

NGUYỄN HỮU TÀI

SÀI GÒN *yêu đi em*

TẬP THÚC HẤP ĐÃ

ĐƯỜNG
ĐÔNG KHƠI

HOT
TRUYỆN

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ

LBMT

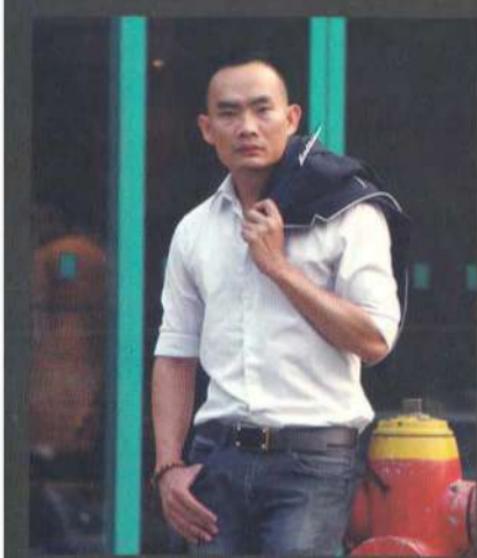
Sài Gòn, yêu đi em! là một lời thì thầm
rủ rê đầy dẫn dụ vào thế giới đắm đuối
buồn vui tuổi thanh xuân.

Và ở đấy, có một người tình hiền hiệng
trong mọi cuộc tình. Người tình ấy mang
tên Sài Gòn, có khi xanh mát như bóng
cây, có khi đồng đảnh chợt mưa rào, chợt
nắng hửng, khi đậm đà đặc quánh cà phê
góc phố, khi ôn ám buổi tan tầm, khi ngất
ngây khóc cười giữa những vở kịch đêm.
Trang viết nào trong tập truyện này cũng
thấp thoáng bóng dáng Sài Gòn, như
chứng nhân của tất cả u buồn, vui sướng,
hạnh phúc, đơn đau, hờn giận, ghen
tuông tuổi trẻ. Một tảng cây, một góc
quán cà phê thôi, từ chữ nghĩa của anh,
cũng đủ thổi dậy linh hồn đủ đầy của
chốn này phố thị. Phải yêu Sài Gòn trong
từng mạch máu, từng hơi thở, ngấm
nghĩa Sài Gòn đến thâm sâu đôi mắt,
Hữu Tài mới có thể vẽ lên nhan sắc Sài
Gòn, hình hài Sài Gòn một cách tự nhiên,
chân thực, sống động đến vậy.

Hồ Khánh Vân

*Thế là một buổi chiều mình nắm tay
nhau đi giữa mùa thu Sài Gòn
có bóng nắng rơi rời rợi
vẫn những dòng xe ào ạt tan tầm
hai bàn tay trong nhau như chưa biết
điếc gì không thật...*

(*Hữu Tài - Song May*)

Nguyễn Hữu Tài (9 - 1981)

Quê quán Ninh Hòa, Khánh Hòa.

Từ tháng 6 năm 2000 đến nay định cư tại
Maryland, Hoa Kỳ.

Email: tainguyen981@yahoo.com

Facebook: Hữu Tài

- Tốt nghiệp cấp 3 trường THPT Nguyễn
Trãi, Ninh Hòa, Khánh Hòa.

- Tốt nghiệp ĐH Maryland (UMBC) ngành
Công nghệ thông tin.

- Tốt nghiệp Thạc sĩ ĐH Maryland
(UMUC) ngành Tài chính Kế toán.

Tác phẩm đã in:

- *Những chuyến thiên di, Nỗi buồn
rực rỡ* (NXB Văn hóa - Văn nghệ, 2012).

- *Cô đơn thẳng đứng, Chồng hổm giữa
chợ quê* (NXB Văn hóa - Văn nghệ, 2013).

- *Nước Mỹ có gì vui* (NXB Văn hóa -
Văn nghệ, 2014).

Sài Gòn 12/15
2/15

SÀI GÒN
yêu đi em!
TẬP TRUYỆN NGẮN

John Peter

John Peter

NGUYỄN HỮU TÀI

SÀI GÒN/
yêu đi em!

TẬP TRUYỆN NGẮN

Nhà xuất bản Văn hóa - Văn nghệ
Thành phố Hồ Chí Minh - 2015

*Cho Sài Gòn thương nhớ,
bạn bè,
và những người tình, rất cũ, của tôi.*

*Nếu anh dừng lại quãng đời phiêu bạt...
... em có yêu anh không?*

Chuyện của người tình và cù hành phiêu bạt

Những ai đã gắn bó nhiều với trang văn của Nguyễn Hữu Tài, sẽ nhận ra trong anh có nỗi buồn, nỗi đau được gây ra bởi không gian một cách thường trực và thầm thía. Tất cả chữ nghĩa của Hữu Tài đều khởi sinh từ chuyến đi định mệnh vào năm 2000. Một chuyến bay dài đặc từ Việt Nam sang Hoa Kỳ đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời của gã trai mới lớn, còn chân chất lấm lem bụi đất Ninh Hòa. Rồi từ đấy, trải qua 15 năm, trải qua bao cuộc ra đi, trở về, nhiều đến nỗi xòe hết ngón tay, ngón chân của cả mình, của cả người thân ra cũng đếm chưa xuể, những lần ranh, những đường biên của không gian trở thành nỗi ám ảnh lớn trong anh.

Vì vậy, trang văn của Hữu Tài nhạy cảm với không gian một cách kỳ lạ. Mỗi lần viết, là một lần tê dại, đắm đuối giữa một miền không gian, là một lần đau buốt

vì phải xê dịch giữa những khoảng cách không gian: từ không gian quê nhà mộc mạc, chân chất với phận người mỏng manh đến không gian nước Mỹ xa xôi, đầy nỗi cô đơn và những niềm bất trắc, từ không gian chợ quê chồm hổm gần gụi đậm chất phương Đông đến không gian bạt ngàn tuyết trắng, leo lét bóng người của mùa đông phương Tây mênh mông.

Rồi đến lần này, trong quyển sách thứ sáu của mình, *Sài Gòn, yêu đi em!*, Hữu Tài khắc tạc một không gian khác, không phải nơi anh cắt rốn chôn nhau, cũng không phải nơi anh gửi tấm thân ngụ cư để sớm tối đi về trong cô độc, mà là một trạm trung chuyển trong những chuyến hoài hương quen thuộc: Sài Gòn.

Có lẽ, với nhiều người không sinh ra và lớn lên ở Sài Gòn, thì đây là đích đến, là điểm dừng chân sau chuyến di cư từ chốn quê nhà. Còn với Hữu Tài, Sài Gòn là điểm nằm giữa Maryland và Ninh Hòa. Bản đồ xê dịch của anh được vẽ bởi những đường chim bay chằng chịt giữa ba không gian này. Và mỗi lần, rời nơi này để đến nơi kia, đường biên của không gian cửa vào anh một vết thương, đau đớn buốt, đến ứa nước mắt. Bởi vậy, khi lật giở từng trang viết của anh, có cảm giác như đang bóc từng lớp vỏ của một củ hành tím. Mà phải là củ hành bé nhỏ, tim tím của người Việt, chứ không phải hành tây, thì mới đúng cái tặng, cái chất của anh. Đọc từng trang, là bóc từng lớp. Mỗi

lớp vỏ bong ra, khiến cho nước mắt cay cay đầu khói mắt, rưng rức đầu sống mũi, nhưng không chảy rạt rạt thành dòng. Mỗi câu chuyện là một phận người, một niềm thương, một nỗi nhớ, một cơn tê tái chia ly, đủ để người ta ngùi ngùi thương, ngùi ngùi xót, không cần phải nước nở, mà day dứt khôn nguôi. Có lẽ, đây cũng chính là sức mạnh vô hình, là bùa yêu ma thuật trong câu chữ của Hữu Tài, khiến cho độc giả tương tư và si mê trang viết của anh. Nhiều nhà văn bây giờ đi tìm kiếm những cách biểu đạt khác lạ, xoay trở các cấu trúc, tiết chế đến tận cùng xúc cảm thì anh vẫn gắn bó đến thủy chung lối viết thiên về cảm xúc, chân thành, đậm đà. Nhờ vậy, trên đường văn, anh gặp gỡ nhiều niềm đồng cảm từ người đọc, và tạo ra những giao lộ cảm xúc xuyên qua bao miền đất nối không gian.

Lần này, giữa Sài Gòn, anh quy tụ những gương mặt bạn bè, những phận người cùng trang lứa đã sẻ chia cả mộng mơ tuổi trẻ lẫn nỗi buồn thời thanh xuân với anh. Cũng như sắc vóc trẻ trung, hiện đại của Sài Gòn, các nhân vật trong *Sài Gòn, yêu đi em!* đều là những cô gái, chàng trai đang tuổi hai mươi, ba mươi, căng đầy nỗi cuồng điên yêu đương và nhiều niềm đàm thoại trẻ đại. Vì vậy, những câu chuyện anh kể trong tập sách này, có nhiều nỗi éo le, mắc mưu, phức tạp của cuộc sống tân thời với những mối tình hiện đại chốn đô thị phồn hoa. Ở đó, có chuyện người con gái trẻ bỏ chồng, ôm ấp tình yêu thầm thì với gã trai gặp gỡ

tình cờ trên một chuyến tàu, để rồi buồn, rồi sợ thảng thốt, ôm chặt eo người tình khi anh phóng ga cuồng loạn trên phố để đuổi theo bóng dáng cô người yêu cũ. Ở đó, có nỗi tan tành mộng tưởng đến bàng hoàng, choáng váng của chàng trai bị người yêu phản bội ngay trong chính căn phòng của mình, ngay bên cạnh chiếc giường mình đang ngủ; của người đàn bà ngấp nghé tuổi bốn mươi, đợi chờ mối tình đầu trở về suốt hai mươi năm và bật ngửa khi biết anh đang tán tỉnh là lời cô bạn học cũ. Thọc sâu vào những vấn đề đương đại hơn, Hữu Tài để người đọc chết điếng trên thềm cổng giáo đường, nhìn một chú rể đồng tính run rẩy ôm người tình cũ. Và ở phía bên kia, cô dâu tung hoa trong hạnh phúc ngất ngây, không biết mình mới là kẻ thừa, kẻ thứ ba ngay trong ngày trọng đại nhất của đời con gái. Không gian cổng giáo đường như bị chẻ làm ba với ba gương mặt tình nhân oan trái. Những cuộc tình thời trẻ gian truân, trắc trở là vậy, cũng nhiều giả trá bên cạnh ngây thơ, cũng nhiều tàn nhẫn bên cạnh niềm thủy chung khờ dại được Hữu Tài kể lại bằng một niềm thương day dứt.

Có thể nói, *Sài Gòn, yêu đi em!* là câu chuyện của những tình nhân trẻ, của những cuộc yêu đắm đuối, vội vã và khắc khoải khắp phố phường Sài thành.

Sài Gòn, yêu đi em! là một lời thì thầm rú rê đầy dẫn dụ vào thế giới đắm đuối buồn vui tuổi thanh xuân.

Và ở đây, có một người tình hiển hiện trong mọi cuộc tình. Người tình ấy mang tên Sài Gòn, có khi xanh mát như bóng cây, có khi đong đảnh chợt mưa rào, chợt nắng hửng, khi đậm đà đặc quánh cà phê góc phố, khi ồn à buỗi tan tầm, khi ngất ngây khóc cười giữa những vở kịch đêm. Trang viết nào trong tập truyện này cũng thấp thoáng bóng dáng Sài Gòn, như chứng nhân của tất cả u buồn, vui sướng, hạnh phúc, đớn đau, hờn giận, ghen tuông tuổi trẻ. Một tảng cây, một góc quán cà phê thôi, từ chữ nghĩa của anh, cũng thổi dậy linh hồn đủ đầy của chốn này phố thị. Phải yêu Sài Gòn trong từng mạch máu, từng hơi thở, ngắm nghĩa Sài Gòn đến thẳm sâu đôi mắt, Hữu Tài mới có thể vẽ lên nhan sắc Sài Gòn, hình hài Sài Gòn một cách tự nhiên, chân thực, sống động đến vậy. Và anh cũng thủ thỉ: “*Với tôi, Sài Gòn không những là một danh từ riêng chỉ địa danh mà còn là một tính từ, động từ, hay trạng từ có thể dùng trong mọi cú pháp hành văn. Tôi không có tham vọng vẽ nên một Sài Gòn đẹp và lung linh qua vài trang sách mỏng, bởi đã có hàng chục, hàng trăm nhà văn khác viết rồi. Tôi chỉ góp chút tình yêu cho thành phố này qua vài câu chuyện phảng phất bóng dáng người thân, bạn bè, những người tình cũ, và đâu đó là của riêng mình*”.

Bởi vậy, *người em* trong lời rù rê thầm thii ấy, vừa là người con gái con trai tuổi xuân, vừa là Sài Gòn. Rù Sài Gòn yêu đương, như rù cả phố thị, cả loài người. Sài Gòn cũng là người, người em đa tình nhiều sầu mộng.

Vài năm qua, nhiều cây bút trẻ cũng đã viết những truyện ngắn, những tản văn về Sài Gòn. Nhưng trang viết của Hữu Tài sẽ để lại một điểm nhấn lạ, khiến người ta không thấy *ngấy* vì anh nhìn Sài Gòn từ sự phức hợp của một gã trai quê mới lớn lầm lem bụi đất Ninh Hòa và một người đàn ông siêu đô thị trưởng thành, trải nghiệm qua bao phong ba trên xứ Hoa Kỳ. Cái nhìn ấy, vừa ngô nghê, ngơ ngác, lảng漫, lại vừa từng trải, tinh táo. Nhiều thế kỷ qua, vô số nhà văn đã viết về tình yêu. Nhưng tình yêu trên trong truyện ngắn của Hữu Tài cũng sẽ khiến người ta không thấy *ngán*, bởi có một cội rễ xúc cảm mãnh liệt buộc người đọc phải đi từ chữ đầu tiên, đến chữ cuối cùng, đi cho hết những đắm say yêu đương, những lảng du hò hẹn, những nghiệt ngã bội bạc, để ủ ê buồn hay rộn rã vui, và nhìn thấy mình trong hình hài nhân vật. Bởi chuyện anh kể rất thật, mà cái thật bao giờ cũng là cái đầy quyến rũ và giàu sức chinh phục, khiến độc giả mau tin, mau yêu. Đọc mà cứ tưởng người trong truyện đang đứng ngồi đâu đấy quanh mình.

Truyện của Hữu Tài chân thực, cũng vì anh viết theo lối rút ruột mình ra, viết những chuyện của mình, cảm giác như không có một sự châm đậm hư cấu nào cả. Thế nhưng, khi viết những thiên truyện ngắn của *Sài Gòn, yêu đi em!*, anh bước ra ngoài mình nhiều hơn, thâm nhập và thẩm thấu cõi tha nhân để kể chuyện người ta, người khác. Đến tận những trang

cuối cùng, mới thấy anh lội ngược trở về, và tạc mình bằng nhân vật Vỹ trong *Nỗi buồn rực rỡ*, nỗi buồn tha hương, nỗi buồn lang thang đi tìm “bóng dáng cậu bé nghèo và bạn bè năm cũ” trên xứ sở sương mù. Những hoài niệm xưa lắc bao giờ cũng ám ảnh day dứt trong anh. Và rồi, khi gặp Andy, chàng trai Luân Đôn đam mê du hành, Vỹ vừa khát cháy những chuyến đi - hoài bão lớn lao của tuổi trẻ, vừa quay quắt nhớ và khắc khoải tim về quê nhà, nơi có những con người gắn bó máu mủ ruột rà với anh. Nếu trang văn của Hữu Tài như một củ hành tím khiến người ta rưng rức nước mắt khi bóc vỏ, thì chính anh cũng là một củ hành tím phiêu bạt. Ai từng gặp mặt, đều thấy anh có chút gì phong trần bụi bặm, lấm khi đanh đá, chua ngoa, như củ hành tím, vỏ ngoài nhiều khi khô khốc, hăng hắc, thâm đen, nhưng mà càng bóc vào trong, càng nõn nà, trắng trẻo, ngọt đến lim bởi cái chất nhạy cảm và giàu yêu thương. Củ hành mang vóc dáng bé nhỏ Việt Nam ấy, dẫu trôi dạt qua xứ người, vẫn dấp dính bụi đất quê nhà và mang hương vị chân chất dân dã, mộc mạc.

Ba năm đến với nghiệp văn, Hữu Tài dần khẳng định mình với sáu tập sách. Có thể, nhiều người sẽ thấy anh viết nhanh. Nhưng những độc giả đã thân thuộc với trang viết của cây bút trẻ này, đủ biết anh ra sách nhanh, nhưng viết không vội. Bởi như trong tập truyện đầu tay, *Những chuyến thiên di*, anh từng tâm sự rằng mình viết như bị người ám, chữ ám. Và sau

những giờ làm lụng, hăng đêm, anh trằn lòng ra trên trang giấy, mất ngủ để thao thức với nhân tình thế thái trên con chữ. Mỗi trang giấy là một sự miệt mài của kẻ không yên giấc. Đấy cũng là định mệnh văn chương của Hữu Tài. Và sự gắn bó của đồng đảo độc giả với những đứa con tinh thần của anh, với những lần gặp gỡ trong buổi ra mắt sách của anh, là minh chứng, là thành quả của quá trình lao động văn chương tỉ mẩn, đầy đam mê và không ngừng nghỉ nơi nhà văn 8X này.

Và bây giờ, *Sài Gòn, yêu đi em!* từ cơn bão Maryland, bay về theo ngọn gió đầu đông Sài thành, hóa làm lời cù rủ lứa đôi với cả loài người, để đi đến đâu, người ta cũng sẽ nhìn thấy những người tình của cù hành phiêu bạt.

Hồ Khánh Văn

Giảng viên Đại học Khoa học xã hội
& Nhân văn Thành phố Hồ Chí Minh

Khi bắt đầu những năm ba mươi

Vào dịp sinh nhật lần thứ 29, Anh Thư tặng tôi tập tạp văn “Những câu chuyện Sài Gòn” của nhà văn Phan An với lời đề tặng “*Mong anh luôn yêu Sài Gòn*”. Tôi đọc ngẫu nghiến trên suốt chuyến bay về lại Mỹ. Và tôi nghĩ, mình sẽ viết một tập truyện hay như thế về Sài Gòn dẫu lúc đó tôi chưa có khái niệm viết lách để in thành sách.

Sau *Nước Mỹ có gì vui*, tôi dừng viết một thời gian ngắn. Chẳng ép mình vào khuôn khổ để kịp giao bản thảo, không đau đớn buồn với từng con chữ và thấy nhân vật trở về cười khóc mỗi đêm. Tôi đi làm kiếm sống và nghỉ phép du lịch khắp nơi, ấp ú nhibiều kế hoạch và dự định khác nhau để tìm lại những năm tháng hai mươi không bao giờ trở lại. Một chiều đi dạo ở London vào tháng 7-2014, tôi nhận được tin nhắn

của một độc giả không quen, có đôi dòng chia sẻ về những tác phẩm đã đọc. Cô ấy hỏi khi nào tôi sẽ ra sách mới để mọi người bớt trông chờ. Tôi xúc động quá trời bởi có người ở xa quan tâm tới văn chương mình. Và chợt nghĩ, khi viết lách đã trở thành một thói quen khó bỏ, tự nhiên lại thèm và nhớ khoảng thời gian mỗi chiều đi làm về, hay nửa đêm tĩnh mịch, giữa căn phòng vắng lặng, lóc cóc, khóc cười, suy tư với từng mảng màu ký ức và những nhân vật của mình. Tôi đã phác thảo đường dây của tập truyện ngắn này và tập truyện dài về Ninh Hòa trên những chuyến tàu, chuyến bay từ London tới Oxford, Brussels, Amsterdam và Barcelona. Trong vòng bốn tháng về lại Mỹ, tôi đã hoàn thành bản thảo *Sài Gòn, yêu đi em!*, tập truyện ngắn thứ ba, cuốn sách thứ sáu của mình.

Khác với Ninh Hòa là nơi chôn nhau cắt rốn, là lẽ sống, hơi thở của mình, thì Sài Gòn không phải là quê, cũng chẳng là nơi tôi gắn bó suốt tháng năm tuổi trẻ. Tôi cũng chưa có cơ hội vào đó học hành, thi cử như ước mơ từ nhỏ, bởi đã rời quê năm mười tám tuổi, lúc biết kết quả tốt nghiệp chưa tới nửa ngày. Nhưng Sài Gòn, với tôi, là một miền nhớ khôn nguôi trong quãng đời viễn xứ. Đó là nơi đầu tiên đón tôi háo hức trở về, nơi cuối cùng quyến luyến tiễn bước tôi đi, là chỗ bạn bè và những cháu gái tôi đang tất bật với cuộc sống mưu sinh, học tập. Và trên các ngả đường dọc ngang thành phố ấy, chỗ nào cũng in đậm hình ảnh của Nắng,

Gió, Mây, Mưa, đặc biệt là Sương Mù, những mối tình xuyên đại dương, rất cũ, của tôi.

Chưa ai giải thích nỗi vì sao Sài Gòn có sức hút mãnh liệt ghê hồn đến thế. Để những ai dù ít hay nhiều gắn bó với mảnh đất này, mỗi khi đi xa luôn bùi ngùi nhớ, rồi chộn rộn tìm cách quay về trong thời gian sớm nhất. Chẳng để làm gì, chỉ cần thấy Sài Gòn thôi là hạnh phúc lắm rồi. Nhắc đến Sài Gòn, là nhắc tới một miền ký ức buồn vui, giận hờn, ắp đầy thương nhớ; nhắc tới cảm giác quấn quít, bồi hồi quanh quẩn chân ai một lần ghé bước rồi xao xuyến mãi không thôi. Có người từng bảo với tôi, đó là thành phố đẹp nhất nhì thế giới, mang nét quyến rũ lạ kỳ trên từng góc phố, hàng me, gánh hàng rong, quán cà phê vỉa hè mà không nơi nào có được. Và chẳng có lý do gì để tôi lắc đầu phản đối.

Có ba thứ ở Sài Gòn luôn làm tôi thốn thức, cơn mưa chợt đến chợt đi, những quán cà phê sang hèo đủ loại và các quán nhậu bình dân, nơi tôi và bạn bè ngồi hàng giờ bù khú, say sưa tám chuyện trời ơi đất hỡi. Tôi từng viết vài mẫu tản văn ngắn về Sài Gòn trong *Nỗi buồn rực rỡ*. Nhưng để nói hết tình yêu của tôi với thành phố này thì chẳng bao giờ là đủ. Vả lại, lúc đó tôi viết hơi vội vàng và chưa đủ chín chắn để trải hết lòng mình. Với phần lớn các mẫu chuyện trong *Sài Gòn, yêu đi em!*, độc giả sẽ thấy hình ảnh của con đường rợp lá me bay, góc phố thân quen, quán cà phê,

bàn nhậu vỉa hè, lẩn những bar, club trên góc cao thành phố. Các nhân vật trong tập truyện ngắn này, dẫu thay tên, nhưng hoàn toàn có thật. Tôi không quá giàu trí tưởng tượng để toàn hư cấu, nên dành góp nhặt nhiều góc đời lẩn mẩn vụn quanh mình để cấu thành câu chuyện. Tin tôi đi, không ít thì nhiều bạn sẽ tìm được hình ảnh của mình và cuộc sống vội vã chung quanh, qua những mẩu chuyện đời, tôi viết.

Với tôi, Sài Gòn không những là một danh từ riêng chỉ địa danh mà còn là một tính từ, động từ, hay trạng từ có thể dùng trong mọi cú pháp hành văn. Tôi không có tham vọng vẽ nên một Sài Gòn đẹp và lung linh qua vài trang sách mỏng, bởi đã có hàng chục, hàng trăm nhà văn khác viết rồi. Tôi chỉ góp chút tình yêu cho thành phố này qua vài câu chuyện phảng phất bóng dáng người thân, bạn bè, những người tình cũ, và đâu đó là của riêng mình. Tôi xin dành tặng *Sài Gòn, yêu đi em!* cho những người bạn từng ngồi với tôi bao đêm không ngủ, những ai nửa đêm nghe điện thoại, đọc tin nhắn, chạy tới khách sạn ngủ chung cho có hơi người, giúp tôi đỡ sợ... ma. Cho những người tình giờ đã xa xôi, đôi lần gặp lại trên phố cũng quay mặt bước đi, dẫu có lần nào đó trong đời, chúng mình thương nhau đến từng hơi thở mỏng.

Và tặng chính tôi, cho những năm tháng ba mươi.

Chân thành cảm ơn Hồ Khánh Vân (Song May) đã tặng những câu thơ, viết lời giới thiệu và lúc nào

cũng là nguồn cảm hứng vô tận của anh. Cảm ơn Cao Thụy Thanh Châu đã dãi nắng dầm mưa chụp hình làm bìa sách. Cảm ơn Hiểu Phượng và Vương Thu Nguyệt đã đọc và góp ý cho từng trang bản thảo. Cảm ơn Trương Thanh Thùy và Nguyễn Thị Kim Hòa, hai đứa em, hai người bạn văn trong tủ sách 8X, đã truyền cho nhau tình yêu văn chương mãnh liệt. Cảm ơn những nhân vật của tập truyện ngắn này, nếu không có các bạn, tôi chẳng viết nổi một câu văn có hồn nào hết. Cảm ơn món quà nhỏ của Lê Anh Thư đã gợi cho anh bao nhiêu là ý tưởng. Cảm ơn Lê Đăng Xuân Huy luôn chịu đựng sự cầu toàn lẩn độc đoán của anh để có bìa sách đẹp. Không có em và Thùy Trang giúp đỡ thì tất cả những buổi ra mắt sách của anh sẽ không bao giờ thành sự thật. Cảm ơn các anh chị trong ban giám đốc và ban biên tập NXB Văn hóa - Văn nghệ luôn thương yêu và giúp tôi ra sách đúng hẹn. Cảm ơn tất cả những độc giả trân quý đã mua sách, quảng bá, đợi chờ và theo dõi bước chân tôi trong cuộc hành trình chữ nghĩa tuy cô đơn nhưng đầy thi vị này.

Gần mươi lăm năm dài sống đời viễn xứ, đôi chân tôi đã liêu xiêu đi qua nhiều làng mạc, phố phường khắp nơi trên thế giới. Vậy mà có lúc lại thèm đến diên lên được khoảnh khắc chật rãi, một mình, bên ly cà phê sữa đá, với cuốn sách dở dang ở Coffee Bean trước Nhà thờ Đức Bà, ngắm bao cuộc đời chìm nổi. Tôi chỉ là gã trai với hành trang đong đầy những chuyến thiên

di, đã bước qua những năm tháng ba mươi, ngưỡng cửa sung mãn và đẹp nhất đời người, luôn thích dẫn thân vào cuộc chơi với ánh đèn lấp lánh nhiều màu sắc, nhưng vẫn phải đi - về khi nhớ. Đôi khi thầm hỏi, có nên dừng chân ở một sân ga nào đó, xốc lại đời mình, xa cái tính lông bông không từ bỏ được khi đã quen mùi sương gió. Để đêm về không còn cảnh cuộn tròn trong chiếc vỏ bọc mà ngủ với những nỗi ám ảnh của cuộc đời, lẫn thao thức sợ... ma.

Và mỗi đêm trước khi lên giường ngủ, không còn cồn cào ước, sáng hôm sau thức dậy, mở mắt thấy Sài Gòn...

Maryland, những ngày chớm đông 2014

Nguyễn Hữu Tài

Ngồi đây ngóng phố

*Anh đi rồi
cả Sài Gòn ở lại
nụ cười nào còn vương vãi
lẽ bên trái lẽ bên phải phô phang Sài Gòn ơi¹.*

1.

Hiên vào Starbucks, gọi ly cappuccino, trả tiền, lấy nước, lên lầu, chọn một bàn nhìn ra ngã tư Hai Bà Trưng và Đông Du yên tĩnh. Cô nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới tới giờ hẹn. Mà cũng kỳ, ai đời lại hẹn phỏng vấn vào cuối tuần và kêu chọn quán nào ở trung tâm cho tiện. Chắc anh ta bận, Hiên nhủ thầm. Thôi thì tranh thủ ngắm một Sài Gòn rất khác, lặng lẽ, từ tốn nhưng vẫn toát lên sức trẻ vốn có từ quán cà phê rất vintage² này vào một sáng, như nhiều buổi sáng

1. Thơ Song May.

2. Mang dáng vẻ cổ điển.

khác trong hai tháng qua, kể từ ngày Hiên quyết định về lại Sài Gòn.

Chín giờ rồi mà thành phố vẫn ngái ngủ sau cơn mưa dài suốt đêm. Lâu lăm rồi, Hiên mới thấy Sài Gòn dịu dịu giao mùa với chút âm u, se lạnh và lờ mờ trong màn sương trắng xóa. Hồi nhỏ, chiểu nào Hiên cũng bắt ba chở đi lòng vòng ngắm đường phố, công viên, cây cỏ, ăn chè, bột chiên, bò bía. Lớn lên chút nữa, cuối tuần lại tụ tập bạn bè long nhong từ quận 1 qua tận quận 7, quận 9 rồi kéo về quận 4 ăn hàng. Thích nhất là dịp Noel, mặc sức nhìn người ta hối hả treo đèn, làm cây thông giả, và gắn những bông tuyết trắng bằng bông gòn lấp lánh sau cửa kính. Đi chán, Hiên đến nhà thờ làm lễ, nghe hát thánh ca và tìm chút bình yên dưới sự chở che của Đức mẹ.

Sài Gòn bây giờ không giống như sáu năm trước, ngày Hiên háo hức ra đi. Hồi đó trung tâm rất thoáng, thưa người, nhiều cây xanh và ít nhà chọc trời. Còn giờ, ra đường toàn người và người khắp nơi đổ về, chen chúc tim cho mình một công việc kiếm sống. Kẹt xe. Bụi bặm. Ô nhiễm. Cướp bóc. Tai nạn. Đánh nhau. Bia rượu. Hút chích. Cô đã đọc rất nhiều trên mạng và nghe bạn bè kể lại. Họ bảo mày phải chuẩn bị tâm lý thật kỹ chứ không xa nhà quá lâu, về đây là sốc như chơi. Hiên chỉ cười, sốc nỗi gì khi đó là quê cha, đất mẹ, nơi cô có hai mươi năm đi ngang về dọc. Sẽ ok thôi mà. Về rồi mới thấy, mọi thứ không tệ như người

ta nói. Sài Gòn vẫn đẹp và nhân từ như trăm năm trước, sẵn sàng dang rộng đôi tay ấm áp, cưu mang hết thảy những người cơ nhỡ tứ phương. Hiên cảm nhận được sự thay đổi từng ngày của phố xá, sự năng động của các bạn trẻ, hàng quán mọc lên như nấm, KFC, Burger King, Popeyes, Pizza Hut, Domino's chèm chệ trên nhiều góc phố trung tâm, Starbucks, Mc Donalds, Donkin Donut cũng du nhập cách đây không lâu. Rồi vài năm nữa, metro xây xong, Hiên hy vọng Sài Gòn sẽ trở mình thành một metropolis¹ như London, Tokyo hay Los Angeles. Dẫu nơi này không có lá vàng phủ đầy lối vắng, chẳng có tuyết rơi nhuộm trắng phố phường, gió thổi từng cơn như mảnh dao bén ngót cưa qua làn da mỏng để Hiên phải co ro trong tấm áo bông dày, nhưng đâu đó lại gợi lên trong Hiên những tháng năm tuổi trẻ của mình giữa New York xa hoa.

2.

Năm Hiên hai mươi tuổi, đang học Kinh tế năm hai, tự nhiên ngày kia sau khi coi xong “Breakfast at Tiffany’s”², bộ phim nói về Holly, cô gái đến từ miền đồng cỏ hoang vu Texas, với ước mơ được hòa mình vào xã hội thượng lưu New York để tỏ ra mình quý tộc. Holly có một thú vui kỳ quặc, là cứ sáu giờ sáng lại

1. Siêu đô thị.

2. “Bữa điểm tâm ở Tiffany’s”(1961) với sự góp mặt của huyền thoại Audrey Hepburn.

đến ngắm những món đồ trang sức đắt tiền, sang trọng trong cửa hàng Tiffany & Co. trước khi đi làm và nghỉ một ngày nào đó mình sẽ có nhiều tiền để mua hết đống đồ ấy. Hiên cũng muốn được như cô ấy, thèm trải nghiệm sự xa hoa, phù phiếm, thích những cuộc vui thâu đêm suốt sáng và bữa tiệc hoang đàng. Mỗi đêm cô cùng bạn bè rong ruổi khắp đại lộ Broadway rộng như nụ cười của Julia Robert, hay ngồi mơ mộng giữa Times Square, và hy vọng sẽ có một gã tỷ phú nào đó đến làm quen rồi lấy mình làm vợ. Con muốn đi học ở New York. Ba mẹ ngã ngửa khi nghe đứa con gái duy nhất dũng dạc nói sau bữa ăn tối. Thuyết phục thế nào cũng không được, hai ông bà phải gật đầu, gom góp tiền bạc để làm thủ tục cho con.

Mọi thứ như giấc mơ và đời Hiên bước sang một trang khác. Cô đã đến thành phố ấy, một mình, với vali áo quần và ấp ôm sự đổi đời cho giấc mơ Mỹ. Vụt một cái, thời gian như gió thổi, Hiên đã có sáu năm sống ở chốn phồn hoa nhất thế giới, nơi giấc ngủ là một cái gì vô cùng xa xỉ, khi hàng triệu người đổ về vui thú. Tượng Nữ thần Tự do chưa bao giờ hết nhộn nhịp, cầu Brooklyn không bao giờ vắng khách viễn du, Chinatown lúc nào cũng đông nghẹt người. Thiên hạ chen chúc trước những bảng hiệu chớp nhá giữa Times Square, nói cười, chụp vài tấm hình làm kỷ niệm, để bỏ lên facebook, instagram và khoe với thiên hạ rằng, tôi đã đến New York rồi đấy nhé. Thành phố càng đẹp và

lung linh hơn khi người ta thắp sáng cây thông pha lê cao vút giữa quảng trường Rockefeller, treo dài băng đỏ, cây thông xanh, chiếc tất đỏ giữa đường để những đứa trẻ thơ ngây ngược mặt chờ món quà của ông già Noel huyền thoại. Quảng trường Thời Đại lộng lẫy hơn bao giờ hết với hàng triệu ánh đèn màu cháy sáng suốt đêm thâu. Du khách ôm nhau thật chặt giữa cơn gió lạnh cuối năm từ sông Hudson thổi vào rét buốt, trao nụ hôn ấm áp và chúc những điều tốt đẹp nhất sẽ đến trong đời.

Giữa dòng người hối hả, Hiên thích ngồi một mình, trong Starbucks, với ly cà phê nóng, không phải đóng vai một cô gái quê, chờ gã tỷ phú rách việc đi ngang qua, vấp... hòn đá trước mặt, ngã nhào vào, rồi cả hai bắt đầu một chuyện tình cinema lãng mạn. Đơn giản, Hiên muốn nhìn người ta tay trong tay hạnh phúc, và lấy đó làm vui cho chính mình. Sáu mùa đông dài đằng đẵng xứ này đã biến Hiên thành một thiếu nữ ít nói và chững chạc hơn. Suốt hai ngàn ngày miên viễn ấy, Hiên chưa dám một lần về thăm nhà, bởi phải lo đi học, đi làm, không thể mai dựa dẫm vào ba mẹ để có tiền đóng học phí. Cuộc sống của Hiên quanh quẩn ở trường, chở làm, về nhà, lúc nào buồn thì lên subway, lang thang từ Uptown, Midtown, tới Downtown, qua Queens, Brooklyn, rồi ghé tới Chinatown tìm ăn một tô phở quen cho bớt nhớ.

Tình yêu, với Hiên là một món quà đầy xa xỉ. Hình ảnh gã tỷ phú điển trai nào đó bỗng chốc hóa xa xôi. Bóng dáng của Holly giờ quá đỗi nhạt nhòa và xa lạ.

New York phồn hoa đã không thuộc về mình.

Tám tháng sau khi ra trường, cầm cái bằng 4.0¹ trong tay, Hiên đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc phỏng vấn với hàng trăm công ty nhỏ to đủ loại. Nhưng đi đến đâu, biết cô là dân F2², họ đều lắc đầu từ chối. Mỗi năm có hàng triệu sinh viên ra trường thiết tha tìm việc, họ chẳng dại gì tuyển một sinh viên quốc tế (không thuộc loại thiên tài), để tốn đống tiền làm thủ tục bảo lãnh vô cùng phức tạp.

Hiên gặp Joel trong lần phỏng vấn như thế. Gã Mỹ trắng cao 1m9, với đôi mắt màu hổ phách, tự cầm mũi tên thần Eros, bắn thẳng vào tim cô. Lần đầu tiên trong đời, Hiên đã nếm men say tình ái, ngập ngụa trong mùi da thịt hăng hăng, hôi hôi nhưng cực kỳ quyến rũ. Như chú bồ câu non vừa thoát khỏi chiếc lồng son kín kẽ, Hiên quên hết trời và đất, quên cả chuyện đi tìm việc làm, chẳng nhớ gì đến những cuộc facetime mỗi ngày về cho mẹ. Lúc này, Joel là tất cả với cô.

Trong một lần lúy túy men tình ái, Joel đưa cô điếu thuốc và bảo hút đi, khổ đau gì cũng sẽ quên hết trọt. Hiên ho sặc sụa ở lần hít đầu tiên, nhưng cảm giác thích thú, lâng lâng bắt đầu len nhẹ trong người. Hiên khép mắt. Lờ đờ. Chẳng còn nỗi lo không kiểm được việc

1. GPA (Grade Point Average, điểm trung bình) = 4.0/4.0, loại xuất sắc.

2. F2 là visa dành cho sinh viên du học.

làm, OPT¹ sắp hết hạn, hay những đồng tiền cuối cùng trong bank sắp cạn, trước mặt Hiên bỗng bệnh đám mây trắng xóa, và cô như một thiên thần bé nhỏ, ngồi sau lưng Apollo hùng vĩ, quất roi vàng xuyên suốt bầu trời. Hiên cười mỉm chi. Hiên cười khanh khách. Hiên cười sảng sắc. Hình như cả triệu năm rồi cô mới thấy hạnh phúc và tràn đầy như thế. Hiên nhắm mắt, ngủ một giấc rất dài, không phân biệt nổi ngày hay đêm.

Tình giấc. Joel đã đi làm. Trên người Hiên không mảnh vải che thân. Căn phòng đậm đặc mùi marijuana² tẩm lợm. Hiên giật mình. Trời ơi, mình đã làm cái quái quỷ gì thế này? Thuốc phiện? Mình hư đốn thế sao?

“Khổ quá thì về, chứ ở đó làm gì hả con. Về đây có cháo ăn cháo, có rau ăn rau, cả nhà đùm bọc nhau mà sống”.

Hiên đã khóc suốt ngày hôm ấy sau tiếng thi thảm của mẹ và thấy đôi mắt đượm buồn của ba trên màn hình iPhone.

Tình yêu của Joel không đủ mạnh níu Hiên ở lại. Lời anh hứa tìm công việc ổn định để Hiên hợp thức hóa giấy tờ không lay chuyển được cô. Hiên chẳng muốn mình trượt dài, hoang hoại với nỗi buồn không mới, và sợ sa chân vào vũng lầy nghiện ngập, không kịp rút ra.

1. Optional Practical Training, một dạng giấy phép lao động dành cho sinh viên quốc tế.

2. Căn sa, bô đà.

Và trong một chiều cuối tháng Mười se lạnh, giữa Central Park thu vàng nhuộm lá, Hiên gạt hết luyến tiếc về giấc mơ Mỹ, book vé một chiều về Sài Gòn, không hẹn ngày trở lại.

Cầm tấm bằng Kinh tế loại xuất sắc trong tay, không nghề, chẳng nghiệp, và đặc biệt không có chồng con như bè bạn, Hiên chẳng biết sẽ làm gì trên quê hương xứ sở của mình. Thiên hạ bảo cô điên, đã ở bển sáu năm sao không tìm một thằng nào đui mù sứt mẻ cưới rồi ở lại, về đây chi cho cực cái thân. *The grass is always greener on the other side*¹. Chỉ có kẻ ở trong cảnh mới hiểu được người trong cảnh. Một sáng trời, ba lèn cơn suyễn, quằn quại tìm từng hơi thở một, mẹ cuống cuồng sơ cứu trong khi cô hoảng hồn đứng trơ mắt ngó. Lúc này Hiên mới thấy “phụ mẫu tồn, bất khả viễn du” thấm thía ra sao.

Có lẽ trở về là quyết định đúng đắn nhất Hiên đã làm trong suốt hai mươi sáu năm tồn tại trên cõi đời này.

3.

Hoàn đến, cao ráo, đẹp trai và khá trẻ so với chức vụ của mình.

- Xin lỗi vì tôi đến trễ.
- Không sao đâu anh. Tôi chờ được mà.

1. Cỏ luôn xanh hơn phía bên kia ngọn đồi (Đứng núi này trông núi nọ).

- Cô uống thêm nước gì không? Tôi mờ.
- Một ly cappuccino và ngồi ngắm Sài Gòn buổi sáng lành lạnh như thế này là đủ rồi anh.
- View của quán này đẹp quá? Lần đầu tôi tới đây đó. Cô cứ coi đây là một cuộc chuyện trò bình thường nên đừng quá câu nệ hình thức. Cô muốn dùng tiếng Việt hay tiếng Anh?
- Tùy anh. Tôi sõi cả hai thứ tiếng.
- Vậy tiếng Anh nhé! Please tell me something about yourself?

Vẫn như bao lần phỏng vấn khác, cô kể về bản thân, gia đình, bằng cấp, những ngày một mình trên đất Mỹ... Bất chợt, Hiên nghe một mùi thơm rất quen mà nãy giờ vô tình không để ý. Cô nhoài người tới trước, khít khít mũi. Phía đối diện, Hoàn tỏ vẻ lúng túng. Xin lỗi, tôi đã... tắm trước khi tới gặp cô.

Hiên cười rũ rượi. Cười lớn tới nỗi vài vị khách ít ỏi ở tầng hai đều quay sang nhìn. Có lẽ họ nghĩ mình đang ngồi chung với một con điên cũng không chừng. Mà Hiên càng cười, vẻ mặt của Hoàn càng lóng ngóng, đỏ ửng lên thấy thương.

- Không... không có gì đâu. Tại mùi L'Eau d'Issey anh xài làm tôi nhớ đến một người.

1. Hãy cho tôi biết chút ít về bạn.

- Người yêu của cô?

Hiên đưa mắt liếc bén ngót làm Hoàn hoảng hồn,
rối rít xin lỗi không kịp thở.

- Mình quay lại chủ đề chính đi. Xin lỗi đã quấy
rối anh.

- Lỗi của tôi mà. Tại sao cô không ở bến mà lại về?

- Trước khi trả lời câu hỏi đó, anh cho tôi biết vì
sao anh lại về mà không ở bến?

- Bến nào?

- Nước Mỹ.

- Sao cô biết tôi từng ở Mỹ?

- Cái accent¹ đậm chất Mỹ đã bán đứng anh rồi
đấy.

Và giờ tới phiên Hoàn cười. Lần đầu tiên sau
mười lăm phút nói chuyện, Hiên thấy được nụ cười
trong veo trên gương mặt rất đàn ông của anh.

- Ba mẹ kêu tôi về quản lý công ty. Và tôi nghĩ,
mười năm phiêu bạt của mình là quá đủ. Đã đến lúc tôi
phải về phụng dưỡng mẹ cha.

- Anh tự trả lời cho câu hỏi của anh rồi đó. Khác
chẳng là ba mẹ chẳng có gì để tôi về quản lý. Anh cũng
biết, ở bến, đôi khi thèm một bữa ăn gia đình đến chết
được. Tôi không muốn ngày nào đó, lại gục mòn một
mình trên xứ lạ, người xa.

1. Chất giọng.

Hoàn lơ đãng quay mặt ra đường. Tiếng còi xe tin tin ầm ĩ của người phía sau báo người phía trước đèn đã chuyển sang xanh rồi, điên hay sao mà không chạy lại cứ đứng nhìn mãi, làm anh giật mình. Người Sài Gòn nghĩ cũng lạ, họ có thể ngồi cà phê hàng giờ mỗi sáng trước khi vào làm, trưa nằm ngủ thẳng cẳng tại công ty, chiều tan sở không về nhà, mà lê la Pasteur, Bờ kè, Sài Gòn Xưa & Nay, hay những quán nhậu ven đường bù khú bia bọt tới say ngất ngưởng, nhưng đôi khi chỉ vài giây đổi màu đèn họ không chờ nổi. Khắp thành phố, đi đâu cũng nghe tiếng còi xe đinh tai啮耳 óc, tiếng quát tháo, hò hét, chửi bới, muốn nổi khùng. Lúc đó chỉ muốn thoát ly, lên núi vô rừng cho tịnh. Nói vậy thôi, đi xa lại nhớ những thanh âm đời sống nơi này đến điên lên được. Nhất là ở Mỹ, hiếm khi người ta bấm còi, bởi đó gần như một tiếng chửi thề của xe sau dành cho xe trước. Mười năm dài du học, từ Houston nóng bức đến Washington D.C. lịch sử, sau này là Boston giá buốt, mỗi lần nhớ tiếng còi xe, tiếng người quay quắt, Hoàn lại vội vã book vé về hai ba tuần gặp ba mẹ, nhậu với bạn bè, đôi khi lặng lẽ cà phê một mình, cũng là quá đủ.

- Chẳng hiểu sao khi đọc resume¹, tôi có cảm giác đã gặp cô ở đâu rồi.

1. Người Mỹ thường dùng resume để nói về bản tóm tắt quá trình học tập và làm việc thay vì CV (Curriculum Vitae), theo cách gọi của các nước châu Âu và châu Á.

- Có thể vào một thời điểm nào đó, hai đứa mình đã cùng ở trên một đất nước, cùng một thành phố, đi cùng chuyến xe bus, hay thậm chí ở cùng một khách sạn cũng không chừng.

Hoàn cười rất to. Làm Hiên phải bật cười giòn giã.

- Hiên nói chuyện có duyên quá.

Tiếng cô đã được thay bằng Hiên rồi đấy. Và chẳng biết lúc nào, cả hai đã chuyển qua xài tiếng mẹ đẻ một cách trơn tru.

- Tôi cần một người trợ lý cho một số dự án địa ốc công ty đang đầu tư. Việc không khó, nhưng đòi hỏi sự kiên nhẫn để chịu trận trước những yêu sách khó khăn của người làm quản lý, thủ tục giấy tờ và khách hàng khó tính.

- Tôi chưa làm việc này bao giờ ngoài quản lý một quán ăn khi còn ở bến.

- Tôi nghĩ Hiên làm được.

- Anh chắc không? - Hiên nheo mắt.

- Cảm giác của tôi ít khi sai. Cứ tin đi. À, Hiên cho tôi biết động cơ quan trọng nhất để làm việc là gì?

- Lương bổng.

- Hiên có vẻ hơi táo bạo khi đặt nó lên hàng đầu?

- Bình thường mà anh. Bản thân các tỷ phú, triệu phú trên thế giới giàu đến nỗi không đếm nổi mình có

bao nhiêu tiền trong tài khoản, nhưng vẫn hăng say làm việc để kiếm thêm. Anh cũng thế thôi, đừng nói với tôi anh làm vì đam mê nhé?

Hoàn lại quay mặt ra đường. Nhíu mày. Bé tay rôm rốp. Trong thoáng chốc anh quên Hiên mới từ Mỹ về bởi câu trả lời hơi nhạy cảm. Người Việt ít khi nói một cách... thẳng thừng về tiền bạc. Họ luôn quanh co và vòng vèo khi nhắc đến quyền lợi. Hiên làm anh nghĩ khá nhiều tới tuổi trẻ, ước mơ và những năm tháng du học của mình. Thay vì lấy cái bằng MBA về để kế tục sự nghiệp kinh doanh, Hoàn lại giấu nhà đi học tới thạc sĩ... Địa lý và Thiên văn học bởi ước mơ chiêm ngưỡng, khám phá, chinh phục những vùng đất lạ và cả bầu trời cao rộng, bí ẩn trên kia. Nhưng tất cả cũng không cưỡng lại được ý nguyện của gia đình. Ra trường, anh xin nghỉ một năm, một mình, một ba lô và chiếc máy ảnh, Hoàn đã rảo khắp năm châu, bốn biển, từ New York, New Orleans, Toronto, tới London, Amsterdam, Prague, Moscow, Cassablanca, Cape Town, rồi Shanghai, Tokyo, Seoul, Mumbai, Sydney, Melbourn cho thỏa chí tang bồng. Một năm, anh đã sống đúng với con người thật của mình, để rồi gói ghém tất cả niềm yêu thích vào ngăn kéo, tiếp nối sự nghiệp ba mẹ đã gầy dựng cả đời. Ba năm về đây, Hoàn đã phỏng vấn nhiều sinh viên mới ra trường tới người có kinh nghiệm lâu năm để tìm một trợ thủ đắc lực. Đôi khi họ dōng đặc tuyên bố tiền không phải là mục

tiêu phấn đấu, họ làm việc tất cả vì sở thích và muốn cống hiến cho công ty. Mỉa mai thay, không sớm thì muộn họ cũng là kẻ rũ áo bỏ đi nhanh nhất khi tìm được cơ hội mới, dẫu anh đã bỏ công đào tạo và huấn luyện nhiệt tình.

- Bao giờ Hiên có thể đi làm?
- Thế Hiên được tuyển rồi à? - Cô nheo mắt, và thoáng thấy nét bối rối trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của anh.
- Ủ. Cứ cho là vậy đi.
- Cho Hiên một tuần để thu xếp việc gia đình nhé.
- OK. Tôi nghĩ công ty sẽ trả lương không tệ. Và hy vọng Hiên sẽ không phụ lòng tin tưởng của tôi.
- Cảm ơn anh. Hiên sẽ cố hết mình.

4.

Hoàn đứng dậy chào Hiên. Anh hơi chần chừ, nửa muốn đi, nửa muốn ở lại. Tự nhiên anh thích ngồi đây thêm chút nữa, uống cho xong ly green tea latte mát lạnh, thảh thoái ngắm phố xá ở một góc đẹp thế này, và đặc biệt, có thể nhìn thẳng vào đôi mắt thông minh của Hiên mà không cần né tránh. Cảm giác anh đã gặp Hiên đâu đó trong những ngày tháng xa nhà lại hiện lên mờ ảo, tưởng đâu sắp chạm được vào rồi, lại mất hút như đám sương mờ bảng lảng ngoài kia.

- Từ đây tới lúc Hiên đi làm, khi nào rảnh anh cứ rủ cà phê, Hiên sẽ không từ chối.

- Cảm ơn Hiên. Gặp lại sau nhé!

Hiên nhoài người ra cửa kính, nhìn dáng cao ráo của Hoàn đứng trên lề đường chờ taxi gần năm phút. Đẹp trai ghê, Hiên nhủ thầm. Mà mình cũng hơi “chứng” khi trả lời một cách đốp chát với anh về chuyện lương bổng. Mà biết đâu nhờ vậy mình mới được tuyển thì sao. Nếu được trả lời lại câu hỏi đó, biết đâu mình sẽ nói động cơ quan trọng nhất là được làm việc dưới quyền của một sếp đẹp trai và dễ thương như anh cũng không chừng.

Hiên đưa tay vô nhẹ vào má mình, bệnh quá nhen gái. Mơ với chả mộng. Cô uống ngụm cà phê cuối cùng, lấy điện thoại nhắn vài dòng báo tin mừng cho ba mẹ.

Hiên bước xuống đường, đứng ngay chỗ mấy phút trước Hoàn đợi taxi. Mùi L’Eau d’Issey dịu dịu vẫn thoang thoảng đâu đây.

Mặt trời bắt đầu tinh ngủ, uể oải chui ra khỏi đám mây mù trôi hờ hững. Sương tan. Phố xá đông đúc hơn rồi. Hiên choàng lại khăn cổ, thong thả đi về phía Nhà thờ Đức Bà. Cô muốn thì thăm vài lời với Đức mẹ đồng trinh, để bắt đầu những ngày rất khác.

(Tặng em Thu Trang)

Ba người trước cổng giáo đường

Serenade ơi

Này vòm lá xanh trên đâu

Này đất dưới chân cầu vàng nâu

Này những chàng trai đốt thuốc chuyện gẫu

Này đôi nhân tình rình rập hôn nhau

Này buổi sáng tươi màu

Này thời gian

Này cuộc đời

Tôi đang ngồi đây tôi đang uống tôi uống uống đến
muôn sau¹

1. "Serenade ơi" - thơ Quốc Sinh. (Serenade có nghĩa là Khúc ban chiểu).

1.

Hiển kéo ghế ngồi xuống, đẩy cái thiệp cưới màu xanh nước biển về phía Lâm. Chưa kịp cất lời thì đã nghe Lâm từ tốn hỏi:

- Của ai thế?
- Của em...

Lâm khẽ giật mình, bật quẹt đốt thuốc, quay mặt nhìn về phía góc quán cố giấu những cảm xúc hỗn độn đang diễn ra trên mặt mình.

Tháng Mười một, trận mưa cuối mùa cũng đã nói lời từ biệt phố phường hẹn năm sau trở lại. Nay chạy tới quán, anh thấy quanh chợ Bến Thành người ta bắt đầu bán nhiều hoa cúc, đủ màu, nhưng tươi và đẹp nhất vẫn là cúc vàng rực rỡ. Gió không biết từ đâu thổi tới, mang chút lành lạnh, thơm thơm, cuốn chiếc lá già xoay tròn trong không khí, rơi xuống mặt bàn. Đôi khi Sài Gòn cũng có mùa thu, dấu không đậm nét nhưng nghe lòng xao xác lạ.

*Thu đi cho lá vàng bay. Lá rơi cho đám cưới về.
Ngày mai người em nhỏ bé. Ngồi trong thuyền hoa. Tình duyên dành dứt¹...*

Nhạc quán vô tình chạy tới bài này. Chưa bao giờ anh thấy Lê Thu hát hay và buồn đến vậy.

1. Ca khúc "Lá đổ muôn chiều" của nhạc sĩ Đoàn Chuẩn & Từ Linh.

- Khi nào?

- Sáng Chủ nhật tuần sau. Anh đến chung vui với tụi em nhé.

- Ừa. Quyết định kỹ chưa?

- Rồi. Sắp ba lăm, em muốn dừng chân.

- Cô ấy biết không?

- Em nghĩ là không. Ngân còn quá trẻ để hiểu những chuyện phức tạp trong giới tụi mình.

- Làm sao thì làm. Dừng thì dừng hẳn. Phụ nữ khổ nhiều rồi, dừng bắt họ gánh thêm những đau thương vốn không do chính họ tạo ra.

Hiển cúi gầm mặt, đưa tay khuấy từng muỗng cà phê cho tan đều. Sủi bọt.

- Em biết rồi. Thôi em về. Anh đừng hút thuốc nhiều quá, không tốt cho sức khỏe.

Hiển đứng dậy ra cổng lấy xe. Tới trước quán, anh dừng lại, ngoái đầu nhìn Lâm lần nữa. Bắt gặp ánh mắt vời vợi đang nhìn mình, Hiển vội đi thẳng ra đầu hẻm.

Lâm xuýt xoa. Điều thuốc cháy sát đầu lọc làm phỏng tay anh. Trên bàn, ba đầu lọc trong gạt tàn, lở dở.

2.

Mười năm, Khúc Ban Chiều không có gì thay đổi. Vẫn anh chủ quán cũ, thỉnh thoảng có ghé lại quầy,

mỉm cười chào khách. Những chiếc bàn bằng đá, ghế sắt nhiễm sương khuya im lìm chỗ cũ. Món ăn, thức uống có tăng thêm ít chục ngàn nhưng vẫn nhiêu đó món. Cà phê và bún bò mỗi sáng hình như vẫn giữ được mùi. Những cậu phục vụ quần đen, áo trắng, lúc nào cũng nhẹ nhàng, điềm đạm, đến rồi đi. Cây me Tàu già quá rồi, không cao thêm tí nào nữa. Cá vàng dưới con suối nhỏ bên cây cầu vàng nau lượn lờ quanh lối, chắc cũng kịp sanh thêm bao nhiêu thế hệ. Quán nằm sâu trong hẻm Ngô Thời Nhiệm, quận 3, đầy cây xanh, chậm rãi, giản dị, tách hẳn với thế giới bên ngoài ồn ào, náo nhiệt. So với Starbucks, Highland, Trung Nguyên hay Coffee Bean ở trung tâm, bỗng chốc thành quán vùng ven nhưng chẳng bao giờ vắng khách. Người ta đến đây để thưởng thức một buổi sáng bình yên hay đêm dặt dù trong tiếng nhạc xa xưa, sống chậm lại với nhịp đời hối hả và kiếm tìm những kỷ niệm cũ không còn hiện hữu. Lâm cũng thế, cuối tuần nào cũng ghé lại. Ngồi sát tường rêu, phắt phơ tàu lá chuối, dặt dù trong tiếng hát Khánh Ly, Lê Thu, Tuấn Ngọc, nơi ngày xưa anh và Hiển lần đầu gặp mặt.

Cũng một sáng Chủ nhật như thế này, trời chuyển mùa, gió mát, quán đông không có chỗ ngồi, Hiển tới xin phép Lâm ngồi ké. Vài cuộc chuyện trò, đưa đẩy, giỡn cười, và họ quen nhau như định mệnh sẵn dành từ muôn kiếp trước. Hiển hai mươi ba, cao ráo, đẹp trai như bức tượng đồng La Mã, quờ quạng vài mối

tình gái - trai, yêu nhau vội vã và cung chia tay vội vã. Để rồi nhận ra đó không phải là thế giới của riêng mình.

Họ ngơ ngác tan vào đời nhau, yêu đương rụt rè giữa Sài Gòn những năm hai ngàn còn quá nhiều bí mật. Lúc ấy, tình trai là cái gì kín bưng, lặng lẽ, không ồn ào và hiển hiện như giờ. Người ta không chấp nhận hai thằng đàn ông có những mảnh đời rất khác, tay trong tay sánh bước, dịu dàng, tình tứ nhìn nhau. Thiên hạ không cần biết cuộc đời họ đã là như thế, cái bản ngã trong họ vốn là thế, chứ không phải là sự đua đòi, tiêm nhiễm thói xấu từ ai.

Lâm gặp Hiển mỗi ngày, không rời nửa bước. Vắng một bữa đên cuồng vì nhớ như xa cách cả năm trời. Họ quyết định thuê nhà sống chung để gần nhau mãi mãi.

Lâm lăng mạn, ngọt ngào như viên kẹo ngậm, Hiển lạnh lùng, bất cần như cục đá cuội dọc đường. Lâm lúc nào cũng thèm một lời âu yếm, tiếng nói yêu thương, mơ trớn những chiểu mệt mỏi đi làm về. Tối tối, thèm được Hiển hôn lên má, lên mắt, lên môi và chúc ngủ ngon không mộng mị. Nhưng những điều nhỏ nhoi ấy không bao giờ có được. Cuộc sống chung chạ của hai thằng đàn ông đụng mặt mỗi ngày đậm ra nhảm chán, đẩy họ về hai phía đoạn đường. Lâm bỏ đi không về nhà một ngày, hai ngày, ba ngày. Hiển vác ba lô đi du

lịch một tuần, hai tuần, đôi khi cả tháng. Chỉ mẩu giấy nhỏ trên bàn, quá đủ cho những ngày mất tích.

Sinh nhật thứ hai mươi bảy. Lâm ngồi trong phòng chờ từng bước chân quen. Anh thèm tiếng nói ân cần, một lời chúc mừng êm ái. Đêm yên ắng quá. Tiếng dế nỉ non cũng bỏ đi mất biệt. Lũ côn trùng khuya khoắt không thèm khuấy động không gian. Một mình, giữa bóng đêm tĩnh mịch. Chai vodka vời đi hết nửa. Lâm hút đến điếu thuốc cuối cùng. Nửa đêm, cũng chẳng có bước chân nào vãng trước ngõ. Sinh nhật buồn, chẳng bánh, không hoa, hay nụ hôn đan siết. Lâm quơ đồ đặc vã lại nhà mình, ngay trong đêm.

Mười năm. Những mối tình trai đi qua kẽ tay hối hả. Lâm không nhớ đã bao đêm cùng người xa lạ, mới gặp lần đầu vào khách sạn, vô phòng trọ, thậm chí chui vào bụi rậm bên đường, lao vào nhau như con hổ đói thèm mồi, ngụp lặn trong thứ men tình nồng cháy của gã đàn ông bước vào tuổi ba mươi hùng hục. Để rồi mai sáng chia tay không lời hẹn gặp. Lắm khi vô tình đụng mặt nhau trên phố, chẳng nhớ nổi đã có lần háo hức tan chảy vào nhau. Thỉnh thoảng họ vẫn gặp nhau sau vài tin nhắn. Ăn trưa, cà phê, uống ly bia, hỏi thăm vài tin tức rồi vội chia tay, dấn thân vào cuộc đời riêng biệt. Không ai nhắc về đêm ấy. Lúc Hiển về nhà sau chầu nhậu say bí tỉ, mang máng nhớ hôm ấy là sinh nhật người tình. Mở cửa. Bật đèn. Hốt hoảng. Nhà vắng đến rợn người. Giường phẳng lì không vết gấp. Trong tủ

kính, chỉ còn quần áo của riêng anh. Hiển ôm đầu, gục mặt trên giường. Lần đầu tiên trong đời, anh bật khóc.

Mười năm. Chẳng có tiếng xin lỗi nồng nàn hay một lời oán trách. Gặp nhau. Chỉ nhìn và nghĩ rằng ngày ấy mình đủ lớn để ra đi là một quyết định đúng đắn, giải thoát cả hai. Hình như họ chưa bao giờ nói tiếng chia tay. Hình như cả hai chưa bao giờ nghĩ mình là người lạ xa của người khác. Ở một nơi nào đó trong trái tim chai sạn, vẫn có chút cảm tình nhỏ cho nửa bên kia.

3.

Lâm đến nhà thờ khá sớm. Lèo tèo vài người hai bên trai gái chuẩn bị cho buổi lễ thành hôn. Hiển mừng rỡ chạy tới khi thấy Lâm bước vào. Anh cao ráo trong bộ tuxedo đen, đẹp như một siêu mẫu nổi tiếng. Ngày mới quen, cả hai đã coi bộ phim đồng tính Mỹ, họ đã từng nghĩ về đám cưới gần như thế. Không có cô dâu mặc váy trắng, chỉ có hai chàng trai trong bộ tuxedo, đặt tay vào giáo đường làm lễ. Chẳng gia đình, người thân, chỉ có họ và cha nhà thờ phúc hậu, tay cầm kinh thánh, thì thầm, hai con đã thuộc về nhau.

Lâm chọn cho mình một góc khá khuất. Nhìn quanh. Hiển không mời ai ngoài anh và gia đình. Vậy cũng hay, quá khứ đôi khi cần yên ngủ, đào bới làm gì khi cuộc đời sắp sang trang mới.

Nhạc dạo rộn rã. Những bé trai, bé gái xinh xắn cầm giỏ, tung hoa đi trước. Ngân xinh tươi trong bộ đầm trắng, cầm hoa cố che cái bụng lùm xùm, khép nép bên bối chầm chậm đi vô. Cả giáo đường vỡ òa trong tiếng vỗ tay hoan hỷ. Hiển tươi cười bước xuống, đón Ngân từ tay bố rồi chậm rãi dùi cô lên sảnh.

Có một bàn tay vô tình bóp nghẹn tim mình.
Lâm vịn vào thành ghế, gương hít chút không khí trong lành, cố gắng mình để không quy ngã.

- Con có đồng ý lấy Francisco Hiển làm chồng và yêu thương anh ta đến trọng đời không?

Ngân nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

- Con có đồng ý cưới Teresa Ngân làm vợ và yêu thương cô ấy đến trọng đời không?

Mất một giây lúng túng, Hiển ngoanh mặt về bên trái, phía Lâm ngồi. Sực nhớ điều gì không phải, anh khụng lại, gật đầu, con đồng ý. Trong góc nhà thờ, Lâm cố giấu những giọt nước mắt đang chầm chậm ứa ra trên mặt.

- Ta tuyên bố hai con chính thức là vợ chồng kể từ hôm nay.

Tiếng linh mục từ tốn nhưng sao Lâm nghe như tiếng búa tạ đang đục vào tai mình, vỡ nát. Tiếng vỗ tay reo hò của gần trăm quan khách sao Lâm tưởng như tiếng biển động thét gào. Tiếng thở dồn dập của Hiển,

tiếng môi chạm vào nhau tình tứ sao Lâm nghe như tiếng hú của oan hồn, ngạ quỷ chốn vực sâu. Tai anh ù đi, mặt trắng bệt, mắt nhắm nghiền. Không thở nổi. Không thở nổi nữa. Lâm đỗ phịch người xuống ghế.

Một đỗi rất lâu, Lâm tỉnh hồn. Nhìn chung quanh. Lẽ cưới đã xong. Mọi người xôn xao tới nhà hàng dự tiệc. Một mình Hiển lặng im dưới thánh giá, nhìn về phía anh. Lâm lê từng bước nặng nhọc lên sảnh, vỗ nhẹ vào vai Hiển.

- Chúc mừng em. Xứng đôi lắm. Anh về nhen. Xin lỗi anh không ở lại dự tiệc mừng được. Ôm anh một cái chứ?

Đôi vòng tay rắn chắc của Hiển ôm lấy vai Lâm, siết mạnh. Trong một sát na ngắn ngủi, dường như có nụ hôn bằng môi phớt hờ lên má, thoang thoảng vị ngọt đầu lưỡi rẽ nhẹ lên môi anh. Hiển kề vai Lâm thì thầm, rất nhỏ, mỏng manh như tiếng gió lướt nhẹ lên tai, nhưng Lâm ngõ có tiếng sét nổ vang giữa bầu trời đầy mây xám.

- Em yêu anh...

Lâm buông tay, rũ rượi. Vòng tay Hiển vẫn siết chặt vai anh như gọng sắt. Ấm lắm. Èm lắm. Ngọt ngào lắm Hiển ơi. “Em yêu anh... Em yêu anh...”. Hiển à, nếu ngày đó em chịu nói những lời này thì cuộc đời hai đứa mình có lẽ đã êm đềm, không nhiều giông bão. Anh có thể bỏ tất cả tương lai, sự nghiệp, chẳng công trình,

không nhà máy, để hai đứa trốn khỏi Sài Gòn, chạy thật xa, tìm một thị trấn nào yên tĩnh, không ai biết đến thân phận tui mình để sống hết cuộc đời còn lại. “*Em yêu anh... Em yêu anh...*”. Hiển à, sao ngày đó em kiệm từng lời, giữ từng tiếng? Mười năm đăng đắng, sao em không nói lời này? Giờ thốt ra làm gì, khi đã là quá muộn. Chúa sắp đặt mọi thứ hết rồi. Em đâu phải là chàng trai nông nổi trong bộ phim ngày xưa mình thích, sẵn sàng bỏ vợ sắp cưới để cùng anh ra sân ga, leo lên tàu, về một nơi lạ xa, giữa thu vàng khắp lối. Ngân cần có em. Đứa bé cần có cha. Em phải là một trụ cột trong gia đình ấy. Anh cuối cùng chỉ là một người bạn thân, hay giản đơn là một người tình, rất cũ, mà thôi.

4.

Lâm lầm lũi trên vỉa hè. Chú xe ôm kè kè một bên, anh đi đâu, tui chở với giá hữu nghị cho. Sáng giờ ế quá, chắc bữa nay đói. Anh ngược lên, lắc đầu từ chối. Lâm nghe tiếng cười giòn tan của các chàng trai, cô gái phía sau vọng lại. Chắc Ngân đang tung hoa để mọi người tranh nhau chụp, và mong mình sẽ may mắn là người kế tiếp thành hôn.

Gió thổi nhẹ. Hàng me ven đường rụng lá, xoay tròn rớt xuống vai anh. Bên lề đường, những bó cúc tươi khoe màu rực rỡ. Mua đi chú, về chưng cho đẹp. Lâm dừng bước, muốn quay lại nhìn Hiển lần nữa cho bót nhớ. Mà thôi, chắc có lẽ họ đang hạnh phúc, chuẩn

bị lén chiếc mui trần, bên hông có dòng chữ “Just Married!” dán bằng giấy hồng, xinh xắn.

Vài đám mây mù từ xa kéo tới. Gió thổi mạnh. Người đi đường phóng xe vun vút. Trời làm giông. Chắc sắp chuyển mưa. Xa xa, tiếng chuông giáo đường vang lên trầm mặc.

Lâm cúi đầu bước tiếp, không rõ mình đang ở góc đường nào.

Ngân tươi như hoa, hí hửng trong vòng tay bè bạn.

Hiển lặng im như tượng đá, trên tam cấp nhà thờ, nhìn bóng Lâm khuất dần giữa dòng xe hối hả, ngược xuôi.

(Tặng anh L.H.)

Buổi chiều màu hoa diên vĩ

1.

Hương thức dậy nhìn đồng hồ. Chín giờ sáng. Phía bên kia giường trống không, chỉ có một mẩu giấy nhỏ màu hồng nhạt. "*I'm going to see my clients. Will be back soon. Love you a bunch.*"¹

Cô khoác áo ngủ, chầm chậm bước ra ban công. Biển Đà Nẵng như một dải lụa xanh rờn chạy quanh bờ cát mịn như nhung, tuyệt đẹp. Nắng chiếu xuồng bãi cát bóng, hắt lên trời thứ ánh sáng trong veo như ngọc biếc chốn thiên đường. Hương ngửa mặt lên trời, hít một hơi thật sâu không khí thoảng đãng, miên man, thơm mùi biển mặn.

Lần thứ ba Hương ra Đà Nẵng trong năm nay. Và mỗi lần cô đi với một gã đàn ông khác. Mình làm nghề gì nhỉ? Kế toán một công ty như ba và mọi người

1. Anh đi gặp khách hàng. Sẽ về sớm. Yêu em nhiều lắm.

vẫn biết, hay chính xác hơn là con điểm kín họng sang, chuyển từ gã Tây già này sang gã Tây già khác, sau vài cú nhấp chuột và ít tin nhắn giản đơn.

Mười tám tuổi, Hương vào Sài Gòn thi đại học, bắt đầu cuộc sống tự lập, xa nhà. Cũng ngắn ấy năm cô không biết mặt má của mình. Ba nói má bị băng huyết trong lúc sinh Hương rồi ra đi không lời từ giã. Bỏ lại đứa con đẻ hồn khóc héo lòng vì thèm sữa mẹ mỗi đêm. Hàng xóm bảo Hương giống má ở đôi mắt, nụ cười dịu dàng xứ Huế. Đẹp nhưng buồn, chỉ sợ mai sau đời hắn cũng hắt hiu như chỉ. Bao nhiêu năm nay, ký ức về má với Hương chỉ là tấm hình trên bàn thờ buồn ray rứt và những mẩu chuyện đầu đuôi không trọn vẹn đẫm đầy nước mắt của ba. Hồi chưa bảy bả hết thèm ngửi mùi xăng rồi chuyển qua ăn... ngói non. Chả hiểu sao cái món làm bằng đất sét, không vị không mùi, mà bả ăn ngon lành mới ớn. Hồi đó đâu có siêu âm siêu iếc như giờ nhưng lúc mang bầu, bả biết sẽ sinh con gái vì mặt nỗi mụn cả dề, xấu xí. Bả chọn sẵn tên Hương để đặt cho bảy, để nhớ con sông ngoài nớ...

Ba ở vậy nuôi anh em Hương khôn lớn. Bao cô gái chưa chồng, đàn bà lỡ thời, kể cả gái nạ dòng chung xóm, săn sàng đánh đổi tất cả để đến với ông và hứa thương con ông như con ruột, nhưng ba lắc đầu từ chối. May mắn bánh đúc có xương, ba sợ con mình bị người đầu ấp tay gối đối xử tệ bạc, rồi mai mối có chết xuống suối vàng cũng không dám nhìn thẳng mặt người vợ vẫn số.

Hai mươi hai tuổi, ra trường, Hương không về quê theo ước nguyện của ba mà ở lại Sài Gòn làm kế toán cho một công ty tư nhân, lương mỗi tháng tròn tròn bốn triệu. Một lần nhập sai dữ liệu, hao hụt của công ty gần năm mươi triệu bạc. Lão sếp chạy tới bàn cô hét lớn, đền tiền hoặc bị đuổi việc nhưng số nợ cũ vẫn phải bị đòi? Cầm xe? Vài triệu bạc lẻ. Bán hết áo quần, tư trang sắm sửa trong mấy năm tần tiện bám víu với thành phố sôi động này? Thêm vài triệu nữa. Chả bỏ bến gì với số nợ khổng lồ kia. Bạn bè ai cũng nghèo như cô, lấy gì giúp đỡ. Hương có thể gọi về nhà kể rõ sự tình và nói ba cầm sổ đỏ, hay thậm chí bán căn nhà nằm sâu trong hẻm gấp. Ba sẽ gật đầu vô điều kiện bởi không bao giờ để con gái mình ngụp lặn trong vòng vây túng nghèo nần nợ. Nhưng bán nhà rồi lấy chỗ đâu ba ở? Phải dắt díu đi thuê mướn hay ăn nhờ ở đậu, sao cô chịu nổi cho đành?

Chỉ cần vài viên thuốc ngủ, mình sẽ miệt mài một giấc không bao giờ dậy, để bao lo toan, phiền muộn theo gió theo mây bay đi tứ hướng. Mình sẽ gấp má ở miền vĩnh hằng nào đó, gục đầu vào lòng khóc sướt mướt cho thỏa bao năm tháng cách xa. Tại sao má sinh con ra để làm gì mà vội vã bỏ đi không tiếng giã từ, lẩn một ngày chăm sóc? Má có biết một đứa trẻ mồ côi ngọt ngạt ra sao không khi phải bơ vơ giữa cuộc đời gió bụi? Đôi khi con thèm một bàn tay vỗ về an ủi, muốn má chải tóc, bắt chí, chỉ dẫn con những

ngày kinh cử; kể má nghe chuyện người con thương lắn nhũng kẻ thương con... Thay vì cứ mãi ngắm tấm hình đen trắng, dung dị cười trên bức tường phòng trọ.

Mà mình chết thì yên chuyện rồi, nhưng ba sẽ ra sao? Liệu ông có sống nổi khi nhận thêm tin dữ?

Trong cơn thắt thần tuyệt vọng, Hương bỗng thấy ánh sáng le lói cuối đường hầm hun hút tối. Cô chấp nhận lên giường với gã khách hàng đáng tuổi ba mình, đầu như trái dừa không tóc, bụng chình ình như nồi cám heo hàng xóm ngày xưa hay nấu, lúc nào cũng nhìn đôi chân suôn dài của cô bằng cặp mắt háu đói phàm phu, dường như cả triệu năm rồi chưa lăn lộn trên thân thể mờn mơn, da thịt thơm nồng mùi trinh trắng. Gã lịch sự để ba ngàn đô la dưới gối sau đêm đón đau, tui hổ ấy. Đó là cái giá để Hương trở thành đàn bà và hai ngày cắn răn chịu đựng giữa biển trời Đà Nẵng.

Hương đã ngâm mình giữa biển suốt trưa nắng cháy để mong dòng nước trong veo rửa sạch hết túi hờn, nhục nhã, để vị mặn của biển át vị mặn nước mắt lăn dài. Hương van sóng cuốn hết ra khơi mùi thịt da ngày ngấy, hăng hăng của gã đàn ông đầu tiên đi sâu vào xác thân trong trắng và Hương tự nhủ với lòng, sẽ chẳng bao giờ làm cái việc thiên luân bại lý ấy thêm một lần nào nữa.

Nhưng Hương đã lầm, cô đi Đà Nẵng thêm lần nữa vì vết hờ van tim ba. Giữa cơn hoảng loạn khi

nhận được tin nhả, Hương dù tinh táo để tìm số điện thoại của gã đàn ông khác, bạn của “trái dừa” mấy tháng trước.

Và cô biết mình đã là một món hàng trong tay những gã Tây lăm tiền, khát tình cuồng loạn.

2.

Hương thay đồ, xách giỏ xuống sảnh, nhờ lễ tân gọi taxi.

- Chị muốn đi mô?
- Cho về phố cổ nghe em.

Hương mở cửa kiếng, đầm chiêu nhìn ra ngoài. Màu xanh của biển và trời, trắng mịn của cát, xám xịt của bê tông quyết vào hàng phi lao ven bờ, nô đùa dưới ánh mặt trời sáng chói. Đà Nẵng chưa bao giờ hết đẹp. Mới mấy năm thôi mà nó trở mình đổi thay nhanh quá. Phố xá chật cứng người, nhà cửa san sát xây dựng khắp nơi, và đặc biệt là những cây cầu kỳ vĩ bắt ngang qua sông Hàn nối hai bờ thương nhớ, làm đi đâu cũng nghe rộn ràng, Đà Nẵng là nơi đáng sống nhất nước. Xe bắt đầu vô địa phận Quảng Nam. Đường về Hội An vẫn quyến rũ đến ghê hồn bởi sự bình yên của lúa đồng ven đường cái dầu thảng thompson. Hương nhắm mắt lại, đáng lẽ về thăm nhà người ta phải vui lên mới phải, điều này cô thấy mọi thứ quanh mình chỉ đen thui một màu u ám của cơn bão dữ sắp tràn qua.

Xe ngừng ngoài phố cổ. Hương trả tiền, lí nhí cảm ơn. Cô xuống xe, chầm chậm một mình thong dong trên vỉa hè lát gạch trầm tư, dưới sắc vàng vội tường hòa với màu ngói đỏ của phố phường trăm năm cổ kính. Bao nhiêu ngày rồi mới lại đi dưới băng lăng tím biếc, nhẹ nhõm gì đâu. Gió mơ mòn từ sông Hoài thổi vào vắng vắng tiếng Quảng quê mùa cục mịch, mà giữa Sài Gòn náo nhiệt, đôi khi cô phải giả giọng, tập nói kiểu miền Nam, nhưng lâu lâu lại lời ra... một cục.

Sài Gòn cho Hương nghề nghiệp lẩn những mối quan hệ nhùng nhằng tủi hổ vương mùi tiền, nhưng nó cũng lấy của cô tháng năm mơ mộng và cả vị ngọt của tình yêu hồi mới lớn. Khánh bỏ rơi Hương khi vô tình đọc được vài tin nhắn trên màn hình iPhone. Anh không gọi cô là con đĩ, cũng chẳng tát thẳng mặt cô người yêu dối trá. Khánh thất thân nhìn Hương không chớp mắt và lặng lẽ bỏ đi chẳng một lời từ biệt. Đêm ấy lòng Hương hóa đá. Cô tắt hết đèn, ngồi một mình gục đầu trong góc tối, không buồn, không khóc cũng chẳng rỉ rên. Hương biết mình mãi mãi mất anh từ thời khắc ấy.

Đã bao lần Hương muốn rủ bỏ tất cả, về quê cũ sống với ba, anh và hai đứa cháu, để mỗi sáng cô hít thở không khí trong lành phố cổ, đi dọc sông Hoài nghe sóng nước mênh mang, ăn bún mắm thịt heo, cơm gà, cao lầu. Mỗi chiều đẹp xe qua Cẩm Nam ăn bánh tráng đậu, hến xúc Bà Già, rồi chạy ra Cửa Đại,

An Bàng ngâm mình vào biển rộng. Đêm đến, Hương nằm trên vũng với cháu, nghe ba hát Bài chòi, rồi lắng lắng chìm sâu vào giấc ngủ nồng say. Nhưng Hương sợ, ai đó biết cái dĩ vãng u ám, nhuốm nhơ, chẳng lấy gì làm tốt đẹp của mình. Hội An này Tây nhiều hơn ta, vô tình một ngày trên phố, gặp lại ba gã đàn ông cao lớn ấy, cô sẽ phát điên, hóa rõ ngây dại. Lỡ họ nói này nói nọ, đến tai gia đình và hàng xóm, chắc cô sẽ chết chứ không thể nào sống nổi. Cha làm thầy con đi đốt sách. Cay nghiệt đến thế là cùng.

Cưới đĩ về làm vợ chứ ai cưới vợ về làm đĩ bao giờ?

Liệu có một gã đàn ông nào rộng lượng đến nỗi thứ tha cho quá khứ đớn đau của kẻ chung chǎn cùng gối?

Và Hương vẫn phải là người trốn chạy.

3.

Cô cúi mặt đi nhanh vào ngõ. Dì Chín đang dẹp hàng bún mắm để chút nữa con dâu dọn cơm gà bán trưa. Thấy Hương, dì cười đôn hậu.

- Con mới về đó hỉ? Chu choa, nhìn con ngày càng đẹp ra đó nghe.

Hương gật đầu chào, dạo này bắn đắt không dì? Cũng được con ơi, đủ tiền đóng gạo. Cô cười gượng

gạo, rồi lặng lặng bước đi. Đến bên giếng cũ nằm giữa ngõ, Hương dừng lại, soi mình xuống dưới. Giữa thoang thoảng mùi thơm của rêu xanh mơn mởn, cô thấy rõ bóng mình, ngơ ngác giữa phố xưa.

Hương mở cổng rào bước vô nhà. Diên vĩ vẫn nở tím biếc trong góc sân nhỏ như lòng tay trái. Ba có nghề hốt thuốc Nam, thỉnh thoảng trèo lên núi cả ngày tìm thuốc. Ông trông diên vĩ để lấy rễ uống với mật ong, chữa ho, cảm lạnh, khó tiêu và chứng đau thần kinh tọa. Ba kể, diên vĩ rất thiêng, là hiện thân của thần Iris, tín sứ của thần Zeus quyền năng. Nàng có nhiệm vụ mang điềm lành và hy vọng từ đỉnh Olympus xuống trần gian qua hình hài vòng cung cầu vồng rực rỡ. Trong mỗi cánh hoa diên vĩ tím, vàng, trắng, hồng, cam hay xanh nhạt, luôn có tròng mắt của nữ thần Iris, biểu tượng của bầu trời, hay trong lòng mỗi người trần gian đều mang một mảnh của thiên đường, khát khao được sống giàu sang, không khổ nghèo, vất vả.

- Đứa mô ngoài cổng đó?

- Dạ con.

Nghe giọng thân quen của đứa con gái mình thương, ba quên cả guốc dép, lật đật chạy ra, cầm tay con, run run sờ lên má.

- Răng... răng con về mà không báo ba ra đón?

- Dạ con đi công tác rồi ghé thăm nhà, chút nữa lại đi.

- Ở lại, ở lại ăn với ba bữa cơm. Để ba kêu anh bây ghé chợ mua ít cá mắm hỉ?

- Dạ thôi, con không đói. Con về chơi với ba là vui rồi.

- Răng mà chẳng ăn uống chi, để ốm nhom ốm nhách rửa con?

Hương xúc động lặng hết cả người. Mấy tháng rồi, mới có người quan tâm hỏi mình câu đó. Càng ngày, cô càng ngại tiếp xúc với đồng nghiệp trong chỗ làm, không thích gặp gỡ bạn bè rồi lê la cà phê cà pháo. Hương đang đóng sầm cánh cửa với cuộc đời hào nhoáng, chẳng muốn ai biết đến chuyện đời mình.

Hai cha con chầm chậm vô nhà. Ba ngồi trên ván, rót trà. Hương tới bàn thờ, nhìn lên hình má. Bao đêm một mình giữa căn phòng chật chội, trong giấc mơ chập chờn ẩn hiện, Hương thấy má về, mặc áo dài tím, quần đen, tay cầm nón lá, từ xa đi tới, rồi lặng lẽ đứng nhìn. Hương nhào tới, chưa kịp ôm chầm mừng rõ, chẳng kịp cầm tay áp lên má mình thăm hỏi, bà đã vụt đi không để lại vết hình, biến mất như bọt xà phòng giữa không trung rộng lớn. Má đi mãi, đi luôn, không lời từ biệt, bỏ cô đứng tức cười khóc òa, như ngày là đứa trẻ, mỗi lần ai hỏi má mày đâu, Hương thút thít, nói má đi rồi, xa lắm, đi tít tận trời cao, năm năm, mười năm nữa mới về, như trong câu chuyện hằng đêm ba kể.

- Dạo này chị Hai có về nhà không ba?

- Mười bữa nửa tháng hắn rẹt về ít phút, chưa nóng đít đã lật đật bỏ đi. Tôi thằng Thịnh với hai đứa nhỏ, mà cũng tội luôn nhà mình, gia môn bất hạnh.

- Chỉ có nói đi đâu không ba?

- Nghe đâu hắn đi làm ăn xa. Mà chắc theo trai cũng không chừng.

Hương giật mình, quay mặt về hướng khác.

Không khí lặng im bao phủ lấy cả nhà, Hương nghe rõ tiếng tim mình đập thình thịch, thần lẩn đánh lưỡi tách tách trên trần và cả chim kêu khách khách trước sân. Có lẽ nào với gia đình này, mình đã là khách cũ? Cô tới nằm trên võng, đong đưa đong đưa. Nếu nhà phía trước không xây bít bùng, sẽ có chút gió từ sông thoổi vô man mát. Ngủ chắc đã đời.

- Dạo này ba còn thấy tức ngực không?

- Cũng đỡ nhiều rồi.

- Có gì khác lạ thì ba nhớ nói anh Hai, gọi cho con biết nghe. Đừng cố chịu như lần rồi, lỡ có chuyện gì tụi con biết sống sao?

- Ba biết rồi. Con ăn cơm gà hỉ? Để ba ra đầu hẻm mua.

Hương không thấy đói nhưng cũng gật đầu cho ba vui. Có đứa con nào trưởng thành trong mắt mẹ cha chúng?

4.

“Where are you babe?”

“At home with my dad.”

“Don’t tell me that you are from here.”

“There are a lot of things you don’t know about me, darling. Talk to you later!”

Ánh nắng hiếm hoi trước sân nhạt dần, nhạt dần, rồi lui về trên mái đỏ. 3h chiều. Mau ghê. Hương muôn ở lại nhà, chờ anh trên đường đi làm về ghé đón cháu. Cô thèm ôm hai đứa nhỏ, hun hít đã đời rồi đong đưa nhìn tụi nó chạy nhảy tung tăng mà ngỡ mình với anh Hai thuở nào, chơi ô, nhảy lò cò bên bụi hoa diên vĩ. Mà thôi, ít ra mình cũng phải thực hiện cho xong “hợp đồng miệng” với người ta rồi muốn làm gì cũng được.

- Con ra lại Đà Nẵng. Khách đang gọi.
- Con ráng về sớm với ba nghe.
- Dạ thu xếp công việc xong con về liền. Ba nhớ giữ gìn sức khỏe.

- Còn khổ quá thì về đây với ba. Ngó rửa chớ mà vui. Chứ một mình con ở Sài Gòn, ba lo quá.

Ba nắm chặt tay Hương không muốn rời nửa bước.

1. “Em đang ở đâu?” / “Ở nhà với ba em.” / “Đừng nói với anh là quê em ở đây nhé.” / “Có rất nhiều chuyện anh không biết về em đâu. Nói với anh sau nhé.”

- Dạ để con tính. Mà ba đừng giận chị Hai, dù gì
chỉ cũng là dâu con nhà mình, là má của mấy đứa nhỏ.
Cuộc đời ngoài cửa mẩy ai biết được chữ ngờ hả ba?

Hương mở giỏ, rút một xấp tiền nhét vô tay ba.

- Ba để dành ăn bánh, uống thuốc.
- Thôi, tiền bữa trước con gửi vẫn còn.
- Ba cầm đi cho con vui...

Hương quay lưng, bước về phía cổng nhà, không
dám ngoái đầu nhìn lại. Cô không muốn thấy ba quay
quắt đứng bên két cửa, nhìn con lặng lẽ rời quê.

Trước sân, diên vĩ vẫn tươi xinh, nhuộm tím buổi
chiều buồn ngơ ngác.

Bên kia con sóng

*Thế là một buổi chiều mình nắm tay nhau đi giữa
mùa thu Sài Gòn*

*có bóng nắng rơi rời rơi
vẫn những dòng xe ào ạt tan tầm
hai bàn tay trong nhau như biết điều gì không
thật...¹*

1.

Thức tới Coffee Bean ở Metropolitan, bỏ sách xuống bàn đánh dấu chỗ ngồi quen thuộc rồi vô trong mua nước. Vừa thấy Thức, cô quản lý mỉm cười thân thiện. Món cũ hả anh? Đúng rồi em, món cũ. Mừng anh trở lại Sài Gòn.

Thức thả lỏng người, hút một ngụm cà phê sữa đá thêm whipped cream yêu thích. Anh mở điện thoại,

1. Thơ Hữu Tài - Song May.

viết vài dòng trên facebook, rồi lặng lẽ ngóng phố từ quán cà phê có view đẹp nhất Sài Gòn. Từ đây, anh có thể ngắm Nhà thờ Đức Bà trầm mặc, mảng cây xanh tuyệt đẹp ở công viên 30 tháng 4, Bưu điện Thành phố đậm kiểu Pháp, lơ đãng nhìn dòng người hối hả chen nhau đi làm, hay vài ba khách rảnh rỗi như anh, ngồi uống cà phê, nhìn cuộc đời xuôi ngược. Phía bên kia đường, anh bán bánh mì chiên trứng, xẻ bánh, cắt thịt và hối vợ làm nhanh lên để khách khỏi đứng chờ. Máy cậu thanh niên cầm máy ảnh, tạo dáng để giữ lại vài khoảnh khắc trẻ trung, tinh nghịch. Bà cụ chầm chậm đi qua mời mua vé số, chiếc quạt giấy hay chùm đậu phộng tươi giòn. Cô gái xinh đẹp nép vào lòng người yêu, thỏ thẻ điều gì rồi bật cười khúc khích.

Ba năm qua, cứ mỗi sáu tháng, Thức lại thu xếp về một lần thăm ba và bè bạn. Chuyến bay dài hai mươi bốn tiếng từ phía bờ Đông nước Mỹ, vượt qua nửa vòng trái đất về lại Sài Gòn làm anh mệt lả vì hầu như không chợp mắt nổi bởi... nôn. Nhưng khi chạm chân vào mảnh đất quê nhà, Thức thấy mình tinh táo hơn bao giờ hết.

Có vài thói quen ở Sài Gòn anh không bao giờ bỏ được. Đại loại như khi quán Bún Ta trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa còn mở, buổi sáng đầu tiên, Thức tới ăn tô bún ốc thiệt to. Quán mắc òm, bún cũng không ngon, ít khách hơn quán Ngon chật chội bên cạnh.

Nhưng anh thích không gian quán khá Tây và chén nước mắm me thần thánh không tìm được bất kỳ nơi nào khác. Trưa, anh cùng bạn chen chúc ăn dĩa bèo, lọc, ít trong chợ Bến Thành. Mười bảy ngàn một dĩa (đã tăng thêm bốn ngàn so với ba năm trước) nhưng ngon kinh hồn, đặc biệt là tài làm nước mắm khiến người ta điên đảo, khác xa với thầu mắm pha cả tô nước lạnh nhạt nhèo thiêng hạ bán đầy đường. Tối, anh hẹn hò ai đó tới Apo trên Thi Sách uống một hai chai bia, nhảy nhót, lắc lư trong tiếng nhạc dập dồn của tay DJ trẻ tuổi. Mọi chân, họ ra phía sau sân vườn thoáng đãng, gọi một phần xúc xích bánh mì chấm với tương đỏ thiệt cay. Ngon kinh khủng.

Mới hay, điều gì một khi đã là thói quen thì không dễ bỏ được, bởi nó gắn liền với một vài kỷ niệm, ít người quen và một trời thương nhớ xứ này.

Cũng như giờ, anh hay tới Bean mỗi sáng không phải vì cà phê nơi ấy ngon, view đẹp, hay các bạn phục vụ luôn dành cho anh những cảm tình đặc biệt.

Anh thích Bean vì là nơi lần đầu anh và An gặp gỡ.

Anh yêu Sài Gòn vì nơi đây có An.

Anh yêu An, thành ra cũng yêu Sài Gòn như yêu từng hơi thở mỏng.

2.

An đến, trong bộ đồng phục lễ tân khách sạn, tóc vén một bên. Cô cười, dịu dàng như mùa thu tỏa

nắng, tươi hơn đóa cúc vàng anh mê đắm, sưởi ấm lòng những buổi chiều đông lạnh giá xứ xa.

- Anh mệt không?

- Cũng ok em. Đêm qua anh ngủ đâu được vài tiếng.

An nhún vai, kiểu không cần anh trả lời, nhìn mặt tươi tỉnh thế kia nghĩa là khỏe lắm rồi. Chuẩn bị khám phá phố xá này rồi đó nha.

- Uống gì không anh gọi?

- Dạ thôi, ngồi với anh chút em đi làm. Tối mình gặp.

Cả hai không nói không rằng, nhìn đám bồ câu nhảy loí choi nô đùa, tìm thức ăn rồi vỗ cánh bay phía trên tượng Đức mẹ đồng trinh nhân hậu. Thức thấy lòng chộn rộn, muốn hai đứa ngồi gần thêm chút nữa, muốn thì thầm lên sóng mắt cuộn trào, là anh nhớ em nhiều lắm, muốn đặt môi mình lên hai má phớt hồng nắng sáng, len lén hôn cô cho thỏa nhớ thương. Giá mà chỉ có hai đứa trong phòng, anh sẽ sổ sàng như gã nông dân cục mịch, hôn ngấu nghiến trên đôi môi mềm mượt, đôi tay sẽ không nằm dưới sự điều khiển của não bộ, mò mẫm trên vòm ngực pháp phồng, căng mọng của An.

Nhưng điều anh có thể làm lúc này là len lén cầm nhẹ tay cô cho đỡ nhớ. Một thoáng bối rối hiện trên

mặt, An quay qua, liếc anh một cái, người ta nhìn kia, anh hụ quá, rồi khẽ khàng rụt tay lại. Thức cười. Mình đúng thiệt là hu.

Lúc quán cà phê này mới mở, khách chẳng đông như giờ bởi người Việt vẫn chưa có thói quen tự trả tiền mua nước trước. Họ thích ngồi một chỗ, nhân viên tới lấy order, bưng ra, ăn uống đã đòi rồi mới tính tiền đi về. Năm ấy Thức hai mươi bốn tuổi, ngơ ngác đi qua vài mối tình học trò thơ mộng, rồi cũng chẳng đọng lại được gì vì còn quá trẻ. Ra trường, anh tự thưởng cho mình chuyến về quê thăm nhà gần hai tháng. Sáng hôm ấy, cuối tuần nắng đẹp, anh vừa bước chân lên tam cấp, đã thấy cô trong góc quán, áo trắng, váy đen, ngọt ngào và mát lạnh như cây kem dừa giữa ngày hè chói nắng. Không thể rời mắt khỏi cô, Thức tới xin ngồi ké và họ quen nhau từ bữa đó.

Ba năm liên tiếp, anh tranh thủ về chỉ để gặp cô. Sài Gòn, với anh như điểm dừng chân lý tưởng trong chặng hành trình dài dằng dặc của gã trai sắp đi qua năm tháng đôi mươi. Thức hầu như không làm gì hết, ngồi lê la cà phê, quán cốc, chờ tin nhắn, hay điện thoại của cô, em học xong rồi, và anh ùa tới trường như cơn gió, ngồi sau lưng cô trên chiếc Max II xanh nước biển, đi qua bao ngã phố ngắn dài. Bên An, anh tìm lại tuổi trẻ lảng漫, sau bao năm tháng xa nhà, vùi đầu vào sách vở, và tranh thủ kiểm từng đồng đô la lẻ. An dắt anh đi ăn bò bía, bột chiên, bánh tráng trộn

hay chè thưng ngon và rẻ nhất Sài Gòn. Mỗi đêm, sóng đôi khóc cười với Thành Lộc, Thanh Thủy, Việt Anh, Thành Hội, Ái Như ở Idecaf, sân khấu nhỏ 5B, những thú vui anh đã đọc và nghe nhiều trong... sách báo.

Ở Sài Gòn, dường như anh chỉ biết mỗi An.

An là tất cả của anh trong những ngày ít ỏi ở Sài Gòn.

Và họ bắt đầu mối tình xa xôi sau ba năm cưa cẩm.

...

- Em tới giờ làm rồi. Tối nay mình gặp nhau nhen.
- Chill nhé!

2.

Đêm thứ Tư, Chill đông nghẹt khách. Thức vốn sợ độ cao, nhưng lại thích ngắm thành phố từ cửa sổ máy bay, trên đồi, phòng khách sạn cao tầng, hay trên rooftop của những tòa cao ốc. Cảm giác chỉ cần đưa tay ra, một chút thôi, sẽ chạm vào mây trắng trôi lững lờ, thấy lỗ nhổ dòng người, xe cộ nhỏ như viên bi xanh đỏ, chen chúc lăn trên những cung đường chật hẹp làm lòng anh nhẹ nhõm. Cũng như ở Chill đêm nay, trên tầng 27 của AB Tower, thức say sưa ngắm Sài Gòn giữa hàng ngàn, hàng triệu ánh đèn xô đẩy, tạo thành những vệt sáng đủ màu, kéo dài vô tận. Phía bên kia Thủ Thiêm, lờ mờ đèn trên các ô vuông cửa sổ

của những tòa chung cư cao cấp, chập chờn bên dưới vài mái nhà lụp xụp còn sót lại trong cơn lốc đô thị hóa nhanh đến không ngờ. Thành phố phát triển mau quá, cao ốc mọc lên như nấm, cầu cống, đường cao tốc chồng cheo lên nhau, xe hơi đời mới, đời cũ, tay ga, xe số đủ màu đã chiếm mảng xanh ít ỏi nơi này. Chỉ sợ một ngày nào đó, sự phát triển quá nhanh của Sài Gòn sẽ làm anh xa lạ, ngỡ ngàng, mỗi lần về thăm phố cũ.

An đến, vây đen hở vai, ôm sát người, trông cô rạng ngời như nữ hoàng đêm tiệc. Anh say đắm nhìn An và nghĩ, mình có thể đứng bên cô hàng giờ, hàng tháng, để gục chết trong đôi mắt nâu đen biết nói ấy, hít lấy hít để mùi Issey Miyake ngào ngạt, và ngopher thở trước nhịp pháp phồng sau ngực trái. Ở An, sau nét thưen thùng, e lệ vốn có là ngọn lửa ngùn ngụt, có thể đốt cháy bất kỳ gã trai (thằng) nào đứng đối diện. Thức săn sàng lao vào sống chết nếu ai đó muốn chiếm An về làm của riêng như con sư tử hung hăng giữa rừng già sâu thẳm. Anh muốn xác thân và tâm trí An mãi thuộc về mình, không được dành cho công việc hay bất kỳ gã đàn ông nào khác. Tư tưởng chiếm hữu lên đến tột cùng, thành ra ích kỷ. Y chang hồi nhỏ, cầm trong tay món quà ao ước, anh không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

Thức cầm tay An, áp nhẹ lên môi mình. Cô rụt tay lại, thì thầm, đừng anh, kỳ quá.

Cậu phục vụ mang hai chai vodka và dĩa trái cây ra bàn. Của ai thế? Anh đâu có gọi. Của em. Không cần quay mặt lại, Thức cũng biết ai rồi. Dũng ôm anh chặt cứng. Vẫn khỏe hả ông anh? Như trâu nè chú. Mấy tháng trời không gặp, Dũng vẫn lịch lâm trong bộ quần đen, áo trắng, khoe vòm ngực vạm vỡ và đôi chân miên man như gã siêu mẫu trên sàn catwalk. Ba mươi tuổi, mà mặt Dũng vẫn non choẹt như cậu sinh viên mới vô trường, bắt đầu quen với cuộc sống xa nhà đơn độc. Có lần anh bảo, nếu Dũng là con gái, anh sẽ không ngần ngại bỏ hết tất cả để yêu cậu đắm say (lúc đó anh quên bén chuyện mình si mê An như gã nghiện).

An không vui khi Dũng đến. Chắc cô ấy ngại. Anh cho là thế.

Chưa đêm nào vui như đêm nay. Thức muốn uống thật say bên người con gái anh yêu, và nhảy loạn cuồng bên thằng em thân thiết. Anh ghét vodka, bởi vị đắng của nó lên tới óc. Chỉ cần hai ly thôi là đủ để anh ngần ngại, năm ly là say bí tỉ như gã nhà quê quen mùi đế lùi, lần đầu tiên thưởng thức rượu Tây. Nhưng anh vẫn uống, quên hết đất trời, để An dẫn anh về khách sạn, và ôm cô ngủ một giấc dài tới tận trưa hôm sau. Anh hứa, anh chỉ ôm cô ngủ thôi, không làm bất cứ điều gì tổn hại An hết. Anh sẽ dành tất cả cho đêm động phòng, trong ngày hai đứa xúng xính thấp nhang lạy từ đường hai họ. Đừng uống nữa anh, tiếng An thỏ thẻ bên tai, ngọt ngào kiểu cô vợ lo cho chồng trong

mùa yêu cuồng nhiệt. Không sao đâu. Vui quá mà. Cứ như vầy hoài thì hay biết mấy. Thức móc túi, lôi chiếc hộp nhỏ, để sợi dây chuyền lấp lánh dưới ánh đèn sàn nhảy, vừa vặn trên bờ ngực trắng ngần của An.

Tới shot thứ mười hai, cả thế giới chung quanh nhảy múa loạn cuồng trước mặt. Nhìn xuống dưới đường, đèn vàng, xanh, đỏ chập chờn quay mòng mòng không điểm cuối. Anh đi vệ sinh tí. Để em dẫn anh đi. Không cần. Em với An đứng chơi đi, anh ra liền. Bước thấp, bước cao, Thức vô toilet, làm mọi cách để lôi hết thứ rượu đắng ghét, nồng hơn wasabi ra khỏi cuồng họng mình. Nôn ọe một hồi. Vô vọng. Nghiêng ngả. Thức bước ra ngoài sảnh. Cậu bảo vệ to như ông hộ pháp chạy tới, anh ok chứ? Hơi say. Vậy anh tới sofa ngồi nghỉ chút đi. Khi nào khỏe hẳn lại ra chơi tiếp. Thức thả phịch người xuống sofa, nhường mắt ra ngoài. Dũng đang đứng một mình, bên ly rượu. An đâu rồi? Chắc đi vệ sinh cũng không chừng. Mà không, cô đang đứng bàn bên cạnh, kề tai thầm thì với một gã đàn ông khác, cao ráo, đẹp trai không kém gì Dũng. Máu ghen bùng bùng lên mặt, Thức muốn chạy ra, đấm mạnh vào mặt gã kia và lôi An về phía bàn mình. Anh không được đụng chạm vào người cô ấy. Bỏ đi ý muốn sở hữu An đi nhé. An là của tôi, anh biết không? Thức chống tay đứng dậy. Đôi chân phản chủ không nghe lời mình. Anh bất lực nhắm mắt, lờ đờ thấy mình rơi xuống vực sâu hun hút tối. Cố gào la

khản cổ nhưng không một bàn tay nào đưa ra níu lại,
cứu vớt đời mình.

4.

- Anh và An quen nhau lâu chưa?
- Khoảng sáu năm. Thấy hai đứa đẹp đôi không?
Đúng cười, đầy khinh bạc.
- Không!
- Em không thích cô ấy?

Đúng trầm ngâm, chưa kịp hớp ngụm cà phê nào
đã bỏ xuống.

- An làm ở đâu hả anh?
- Lễ tân trong khách sạn năm sao.
- Chả trách...

Lần này tới lượt Thức trầm ngâm.

- Em có chuyện gì giấu anh?
- An không xứng với tình yêu của anh đâu. Bữa trước ở Chill, lúc anh đi toilet, An sang bàn bên cạnh gặp bạn. Giữa tiếng nhạc khá ồn, em vẫn nghe họ nhắc tới tên Kiên Mèo nào đó. Em cũng hơi chột dạ, không biết có phải là gã trai đào hoa, thay bồ như thay áo lót khét tiếng đất Sài Gòn? Lúc mình lên taxi, anh nằm một đống, em thì nửa tỉnh nửa mê, nhưng loáng thoảng nghe cô ấy thì thầm vô điện thoại “anh ấy mới về sáng nay. Có gì mai mình gặp...”

Kỷ niệm về An như dòng điện tâm đốt, pháp phồng chạy xẹt qua màn hình, theo từng lời của Dũng. Thức bấu tay thật chặt vào thành ghế, như gã đàn ông lần đầu ra biển, lúy túy say trước từng cơn sóng dữ thét gào. Lần đầu mình gặp An cũng ở chỗ này... cái bàn này... cô ấy hiền lành như một thánh nữ. Không... Không...

- Nhưng đó chả là gì hết. Nửa đêm đang ngủ, em mơ màng thấy hình như có một bàn tay chạm nhẹ vào người, từ ngực, dần dần xuống hạ bộ. Em lạnh hết cả người như mấy gã thư sinh gặp hồn ly trong “Liêu trai chí dị”. Giữa cơn say rượu và buồn ngủ đến loạn cuồng, em cố hé mắt ra coi thử ai đang làm chuyện đó. Và em thấy An đang quỳ bên sofa, vuốt ve chỗ không cần nói anh cũng biết là đâu. Em sợ điếng hồn, muốn la làng bảo An ngừng lại, nhưng cũng tò mò nằm im xem cô ấy tiếp tục làm gì. May hồn lúc đó anh cựa mình, thế là An lật đật chạy tới giường nhanh như chớp.

Thức ngồi trên mặt đất mà tưởng đang ở trong chiếc Boeing 777 dần hạ độ cao, xuyên qua lớp mây mù dày đặc. Máy bay rung bần bật. Hành khách rung bần bật. Người Thức rung bần bật. Áp suất giảm mạnh, anh không nghe một âm thanh nào ngoài tiếng ù ù, đau nhói trong tai. Từ độ cao hơn mười ngàn mét, theo chiều thẳng đứng, máy bay rơi nhanh xuống mặt đất, chạm mạnh vào đường băng khô khốc. Hạ cánh rồi. Hạ cánh rồi. Anh giật mình, tỉnh cả người.

Thức ngược lên nhìn Dũng. Cái nhìn xoáy sâu soi thấu cả tâm can. Em nói thật đúng không? Em không nói dối anh phải không? Mà đúng rồi, Dũng nói dối để được gì cơ chứ? Mười mấy năm thân thiết như ruột thịt, nó xạo mình để làm gì? Ly cà phê sữa đá bỗng nhiên đắng ghét, khách khứa chung quanh thành những kẻ hầu cận vô tri, cảnh sắc trước mặt sao giả tạo kinh hồn, hoa lá giờ như giả sơn giả thạch, mấy cây dù đỏ như phông màn treo nửa dùn nửa thảng, và trên sàn diễn, An như cô đào thương thượng hạng, trong vai gái thập thành, lời là, hết khóc rồi cười, liếc mắt đưa tình, ưỡn eo với bao khách phong lưu, chào ong, đón bướm.

Đáng lẽ mày phải nhận ra ngay lúc dấn thân vào cuộc yêu này cơ chứ? Mười mấy ngàn dặm xa cách trở, khi con sóng bờ bên này không sang nổi tít tắp bờ bên kia thì tình yêu sao tồn tại? Cô ấy sẽ chặt dạ chờ mày nửa năm về một lần để vỗ về, ôm ấp? Những lúc buồn vui, suy sụp, mày đâu có ở bên cạnh để an ủi, khuyên lơn? An là đàn bà, vốn nhẹ dạ, cả tin, sẽ dễ dàng ngã vào tay một gã đàn ông ngọt ngào, sát kề bên cạnh.

Mày ngu lắm Thức à.

Mày ngu lắm.

5.

- Anh muốn ra Mạc Thị Bưởi uống vài chai với em không?

- Anh mệt quá. Để về khách sạn nghỉ chút.

- Em chờ anh về nhen.

- Không cần đâu. Anh ok mà.

Thức vãy taxi. Anh về Tôn Đức Thắng, quận 1
giùm mình.

Chiều tan tầm. Trung tâm Sài Gòn trở nên chật
chội trước hàng ngàn, hàng vạn xe hơi, taxi, gắn máy,
xe đạp lấn lướt nhau dưới cái nắng gắt gao, hầm hập.
Giờ mà có một cơn mưa thiệt lớn, mọi thứ sẽ dịu dàng
phải biết. Taxi nhích từng chút một. Máy lạnh mở hết
cỡ mà Thức vẫn đổ mồ hôi hột. Thiên hạ không đủ
bình tĩnh, bóp còi, đạp thắng, chửi la rần rần. Anh tấp
vô lề, cho em xuống cái. Thức móc ra tờ trăm ngàn đưa
tài xế. Không cần thối. Cảm ơn anh.

Thức leo vội lên vỉa hè, chen chúc giữa những
người đi bộ và hàng chục xe máy không đủ kiên nhẫn
tràn lên tìm lối thoát. Đôi chân anh như người vô thức,
không chịu điều khiển bởi của bất kỳ cơ quan cảm xúc
nào, lững thững qua những góc phố ngày nào hai đứa
từng sóng bước. An chờ anh đi chậm chậm. Gió thổi.
Tóc cô chạm mặt mình. An có thói quen gọi bằng... hai
thứ dầu khác nhau, nên lúc nào mùi thơm cũng đặc
biệt. Chỗ này hai đứa ăn bột chiên với bò bía; nước
mía góc đường này thơm phải biết, có hai ngàn một ly
chứ nhiêu, nhưng bỏ tắc thiệt nhiều, bởi anh nghiên
mùi thơm lừng đó. Tòa nhà này hồi xưa là phòng trà
2B Lê Duẩn, đêm nào không đi coi kịch, anh và An

thường vô chò tới cuối chương trình, nghe Mỹ Hạnh trầm buồn, khắc khoải hát ít bài. Có lần An giao xe cho anh chạy, cô ngồi phía sau, luồn tay ôm chặt. Thì thầm, anh phải tập thể dục thường xuyên, để giữ bụng sáu múi như thế này hoài cho em nhen. Mới bữa trước thôi, anh cầm tay An băng qua đường ngay chỗ này. Một cái nắm tay lỏng lẻo và không thật đến ngỡ ngàng. Giờ anh mới biết, lúc ấy giữa hai người đã có một bức tường vô hình ngăn cách.

Những bước chân liêu xiêu, mắt cảm giác với mọi chuyển động xung quanh tiếp bước. Mình phải gặp mặt cô ấy để hỏi cho ra lẽ. Muốn chính miệng An nói về tình cảm hai đứa trong mấy năm nay. Mà không, gặp con người phản bội nhớ ấy làm chi chỉ thêm dơ mắt. Đũa mốc mà chòi mâm son. Đúng rồi An ạ, em lúc nào cũng chỉ có mỗi mình anh thôi, còn những thằng đàn ông khác quanh mình không là cây định rỉ gì hết. Nhưng giờ anh mới biết, chẳng những đũa mốc, mà đũa ngà, đũa mun, đũa gỗ, đũa tre, tất tần tật các loại đũa đều có thể chòi lên cái mâm phủ lớp son vàng kinh tởm ấy.

6.

“Em có bao giờ nói dối anh không?”

“Em không thích cách anh chặn đầu như thế này. Có gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

“Dũng nói hôm trước trong khách sạn, lúc đang ngủ, em có vài hành động không tốt đẹp gì cho lắm với nó.”

“Hành động gì?”

“Tự em hiểu lấy.”

“Em không hiểu vì đơn giản em không làm.”

“Thế à?”

“Anh muốn gì hả Thức? Giờ anh đi nghe lời người khác rồi hạnh họe em. Anh coi trọng bạn Dũng quá nhỉ?”

“Không có lý do gì để Dũng dựng chuyện bêu xấu em.”

“Nếu anh tin bạn Dũng tốt đẹp thì cứ việc tin đi. Coi như em là một đứa con gái trắc nết, lăng loàn, không xứng với anh. Mình chia tay Thức nhé!”

“Anh nghĩ cũng đã đến lúc rồi đó An ạ. À, bạn Kiên Mèo gửi lời hỏi thăm em đấy!”

Chữ “typing” liên tục hiện lên trong iMessage. An gõ rồi xóa, xóa rồi gõ. Ước gì mình có ở đó, để xem khuôn mặt giả tạo của cô ấy phản ứng ra sao trước sự thật đáng khinh này.

“Trước khi đến với nhau, anh phải cho em tìm hiểu người khác chứ!”

“Chắc em quên, em nhận lời yêu anh đã ba năm nay rồi. Giữa em và Kiên đang có một mối quan hệ không bình thường, trên một mối quan hệ khác.”

“Em xin lỗi...”

“Không có gì đâu em. Chia tay sẽ tốt hơn cho chúng ta. Nhưng gì anh tặng, em cứ giữ, nhưng chẳng có lý do gì để em giữ hai ngàn đô hỏi mượn “làm ăn” hồi năm rồi hết.”

“Ăn bánh phải trả tiền chủ anh!”

Xém chút nữa điện thoại Thức rót xuống sàn nhà. Có thiệt là An vừa nhắn cái tin đó không? Đúng rồi, chính cô ấy chứ còn ai vô nữa. Thật là trơ trẽn. Nói chuyện cứ như một cô điểm sành nghề. Tình cảm hai đứa trong mấy năm nay phút chốc như nước trong bồn, nhấn một cái là dội sạch trơn, chảy vào ống cống thầm sâu, hôi hám.

“Em có phải là đĩ đâu mà nói chuyện ăn bánh trả tiền?”

“Em không có ý gì khi nhắn anh câu đó. Dù gì tụi mình cũng quen nhau sáu năm trời, anh cũng biết em đâu phải là hạng người như vậy. Mong anh nhẹ lời...”

7.

Thức mở cửa ban công, nhìn xuống lòng đường đông đúc. Chiều xuống dần, bắt đầu từ tòa nhà cao tầng phía xa thành phố, rồi chậm chậm, từ từ, màu vàng nhạt của ngày sắp tắt phủ lên mọi ngả đường, ngóc ngách Sài Gòn. Đã bao buổi chiều đi qua trên mảnh đất vây này, anh đã đứng trên những điểm cao

thành phố, thỏa thê ngắm thời khắc ngày và đêm giao nhau tuyệt đẹp. Nhưng sao lúc này anh không còn cảm giác gì về vẻ đẹp của chiều hết cả. Trước mặt anh giờ phủ một lớp sương mờ mịt, xòe bàn tay ra không thấy nổi năm ngón ngắn dài. Sài Gòn đang bị lất phất những mù sương vây lấy, hay chính từ phút giây này, sương mù đã phủ lên cuộc tình vạn dặm xa xôi.

Sáu năm quen nhau giờ đổ sông đổ bể?

Hết thật rồi phải không?

Những mảnh vỡ chìm trôi

*Mùa thu Hà Nội bắt đầu đưa nôi
Riêng tôi với vịnh chiếc lá vàng
bằng tất cả thèm thuồng của đứa trẻ con bướng bỉnh
ở một nơi
xa lắc xa lơ
Nơi mùa thu chẳng thể đến bao giờ¹.*

1.

Thu vào quán, gọi một ly gin tonic, nhấp nửa ngụm rồi lơ đãng nhìn ra ngoài.
Mỗi lần trở lại Zcafe² trên phố Tông Đản, cô luôn tìm được cảm giác ấm áp, thân quen vốn có.

1. "Ngủ muộn trong vết sinh mùa hạ" - thơ Song May.

2. Khi tôi viết xong truyện ngắn này, N. bảo Zcafe trên phố Tông Đản đã đóng cửa và dời về địa điểm mới.

Lần trở về Hà Nội này không như nhiều lần trước, bởi Thu thầm thía được cảm giác đứa trẻ thật sự mồ côi. Lúc bỗn mất, Thu mới mươi một tuổi, thấy người ta khóc thì mình khóc theo, chứ chưa cảm nhận được nỗi đớn đau xé càt tim óc. Thằng Vũ còn chạy nhảy, mừng rỡ la to vì thấy người ta tới nhà mình đồng vui quá. Hai mươi mấy năm nay, Thu sống với bố bằng vài kỷ niệm lờ nhờ, xưa cũ, qua những hồi ức lâng mạn mẹ hay kể, để cô mãi tự hào, mình là đứa con gái giống bố và được ông thương nhất nhà. Tới ngày đưa mẹ vào đài hóa thân, cả gia đình khóc ngất, riêng Thu không rơi giọt nước mắt nào, bởi cô sợ sự yếu đuối, thương tâm sẽ làm mẹ luyến lưu với cuộc sống này, mà không chịu thành thori về với bố. Những năm cuối đời, mọi thứ quanh mẹ là một màn sương mờ ảo, không quá khứ, chẳng hiện tại, mờ mịt tương lai. Căn bệnh Alzheimer đã lấy đi bao ký ức thân quen và những cảm nhận đơn giản nhất của mẹ với chuyển động của đời sống này. Đôi khi ngồi trước mặt Thu, cầm tay, sờ má, mẹ cũng chẳng nhớ nổi có lần nào đó trong đời, mình đã rút ruột để ra một đứa con gái vô cùng xinh xắn.

Khi ôm hũ tro mẹ trên tay bước ra khỏi nhà tang lễ, Thu cắn môi để nước mắt chảy sâu vào tận đáy lòng và nghĩ mình sẽ vượt qua tất cả. Nhưng cô đã lâm. Nỗi đớn đau như dòng axit đậm đặc, theo mạch máu, len lỏi khắp người, tàn phá hàng triệu tế bào mỏng manh, đốt cháy những cơ tim yếu đuối, và để lại hàng

ngàn vết sẹo không hình thù rõ rệt nhưng rát buốt kinh niên. Chẳng có nỗi đau nào to lớn và xót xa hơn nỗi đau mất người thân, nhất là người đã chín tháng cưu mang và dưỡng nuôi mình cả đời khôn lớn. Và có lẽ đến cuối đời, chẳng có nỗi buồn hay sự mất mát nào có thể làm Thu gục xuống thêm lần nữa.

Hà Nội, những ngày này, đi đâu cũng toàn ký ức. Mảnh sân đó, ngày xưa là cái chợ chồm hổm, Thu vẫn tò tò theo mẹ ra gian hàng thịt nhỏ như lỗ mũi, nhưng là nơi mẹ quần quật ngày đêm, một nách ba đứa con, lo cho chúng ăn học nêu người. Cái giường kia, Thu hay ngồi nũng nịu trong lòng, để mẹ lấy lược chải tóc suôn dài và bảo Thu có mái tóc đẹp nhất trần đời. Ngôi chùa này, mỗi mùng một Tết, cả nhà xúng xính đi lễ Phật, rồi ngồi xe về quê thắp hương viếng bố với bà nội. Góc phố ấy, con đường kia, hàng quán cũ, đâu đâu cũng vương bóng hình mẹ thân yêu. Bố mẹ mất cả rồi, không để tiền để bạc, nhà cao cửa rộng, hay ruộng nương thẳng cánh cò bay, chỉ có ký ức là món quà quý giá, cho chị em Thu đi đến cuối đời.

2.

Thu nhấp tí rượu, để môi cay cay, bớt đi cảm giác xót xa đang vây lấy mình. Cô giở sách, cố đọc cho xong một truyện ngắn, nhưng chẳng thẩm thấu được gì, câu chữ cứ trôi tuôn tuột. Thu định kêu phục vụ tính tiền rồi đứng dậy đi về, bỗng có tiếng động khe khẽ bên

mình, chưa kịp ngược nhìn, đã nghe một âm thanh ấm áp, vô cùng quen thuộc.

- Em khỏe không?

Làm sao quên được giọng nói này cơ chứ, bởi có lần Thu bảo, nó ấm hơn dòng hải lưu từ miền xích đạo, len lỏi giữa biển nước mênh mông của Thái Bình Dương, chảy ngược về miền Bắc Cực xa xôi, làm mềm đi những tảng băng lạnh giá.

Cô đặt sách xuống bàn, nhoẻn miệng cười chào Phong. Anh có thể ngồi đây với em không? Vâng, anh ngồi đi. Không sao mà.

- Vẫn như mọi khi hả anh? - Phong gật đầu trước câu hỏi của cô bé phục vụ.

Chưa tới một phút, cô cầm chai gin ra, rót một ít, kèm nửa ly tonic, hai viên đá, thêm miếng chanh, và chút muối trên miệng ly rồi đẩy nhẹ về phía anh. Không phải chai rượu ngày cũ, vì nó còn mới và khá đầy, nhưng tại sao vẫn lùng lằng miếng giấy “Phong - Thu” ngay cổ chai cơ chứ?

Hồi còn yêu nhau, cả hai hay đến đây, mỗi người một ly gin tonic, không nói, không rằng, nhìn ra phố, đọc sách, nhấp môi, cười, rồi lặng im đọc tiếp. Phong thường mua nguyên chai, gửi lại quầy, hết lại thay bằng chai mới. Hai chữ “Phong - Thu” do chính tay cô viết bằng mực đỏ trên nền giấy xanh màu biển. Bao năm qua, Thu vẫn đến đây mỗi lần về Hà Nội, nhưng chưa

bao giờ cô hỏi về chai rượu ấy, bởi không phải mình mua, cũng chẳng nghĩ nó sẽ còn trên kệ.

Thu nhìn anh, bất chợt gặp ánh mắt của Phong cũng nhìn mình, cả hai quay mặt đi chỗ khác. Thu thế, trong đôi mắt buồn hiu ấy, cô đã tìm lại nét đa tình của anh ngày cũ. Ánh mắt ngọt như giọng nói, ấm hơn ngọn lửa giữa đêm gió mùa Đông Bắc tràn về, êm hơn vòng tay anh ôm chặt cô, những ngày Hà Nội vào đông buốt giá.

Tám năm, ký ức như cuốn phim đen trắng ùa về. Ba ngàn ngày dài như cơn lốc xoáy, vẫn chưa vơi hết một niềm đau. Bữa chiều hôm ấy, cô và Phong đang đứng trước nhà, cười đùa với mẹ, bàn về ngày cưới hai đứa trong ba tuần tới. Cô sẽ mặc áo dài trắng, sau đó thay váy soirée, anh thì comple đen hai bộ. Và Thanh đến, chìa giấy chứng nhận trước mặt Thu, khóc như một đứa trẻ bị bỏ rơi ngoài đê vắng, đám cưới này không thể diễn ra, tôi đã có thai, hai tháng, chủ nhân của nó chính là anh ấy. Thu quay sang nhìn thẳng vào mặt Phong. Đôi mắt thất thần, vẻ mặt kinh hãi tột độ của anh không giấu được sự thật sờ sờ ra đó. Thu không nói không rằng, tát Phong một cái rõ đau. Cô dắt mẹ chạy vào nhà, đóng sầm cửa lại. Và mọi việc chấm dứt kể từ thời khắc đó.

Không có đám cưới nào diễn ra hết. Mặc Phong van xin hết lời, mẹ Phong khóc hết nước mắt, mong cô hãy tha thứ cho anh, hãy vì bà và vì người đáng lẽ Thu

sẽ gọi bằng bố chồng, đang hấp hối trên giường bệnh, muốn thấy thằng con trai duy nhất của mình làm đám cưới với đứa con dâu ông thương ông quý, cô vẫn lắc đầu từ chối. Thu có thể nói thứ tha và mọi chuyện sẽ trở về với nhịp sống bình thường trước đó. Cả hai sẽ kết hôn và Thu sẽ bảo vệ chồng mình, coi Thanh như một cô gái qua đường và Phong chỉ là một gã đàn ông lỡ dại. Cái hoang thai kia ra sao thì mặc, cô chẳng phải quan tâm. Nhưng Thu biết, với bản tính cứng đầu và đầy kiêu hãnh của mình, cô sẽ không bao giờ bỏ qua cho Phong hết, sẽ nhớ trọng đời, và nếu cần, cô sẽ khơi lên để dẫn vặt Phong mãi mãi. Vả lại đứa bé mới tượng hình kia đâu có tội tình gì mà sinh ra không cha. Nếu Thanh lỡ dại, đem phá bỏ nó hay hủy hoại cuộc đời mình, Thu càng mang tội. Mai đến tận bây giờ, cô chưa một lần thù hận hay ghét bỏ gì Thanh hết. Tất cả đều do Phong gây ra khi anh không cưỡng lại cơn dục vọng điên cuồng của mình, đâu ngày cưới đã cặn kẽ trước ngõ. Chẳng cô gái nào có thể quay bước trước chiều cao 1m85, thân hình vạm vỡ, và khuôn mặt điển trai như tài tử xi nê của Phong cả.

Thu đi từng nhà một báo tin hủy tiệc cưới. Áo cưới bị cô xé nát. Riêng album hình không nỡ đốt, Thu mang ra cầu Long Biên, quăng xuống sông Hồng, sau khi khóc hết một buổi chiều trên đó. Dẫu tỏ ra cứng cỏi, nhưng Thu chỉ là một cô gái ngoài hai mươi, không thể chống chịu với cú sốc quá lớn này, hay ngày một ngày hai quên đi tất cả để làm một người vô tư

như trước. Làm sao Thu có thể sống ở đây giữa bao lời đàm tiếu của xóm giềng. Cô đâu thể mãi bào chữa cho chính mình và lên án Phong như một kẻ dê hèn, khốn nạn. Thu cũng không thể đối diện với việc vài ba hôm, Phong lại tới nhà, đứng ngay cầu thang, nhìn chằm chằm vào cửa. Mẹ thì ra vô thở dài chua xót. Cách tốt nhất là trốn chạy, tới một nơi nào đó thật xa, không ai biết tới mình để bắt đầu một cuộc đời mới. Sau một đêm suy nghĩ, Thu nhò chị và em trai chăm sóc mẹ, xếp lại tất cả ký ức về một Hà Nội nhớ thương, một mình, vào Sài Gòn, với hai bàn tay trắng, làm lại từ đầu, vào một ngày chớm hạ.

Và Sài Gòn nhân từ dang rộng vòng tay, cưu mang cô gái đẹp xinh ấy. Thu làm rất nhiều việc để kiếm tiền, trang trải cho cuộc sống lạ xa, một phần, để không còn thời gian rảnh rỗi nhớ về cuộc hôn nhân dang dở. Cô chắt chiu từng đồng một, để mỗi lần nhớ mẹ, lại quay về, rồi tất tả ra đi. Cái Tết đầu tiên về lại Hà Nội, Thu đứng trên ban công nhà, chiều ba mươi, khóc như một đứa trẻ thiểu quà khi thấy dáng cao to của Phong từ nhà chị anh bước ra, mà không thèm quay lại nhìn nơi đã rất nhiều lần Phong đến chuyện trò, thăm hỏi. Cái Tết thứ hai, cô ghé quán cà phê này, cứ nhắm mắt, lại thấy bóng Phong lẩn khuất đâu đây. Cô bé phục vụ mang lại cho cô một ly gin tonic mà không cần hỏi cô muốn uống gì. Với họ, Phong và cô là một đôi rất đẹp. Hình ảnh Phong nhạt nhòa ở những lần sau đó. Thời

gian luôn là phương thuốc nhiệm mầu, phai dấu bao nỗi đớn đau. Hơn thế nữa, Richard đã thế chỗ Phong trong trái tim cô. Sáu năm, giữa cô và Richard vẫn coi là tình nhân, yêu như ngày đầu hò hẹn. Đôi khi nhắc đến hai chữ đám cưới, người nào cũng giật mình thảng hốt. Hôn nhân với cô trở thành một phạm trù lờ nhờ, vô định, một thứ ám ảnh không dạng hình, nhưng chạm vào, có thể xé nát cả tim.

Ba mươi hai tuổi, Thu vẫn mênh mang những chuyến đi - về giữa Sài Gòn - Hà Nội. Hôm đám tang mẹ, cô nghĩ, Hà Nội có còn là nhà để cô quay lại? Mình có còn đủ sức để đối diện với bao ký ức thân thương nhưng chất chứa quá nhiều nỗi đớn đau ấy? Nhưng giờ Thu biết, Hà Nội vẫn còn những mối ân tình không bao giờ trả nổi, gia đình, bè bạn, ngày giỗ của dâng sinh thành, bầu trời mùa thu bắng lảng, những chiếc xe đạp chở đầy cúc họa mi, loa kèn thơm ngát, góc phố rợp bàng lảng, hoa sữa và hàng trăm món ngon đất Bắc, tưởng bình thường nhưng không thể tìm thấy ở nơi nào xa lạ. Tất cả sẽ hàn gắn lại những mảnh vỡ tưởng chừng vụn nát trong tim cô.

3.

- Anh có hạnh phúc không?

- Liệu anh nói không thì em có tin chẳng? - Phong chua chát.

Thu nhún vai, thấy mình hơi vô duyên khi hỏi câu hỏi ấy. Ít ra Phong còn chút bản lĩnh đàn ông, dẫu không có đám cưới nào giữa anh và Thanh vì ba anh mất sau đó ít tuần, nhưng cả hai đã chung sống tới giờ, cái bào thai năm xưa đã là đứa bé trai gần tám tuổi. Họ cũng kịp có thêm đứa nữa, mới chập chững biết đi.

Phong nốc cạn ly rượu, lơ đãng nhìn ra phố. Anh muốn nói vài câu dẫu ngắn, nhưng sao khó khăn đến thế này. Mấy năm rồi, anh muốn vào Sài Gòn, quỳ dưới chân Thu, nói một lời tạ lỗi vì hành động đốn mạt của thời trai trẻ. Anh cứ nghĩ đó là một cuộc chơi qua đường, xong, ai về nhà nấy, đâu ngờ hậu quả lại lớn đến thế. Nó không những phá nát hạnh phúc đời anh, mà còn cuốn phăng tuổi hai mươi tư nhiều hoài bão của Thu nữa. Thu à, tám năm bên Thanh, anh chưa bao giờ hạnh phúc, khi nỗi ân hận, dần vặt vẫn vây lấy mỗi ngày. Gia đình, với anh như một bồn phận. Đi làm về, chở vợ con đi chơi, ăn uống, chuyện trò, lên giường ngủ. Mai lại bắt đầu một ngày y chang như thế. Mọi thứ cứ đều đều ngày này qua ngày khác, dần rồi thành một thói quen. Mà khi đã là thói quen thì người ta không dễ gì từ bỏ. Mỗi lần nhớ em, anh lại đến đây, uống một ly rượu quen, để vị đắng gắt của gin gợi lại trong anh bao kỷ niệm chưa bao giờ biến mất, rồi lặng lẽ về như chiếc bóng. Anh đã gấp mảnh vỡ của anh và em đâu đó trong từng góc quán, từng giọt gin, nhưng chẳng có loại keo nào gắn hai mảnh vỡ ấy lại vào nhau như ngày xưa cũ.

- Cảm ơn anh đã tới viếng mẹ em.
- Anh xin lỗi vì đã không làm được nhiều hơn ngoài im lặng.
- Em biết. Cũng lâu quá rồi mình mới gặp lại nhau anh nhỉ?
- Ủ, tám năm rồi còn gì...

Phong bỏ lửng câu nói. Đưa mắt nhìn ra con phố vắng. Thu cắn nhẹ môi, mân mê ly rượu. “*Nhật nguyệt (í a) trên cao, ta ngồi (ô i à) dưới thấp. Một dòng (í a) trong veo, sao lòng (ô i à) còn đục...*¹” Giữa tiếng hát Khánh Ly nhùa nhựa trên loa, Phong quay lại nhìn Thu, tim đập thật mạnh. Anh muốn kéo ghế lại gần thêm chút nữa, giơ tay run run chạm vào mái tóc, bờ vai, đôi mắt, hay bàn tay gầy guộc nhỏ. Mà không cần chạm nhiều đến thế, chỉ chạm một chút xíu da thịt trên người Thu thôi cũng mãn nguyện lắm rồi. Không! Không! Thu bây giờ đâu còn là của mình nữa, cô ấy đã thuộc về người khác mất rồi, cũng như mình, cũng phải bằng lòng với cuộc sống gia đình hiện tại. Mà có lẽ trong Thu, mình chỉ là một thằng đàn ông đốn mạt, khi nhẫn tâm đạp đổ hạnh phúc lớn lao, tưởng chừng đang cầm chắc trong tay.

Có lẽ mình nên về thì hơn, Thu nhủ thầm khi thấy vẻ khổ sở hiện trên khuôn mặt rất đẹp của Phong.

1. Ca khúc “Cũng sẽ chìm trôi” của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn.

- Em về anh nhé. Coi như hôm nay anh mời em một ly.

- Có gì đâu em. Anh còn nợ...

Thu liếc anh, để những từ tiếp theo không bật ra nữa. Đào bới làm gì những kỷ niệm vốn đã nhạt nhòa, khi mỗi người ai cũng có con đường riêng của họ.

Cô bỏ sách vào giỏ, gật đầu chào anh và rảo chân ra phố.

Hà Nội, cuối tháng Tư, mưa về làm không khí dịu hẳn, khác với một Sài Gòn thiêu đốt nắng. Chớm hè, những gốc bằng lăng trên phố Thẹn Thùng bung hoa tim tím. Loa kèn bắt đầu e ấp nụ trên từng góc phố cổ xưa. Thu đến bên gánh hàng hoa, mua một bó về đặt lên bàn thờ mẹ.

Phong bước vội ra ngoài, muốn chạy tới cầm tay Thu ân cần bảo, em ngồi lên đi, anh chờ em về cho đỡ mệt. Và cũng như thuở yêu nhau, hai đứa nhong nhong, tươi cười trên chiếc Waves cà tàng khắp phố rồi ghé vào con ngõ quen, anh bún ốc, cô bún ngan, thêm hai ly sấu dầm, đủ cho một chiều thương nhớ.

Phong thẫn thờ tựa vào cửa quán, đốt điếu ba số năm, dõi mắt nhìn Thu lần khuất vào dòng người ngược xuôi trên phố vắng.

Bên trong quầy, mảnh giấy xanh có hai chữ “Phong - Thu” vẫn nằm im trên cổ chai gin sóng sánh.

(Tặng V.T.N.)

Bay trên đôi cánh sắt

1.

Sáng nay, cũng giống như bao buổi sáng khác trong ba tuần ngắn ngủi về thăm nhà, Dương dậy sớm, nói chuyện, ăn sáng với ngoại, rồi chạy xe ra Au Parc uống cà phê và ngắm Sài Gòn trở giấc. Anh ngồi một mình trước quán, nhâm nhi ly cappuccino nóng với bánh mì nâu kèm mút dâu. Nắng sớm rọi qua những tàng cây của công viên 30 tháng 4, chiếu vào, tạo thành những vệt sáng huyền ảo lên tường gạch thô, trên nền gạch hoa văn cũ rất châu Âu và những bức tranh nghệ thuật đậm màu Địa Trung Hải. Sáng sớm và đêm tối là hai thời điểm đẹp nhất của Sài Gòn khi cái nắng nóng miên man xứ này tạm rời phố thị.

Lần nào về Dương cũng giữ thói quen một mình ngồi đây mỗi sáng, níu chút hồn quê trong anh sau bao ngày miệt mài miên viễn. Sài Gòn mãi là nhà. Nashville như chốn dừng chân trên bước đường phiêu lãng, là

phòng trọ để anh ghé chân mỗi chiều đi làm về mệt mỏi. Ước mơ duy nhất của Dương là kiếm thiệt nhiều tiền, mỗi năm ba tháng về quê ăn Tết, chuyện trò cùng ngoại. Thủ phủ của tiểu bang nhạc country thưa vắng và buồn như bản đồng quê mỗi ngày trên sóng FM. Thành phố mênh mông, đường xá cũng rênh thang không kém, nhưng hầu như chỉ thấy rừng cây rậm rạp che hết cửa nhà. Tennessee ngày càng khó làm ăn. Thiên hạ rủ nhau bỏ xứ lên miền Đông, qua miền Tây tìm cuộc đời ổn định. Dương không có bạn ở Nashville. Có quá ít người Việt để anh hòa nhập. Các mối quan hệ bạn bè hầu như chỉ loanh quanh ở facebook và Sài Gòn. Nhưng tựi nó cũng có vợ có chồng, chạy vạy cuộc sống mưu sinh, chỉ rảnh rỗi ngày cuối tuần để cà phê, nhậu nhẹt, rồi tiếp tục lao mình kiếm sống.

Lần về này hơi đột ngột. Ngoại trở bệnh. Anh họ gọi qua kêu Dương về gấp, sợ có chuyện không hay. Dương book vé và bay liền trong đêm ấy. Chuyến bay hai mươi bốn giờ không ngủ, chỉ có nước mắt, ký ức, nỗi lo và sự dằn vặt đeo bám lấy Dương. Nếu ngoại có mệnh hệ gì chắc cả đời mình sẽ không bao giờ yên ổn. Tại sao chẳng chịu ở gần để bưng cơm vừa nước mà bỏ ngoại ở đây để sang bên trời kiếm sống? Rốt cục tiền bạc quan trọng với mình đến thế sao?

Ngoại yếu bởi bệnh già chứ không có gì nghiêm trọng. Bao nhiêu năm đối diện với sự chia ly mất mát, có trái tim nào đủ lớn để khỏe mạnh mãi với đời?

2.

Dương nhấp ngụm cà phê, vừa lôi sách ra tính đọc, đã thấy tin nhắn của Tĩnh gửi đến.

“Biết gì chưa?”

“Chưa”

“Mở VnExpress đọc liền nhen. Nhớ bình tĩnh.”

Dương lật đật mở mạng. Và bài viết đầu tiên trên màn hình đập vào mắt, cũng là lúc điện thoại rót xuống bàn, mặt anh tái nhợt không còn chút máu.

“Máy bay Malaysia bị tên lửa bắn ở Ukraine, 298 người chết.”

Mọi thứ quanh anh nhèo đi như nhiễu sóng. Dương ôm đầu, hoảng loạn. Không... không... đừng... đừng chết nữa mà... đừng chết nữa mà... Cỏ cây oằn mình ngã rạp, súng đạn nổ òi òi, lửa cháy sáng lòe, mảnh vỡ máy bay tung tóe khắp nơi, và xác người không trọn vẹn nằm la liệt trên cánh đồng hoa hướng dương vàng óng à. Không một tiếng thét gào hay than khóc, chẳng một tiếng rỉ rên đau xót. Chết, chết hết rồi. Những linh hồn vật vờ lượn bay tìm đường về với đẳng tối cao vô định.

Chuyến bay MH370 rơi trên biển vẫn chưa tìm ra tông tích. Giờ tới lượt MH17 bị bắn rơi. Những cái chết uổng oan đầy nước mắt.

Trời ơi!

Năm Dương mười tuổi, mẹ, dương và em gái đi Nha Trang ăn đám cưới. Dương ráng làm bài thi tốt, mợt mẹ về mang bánh và mua san hô để trên bàn học. Dương nhõng nhẽo, mẹ đi nhớ về sớm rồi dắt con đi Đầm Sen đẹp vẹt ha. Mẹ ôm Dương thiệt chặt, mẹ sẽ về thiệt sớm, con ngoan, nhớ nghe lời ngoại. Dương đứng trước cửa hồn nhiên vẫy tay chào khi xe lăn bánh. Nào ngờ đó là lần cuối cùng Dương được gặp mẹ. Là lần duy nhất dương vỗ vai Dương như vỗ vai một gã đàn ông thực thụ. Và cũng là lần sau chót Dương ôm chặt lấy đứa em gái cùng mẹ khác cha. Mẹ, dương và em không bao giờ về nữa. Chú Ba tới trường đón Dương, không nói không rắng, chú sụt sùi suốt cả đoạn đường hôm ấy. Về tới nhà, Dương thấy bà con hàng xóm tụ tập rất đông, ai nấy cũng xôn xao, thì thầm, khóc thút thít. Ngoại ngồi trên giường thất thần, mắt ráo hoảnh. Má Hai dựa vô tường khóc không thành tiếng. Ba lặng người bàng hoàng trên ghế. Chết... chết hết rồi... Máy bay đâm vào núi nổ tung, rớt ở đâu trong thung lũng gần Nha Trang. Chưa tìm thấy xác.

Dương dù lớn để cảm nhận được nỗi đớn đau đang xé gào cơ thể, thấy một phần máu thịt rời anh vĩnh viễn. Từ nay Dương sẽ không còn gặp mẹ, sẽ chẳng còn ai hát cải lương mỗi đêm ru anh ngủ, sẽ không có đứa em gái nào để Dương cành nanh, giành đồ chơi, đánh cho khóc nhè rồi quay lại dỗ dành, an ủi. Họ bỏ Dương, bỏ cuộc đời này đi hết cả rồi. Không bao giờ về nữa.

Dương nằm bếp ở nhà không đủ sức tới trường đi học. Nửa đêm Dương làm kinh nóng sốt, ú ó gọi mẹ, gọi ba. Giật mình. Ngoại ngồi một bên, lấy chanh chà sống lưng, thoa rượu cát người cho Dương hạ sốt. Tóc ngoại bạc trắng sau cả tuần miệt mài chờ đợi. Mắt mờ dần sau mấy ngày khóc ngắt ngóng tin con. Máy bay rơi trong thung lũng Ô Kha mịt mờ lam sơn chướng khí. Trực thăng chở bảy người rớt trên đường cứu nạn. May mà bữa đó nó mắc thi, chứ không con Ba cũng tuyệt tôn tuyệt tự. Bàn thờ hoa quả đã chuẩn bị sẵn sàng, dù đau đén xé lòng cũng chẳng ai ngóng trông họ trở về nguyên vẹn.

Chỉ có ba quan tài về căn nhà chật hẹp sau hai tuần đón đau mong đợi. Mười tuổi, Dương trở thành đứa trẻ mồ côi.

Mười mấy năm dài sau đó, Dương sống trong tình thương của má Hai và ngoại. Ba có gia đình êm ấm, ngoại không muốn Dương về phá vỡ cuộc sống vợ chồng riêng biệt của ba. Nỗi đau như vết sẹo hằn sâu trên tháng năm khôn lớn. Dương lầm lì, ít nói, ít cười, chẳng bao giờ thể hiện cảm xúc của mình ra khuôn mặt. Má Hai theo chồng đi Mỹ. Ba theo gia đình vợ đi Mỹ. Ngoại bảo bây có cơ hội thì đi đi, qua đó cho có tương lai. Để vợ chồng thằng Lực ở với tao cũng được. Mỗi năm ráng về thăm vài bữa nửa tháng, ăn ba hộp cơm là tao vui lắm rồi.

Và Dương rời quê trong một đêm Sài Gòn nổi gió.

3.

Trời xám xịt. Mưa nặng hạt dần rồi ào ào như trút nước. Có lẽ ông trời đang khóc thương cho gần ba trăm người xấu số chưa rõ tính danh.

- Anh vào trong đi, kéo mưa vắng ướt áo.
- Không sao đâu em, mái hiên che đủ rồi. Với lại anh muốn nhìn Sài Gòn chìm dưới cơn mưa.

Cô phục vụ nhoẻn miệng cười rồi quay bước vô trong. Hy vọng cổ không nghĩ mình vừa nói chuyện với một gã điên, không có gì làm ngồi ngắm trời mưa bão.

Dương sợ những chuyến bay trơ trọi giữa bầu trời bốn bề mây trắng. Mỗi lần máy bay cất và hạ cánh, trong đầu Dương chỉ có hình ảnh hoang tàn của rừng núi Ô Kha, vương vãi mảnh vỡ máy bay cùng xác người không toàn vẹn. Máy bay rung lắc qua vùng thời tiết xấu. Giữa tiếng tiếp viên trưởng bảo mọi người nhanh tay thắt dây an toàn, Dương co rúm người sợ sệt. Vắng vắng tiếng kêu than rên rỉ đớn đau. Anh nhắm mắt, lâm râm niệm Phật Di Đà. Kia mẹ. Kia dương. Kia em. Mẹ có nhớ con không? Dương có nhớ con không? Em có nhớ anh không? Sao lâu quá mà không ai chịu về thăm Dương hết vậy? Cả ba đang đứng trước mặt anh, vầy vầy. Đi, đi với cả nhà đi Dương. Mình sẽ sum họp, vui vầy êm ấm. Mẹ chờ con với. Dương chờ con với. Em chờ anh với. Đừng, bỏ con lại một mình. Mẹ có

đau lăm không? Dương có đau lăm không? Em có đau lăm không? Khi máy bay đâm vào vách núi nổ tung, mọi người có nhắm mắt đi liền hay oắn mình trong vết thương chí mạng? Nhưng thủy chung họ chẳng bao giờ cho Dương chạm tay vào người hết. Cả ba như bóng mờ dī vāng, kết tụ bằng mây, bằng gió ngàn phương, xao xác, mỏng manh như làn khói trắng vỡ òa giữa trời giông gió. Máy bay qua nhẹ lướt qua bầu trời trong vắt, Dương mở mắt, nhạt nhòa bóng mẹ, dương và em.

Đã bao lần Dương muốn ra thung lũng Ô Kha, băng đèo lội suối giữa rừng thiêng nước độc, tới chỗ máy bay rơi, nhìn lại cánh rừng hoang vắng nơi ba người thân ruột thịt của mình nằm xuống. Hai mươi hai năm đâu bể, những mảnh vụn xác thân chắc đã hòa vào mạch đất quê nhà nhưng chẳng biết linh hồn họ có siêu thoát về chốn Niết Bàn, hay vẫn vất vưởng chơi vơi, nửa đêm hiện lên chuyện trò, than thở? Nói thì nói vậy thôi, chứ Dương không đủ sức để khơi gợi, kiểm tìm lời giải đáp, không đủ can đảm đối diện với sự thật đớn đau những ngày rất cũ. Anh sợ mình quy ngã bên vạt rừng già, giữa mùi nhang trầm nghi ngút khói khóc vong linh.

Dương tính tiền, lảng lặng băng qua bãi lấy xe.

Mưa chưa chịu ngừng rơi, quất vào mặt Dương. Mặn chát.

(Tặng em Tiến, cùng những nạn nhân xấu số của VN474, MH370 và MH17)

Đêm dài đô thị

*Sài Gòn những chiều linh tinh
Em lang tang một mình
gió thắt theo chụp trượt những chiếc đuôi mèo
nuột nà liêu diêu chạy dài mái ngói
có cơn giông nào đang mưa nửa chừng bỗng dừng
chợt mỗi
để mặc em trơ vơ giữa một vòm hiên khô¹.*

1.

Dồng hồ điểm mười một tiếng.
Hạ kéo rèm, nhìn ra con hẻm
im ắng, vắng bóng người qua lại.
Ánh đèn vàng lờ mờ đầu ngõ không
xóa hết sự cô tịch của đêm đang rơi xuống rất sâu. Hạ
tới kệ lấy cuốn sách, đọc vài trang rồi để xuống bàn.
Tính ngồi xuống piano đạo một bản, mới sức nhớ nửa
đêm, sợ làm hàng xóm thức giấc chửi mình tà đầu nữa.

1. "Sale off chiều đi rong" - thơ Song May.

Không phải chỉ đêm nay mà nhiều đêm trước nữa, Hạ mỏi mòn chờ tiếng xe máy quen thuộc của chồng.

Năm hai mươi bốn tuổi, một mình giữa Sài Gòn, quay cuồng với miếng cơm manh áo, Hạ cần một bờ vai để tựa nương, trốn chạy sự cô đơn sau những buổi chiều làm về, lẻ loi trong phòng trọ chưa tới 20m² chật hẹp. Hạ đẹp hết ước mơ thời son rỗi, chấp nhận lời cầu hôn của Hoàng, bởi con gái mà, lấy một người yêu mình dù sao cũng hơn là đuổi theo một bóng hình nào khác. Và có lẽ, đó là sai lầm lớn nhất cuộc đời, bởi trong cô, tình yêu dành cho Hoàng chưa bao giờ hiện hữu.

Ba năm, hơn những ngàn đêm, Hạ mãi thao thức đợi chồng. Nhưng đêm nào anh về, người cũng hôi như một hũ hèm thủng đáy. Hoàng chỉ kịp tháo giày, ói mửa khắp nhà rồi lăn ra giường ngủ. Nói thì anh bạo biện, công việc sales thiết bị y tế cần giao thiệp rộng và phải uống thiệt nhiều để chiều khách. Không nhậu với tụi nó có nước đói nhăn răng. Hạ lắng lặng quét dọn, lau chùi rồi cố vỗ về mình vào giấc ngủ nhưng không sao chợp mắt nổi vì tiếng ngáy to và mùi hôi kinh khủng từ chồng. Hạ thèm được nghe Hoàng kể chuyện hằng ngày, muốn anh ngắt mũi, nụng niu, và hôn nhẹ lên trán bảo cô ngủ đi, đừng thức khuya, sẽ bệnh. Những khao khát được chiều chuộng, vỗ về, ân ái như đợt sóng ngầm âm ỉ chạy khắp người. Hạ

thèm trân truồng, tan chảy trong vòng tay khát cháy của anh, được rũ người trước nụ hôn đê mê trên từng ngóc ngách thân thể lõa lồ như hồi mới cưới. Hạ thèm có bầu, được làm mẹ, muốn có đứa nhỏ quấn quít một bên khi chồng bỏ mình đi nhậu. Cô sẽ cho con bú, thay tã, đọc truyện rồi ngồi nhìn con nhoẻn miệng cười trong giấc ngủ trẻ thơ. Nhưng bầu bì làm sao được khi lần cuối cùng hai vợ chồng làm tình là hai hay ba tháng gì trước đó, Hạ cũng không nhớ. Mà lần nào cũng vậy, chưa tới ba phút, đã xong. Chẳng có con tinh trùng nào sống nổi trong những cơn say vô độ đó.

Anh có bao giờ nghĩ một ngày nào đó em sẽ rời xa căn nhà này vì không chịu nổi mùi rượu từ anh? Thôi, giờ hoài? Bộ em hay giờ lầm hả? Anh có hiểu cảm giác mỗi đêm phải nằm bên cạnh một hũ hèm hôi hám, ngáy to như cái máy cày tệ ra sao không? Đừng uống nữa anh nhé.

Hoàng nghe hay không có trời mới biết. Chỉ có tiếng ngáy như sấm đều đặn vang lên giữa căn phòng tĩnh mịch.

Hạ tắt đèn. Mọi thứ hun hút sâu như đêm trù tịch. Cô nhắm mắt, cố vỗ về giấc ngủ để mai còn sức đi làm. Hạ mơ màng thấy một đốm sáng rất nhỏ giữa màn đen u ám. Hình như là lửa. Mà không, không phải lửa, cũng chẳng phải ánh đèn. Nó mỏng manh như chiếc lá

khô khốc vội lìa cành, đảo chao trong gió lộng. Nhưng quanh đây chẳng có người phu quét đường nào gom lá, cũng không có gã trai đêm giao thừa tinh vắng, xin chiếc lá ven đường, làm bằng chứng yêu cô¹.

2.

Hoàng nhập viện vì nồng độ men gan tăng quá cao. Bác sĩ cấm không cho anh uống rượu bởi gan không tài nổi những chai rượu ngoại toàn cồn pha với nước lạnh. Xuất viện, anh bỏ được hai mươi sáu ngày, rồi đâu lại vào đấy, thậm chí còn tệ hơn xưa.

“Em muốn nghỉ ngơi ít ngày. Đừng đi tìm, anh nhé.”

Hạ vác ba lô đi Hà Nội, Mộc Châu, Hoa Lư, Yên Tử, một mình, chẳng bạn đồng hành, không người quen biết, trong một tâm trạng hết sức ủ ê, chán nản. Hơn lúc nào hết, Hạ muốn rời xa thành phố ngột ngạt ấy để coi thử trong cô có chút nỗi nhớ nào dành cho người mình gọi là chồng? Và Hạ bàng hoàng nhận ra, tất cả chỉ là con số không to tướng. Những danh thăng hồi đi học cô ước một lần đến giờ không những chẳng đẹp, mà còn vô hồn, thậm chí xa lạ. Hai tuần rong ruổi, Hạ như cái xác không hồn, một mình vào khách sạn, một mình trên xe buýt, một mình lảng lặng giữa đám đông, âm thầm như cái bóng.

1. Phỏng theo ca khúc “Anh đến thăm em đêm ba mươi” của nhạc sĩ Vũ Thành An.

Hạ gặp Ân trên chuyến tàu từ Hà Nội về phố biển Nha Trang. Cả hai ngồi chung hàng ghế và anh nhẹ nhàng bắt chuyện. Nhà Ân cách nhà cô vài trăm mét, vậy mà suốt mười mấy năm sống trong con hẻm đó, cả hai chưa một lần đổi mặt. Hạ không nhớ đã bao lâu rồi mình chưa tiếp xúc thân mật với một người khác phái ngoài Hoàng, khi mà nỗi chán ngán đàn ông lén tận óc. Suốt cuộc hành trình dài hai mươi tiếng, Hạ nghĩ, đó là khoảng thời gian vui nhất mình có được trong mấy năm qua. Được nhìn Ân cười, nghe Ân nói, ngắm đôi mắt ấm áp của anh sau cặp kính cận khiến Hạ thấy mình bé nhỏ và đàn bà hơn.

Ân và cô nhắn tin cho nhau mỗi ngày. Những tin nhắn vô thường vô phạt nhưng chả hiểu sao cô vui hơn vì ít điều nhỏ nhoi đó.

- Ân là ai thế?

- Bạn em. Sao anh biết anh ấy?

- Lần sau nhớ tắt chế độ hiển thị trên màn hình iPhone nếu không muốn anh đọc được những tin nhắn thương yêu của hai người nhé. Mà anh chưa bao giờ nghe em nhắc tới bạn nào tên Ân cả.

- Anh cũng quan tâm đến em quá nhỉ? Em tưởng bia rượu chiếm hết thời gian của anh rồi chứ.

- Anh nghĩ mình chưa bao giờ quên bốn phận làm chồng. Anh vẫn về nhà mỗi đêm và hằng tháng đưa lương đều đặn.

- Em cần tiền anh quá ha? Lương em đủ sống anh à. Cái em cần là một người chồng hơn là một tên bợm nhậu.

- Đó là lý do để em chạy theo nó?

- Em nhắc lại lần cuối, Ân chỉ là một người bạn bình thường, không có gì khác.

- Ừa thì bạn, nhưng chắc bạn... tình. Hai người ngủ với nhau bao nhiêu lần rồi nhỉ?

Hạ ngược nhìn Hoàng như nhìn con thú vô cùng gớm ghiếc.

- Mình chia tay đi anh. Em thật sự mệt mỏi với cuộc sống này lắm rồi.

Mẹ từ Nha Trang bay vào đòi nói chuyện với cô. Cực chẳng đã Hạ phải nghỉ làm về gặp bà.

- Tại sao hai đứa lại thôi nhau?

- Ba mươi mấy tuổi rồi mà đụng chuyện là anh ấy phải gọi mẹ để tâu báo hay sao?

- Con chưa trả lời câu hỏi của mẹ.

- Con mệt mỏi, không sống nổi trong cảnh tù đày này nữa.

- Mẹ lại nghĩ khác, con gái à. Con yêu Ân? Con muốn bỏ chồng vì một thằng đàn ông mới gặp?

- Chúng con chỉ là bạn. Không có yêu đương gì ở đây hết.

- Mẹ đẻ ra con đó, Hạ à!

- Mẹ không hiểu gì hết, mẹ không biết gì hết. Mà đúng rồi, mẹ có chịu đựng cảnh mỗi đêm nầm thao thức đợi chồng về ói rồi quay cuồng dọn dẹp như một con đầy tớ đâu mà mẹ hiểu. Mẹ có bao giờ nghe chồng hỏi mình đi ngủ với thằng đàn ông khác bao nhiêu lần đâu mà mẹ biết. Tại sao mẹ cứ muốn con phải sống như thế này, như thế khác trong khi con muốn sống cho riêng cuộc đời con? Con biết mẹ thương, lo cho con, nhưng con đã lớn rồi mẹ ạ, đủ sức quyết định đời mình. Con không muốn như ba mẹ, cả đời cơm không lành canh không ngọt, nhưng vẫn miễn cưỡng sống với nhau vì con cái. Mẹ có biết hồi nhỏ tựi con sợ về căn nhà ấy tới mức nào không? Mỗi bữa cơm gia đình, ba mẹ chẳng thèm nhìn mặt, đá động gì với nhau nó kinh khủng đến thế nào không?

3.

Ngày cầm quyết định ly hôn đứng trước cổng tòa án quận, lòng Hạ dấy lên một nỗi buồn vô hạn. Lúc quan tòa hỏi, anh chị có điều cuối cùng muốn nói? Phía bên kia, Hoàng nhìn cô với cái nhìn khắc khoải, ẩn chứa sự van xin, nài nỉ của thứ tình yêu chưa bao giờ phai nhạt trong anh. Hạ chua chát mở lời, chỉ mong tòa cho phép chúng tôi dứt khoát. Cuộc sống vợ chồng mà dằn vặt, cay đắng với nhau hoài, thì níu kéo làm chi.

Hai mươi tám tuổi, không chồng, chẳng con, giữa thành phố rộng lớn chín triệu con người này, Hạ thấy mình lạc lõng.

Ân nhắn tin, mọi thứ ok hết chứ em? Xong rồi
anh ạ. Em thành người tự do.

Mẹ tới gấp Ân kêu gào, chửi bới. Mày dụ dỗ con
gái tao bỏ chồng theo mày. Đừng có mơ. Mày sẽ không
bao giờ toại nguyện đâu thằng chó ạ.

Ân nheo mắt nhìn cô tinh nghịch, có đúng là em
bỏ chồng để theo anh? Hạ nhún vai, anh nghĩ mình đủ
bản lĩnh để em làm điều ấy? Tự tin thái quá đấy. Nói
vậy thôi, nhưng Hạ biết, Ân đã nhẹ nhàng bước vào đời
cô như cơn mưa nhỏ giữa trưa hè làm dịu đi cơn khát
cháy, như viên đá lạnh tan nhanh trong ly chè thơm
ngon ngày nắng nóng. Ân có sự quyết rũ kỳ lạ của
một người đàn ông, cô cần, để bên anh, Hạ được nói
cười, sẻ chia và trút bỏ hết những muộn phiền của một
người đàn bà ngấp nghé ba mươi.

4.

Ân ít khi nói về cuộc sống hiện tại của anh và Hạ
chẳng có nhu cầu phải biết. Đôi lần mỗi tuần, anh ghé
nhà chờ cô đi ăn tối, coi phim, tới phòng trà nghe nhạc,
rồi chia tay trước mười một giờ ngay đầu hém vắng.

Có lần, Ân chờ cô về nhà trợ bùa bộn của gã độc
thân nằm sâu trong hẻm gần cầu Thị Nghè. Anh vào
toilet rửa mặt. Hạ đi lòng vòng dọn dẹp áo quần cho
gọn. Cô đến góc phòng, trước tủ truyện tranh, say mê
nhìn những Siêu quậy Teppi, Conan, Bác sĩ quái dị

được anh giữ kỹ cả chục năm trời. Giữa chồng truyện cũ, Hạ bắt gặp một cuốn vở học trò, bìa xanh, chữ đở, “**Nhật ký tình yêu, Ân - Linh**”. Cô tò mò mở ra coi. Trong đó có nhiều lá thư tay và hình của anh với một cô gái lạ xa nào đó.

- Tiểu Linh, người yêu đầu tiên của anh. Cô theo gia đình định cư ở Canada rồi.

- Hai người vẫn còn liên lạc?
- Không. Tụi anh chia tay đã ba năm nay.
- Anh còn yêu cô ta không?
- Dĩ vãng! Mỗi người đều có cuộc đời riêng.
- Em mượn về đọc nhé
- Không. Đừng mang nó ra khỏi nơi này.

Hạ nhún vai, lấy bỏ vô giỏ trước sự không bằng lòng của anh.

- Khi nào nghỉ chơi, em sẽ trả.

Hạ chưa bao giờ đọc quá hai dòng mỗi khi giờ nó ra hết. Những dòng chữ viết tay đầy ắp yêu thương luôn làm cô khó chịu. Có lẽ cô đang ghen khi đối diện với kỷ niệm của một người chẳng-biết-gọi-là-gì với một người tình rất cũ của anh.

5.

Sài Gòn, tháng Chín, sau cơn mưa dịu mát hẳn đi. Hạ luôn thích thời tiết kiểu này, dấu nó gợi cho người ta những ký ức cũ xưa chẳng còn hiện hữu. Cô

khoác áo mỏng, thu lu một góc xúc từng muỗng kem Haagen Dazs với Ân mà ngỡ đâu đang ngồi giữa mùa đông mềm mượt. Anh chở cô về nhà. Đường phố cuối tuần vắng tanh. Gió lạnh cưa vào da ran rát. Cô ôm chặt eo anh, tìm hơi ấm.

Bỗng Ân như bị ma nhập rõ ga, phóng xe thiêt nhanh lao về phía trước.

Chuyện gì thế anh? Ân không nói, chuí đầu, bặm môi, phóng vun vút. Hạ nghe gió ù ù bên tai và tiếng người đi đường hét la, chửi rủa. Trời ơi, lũ điên, lũ khùng, muốn chết thì đâm đầu vô trụ điện, gốc cây mà chết, chứ đừng gây thương tích cho ai. Cô quíu cả tay chân, ôm chặt anh, hoảng hốt. Chuyện gì thế? Chuyện gì thế anh? Hạ hét lớn. Phải đến hét lần thứ năm Ân mới thả tay ga, bóp thắt, thở hổn hển. Hình như anh thấy một người quen nên cố rượt theo coi thử, ai dè không phải. Anh tưởng ai thế? Tiểu Linh!

Hạ buông tay ra khỏi vòng eo tròn tria. Mắt nhắm nghiền. Đầu óc mơ hồ, mụ mị.

Sài Gòn chiều gió mát mà cô ngỡ đang đi giữa trưa khát cháy, nắng chiều thẳng vào đầu. Choáng váng. Hạ ngước mặt lên trời, hớp một ngụm không khí. Mọi thứ quanh cô như đang đóng băng lại, kể cả bầu khí quyển rộng lớn trên kia. Ngột ngạt quá. Hạ thấy tim như ngừng đập, máu không chảy nổi trong huyết quản mình. Ân chẳng là gì của mình cả. Ân chỉ là bạn, là bạn mà thôi. Tỉnh lại Hạ ơi! Đừng gục xuống.

Ân dừng xe trước cửa nhà, âu yếm. Sáng mai anh qua chở em đi cà phê nhen. Em có việc, chắc chiều mới xong. Anh lái xe cẩn thận.

Hạ vào phòng, chỉ kéo nỗi rèm cửa rồi gục xuống nệm. Hơn lúc nào hết cô cần bóng tối, xòe bàn tay không thấy nổi những ngón ngắn dài. Để giữa màu đen tột cùng đó, Hạ thấy đầu mình rỗng không, sâu hun hút, chẳng có sự chuyển động hay thực thể nào tồn tại. Chỉ có cô và mỗi riêng cô đang hiện hữu mà thôi.

Mệt mỏi, Hạ thiếp ngủ lúc nào không hay.

Giật mình tỉnh giấc. iPhone đầy tin nhắn.

“Anh xin lỗi. Chuyện chiều nay anh thật sự không ngốc”.

“Không có gì phải xin lỗi đâu. Coi như đó là con người thật của anh. Vậy thôi.”

“Em đang giận?”

“Tui mình có là gì của nhau mà giận?”

“Em làm anh có cảm giác là em đang ghê tởm những gì thuộc về dĩ vãng. Đừng nặng nề như vậy. Böyle giờ anh với Linh đâu có liên lạc nữa. Chỉ là quá khứ cả thôi. Anh xin lỗi vì anh đã hành động theo quán tính và bản năng mà không nghĩ tới cảm xúc của em.”

“Bản năng của anh ư? Chẳng lẽ anh bắt em cả đời phải chịu đựng cái bản năng tàn nhẫn ấy?”

“Anh yêu em nhiều lắm Hạ ơi! Anh có thể làm tất cả mọi thứ để được em tha thứ.”

Hạ quăng điện thoại vào góc phòng. Dối trá!

Cô đứng dậy, vén rèm, thất thần nhìn xuống đường. Quanh Hạ ròn rợn một màu u ám. Nó không đen, chẳng trắng, lờ nhờ không xác định nổi màu gì. Cô muốn khóc, cũng chẳng khóc nổi thành dòng. Muốn gào, nhưng sao kêu hoài cũng không thành tiếng.

Hạ đứng im bất động.

Mười phút...

Ba mươi phút...

Sáu mươi phút...

Tiếng còi xe ai bấm đầu hém phá vỡ sự im lặng quanh mình. Choàng tỉnh. Hạ cố lê bước tới kệ sách, bật đèn, với tay lấy cuốn “Nhật ký tình yêu, Ân - Linh”, bỏ vào hộp, gói năm lớp giấy đỏ. Ngoài bìa, nắn nót:

To: Trần Nguyên Ân

Số ... Đường Điện Biên Phủ

Phường 23, Quận Bình Thạnh

Thành phố Hồ Chí Minh.

Cô thở dài. Buông viết.

Sài Gòn đêm nay sao giống những đêm dài năm cũ, lúc Hạ ngồi trong căn phòng rộng lớn, một mình, đợi tiếng xe quen thuộc của chồng về giữa lúy túy những cơn say.

Mưa rơi trên phiến tình ta¹

*Sài Gòn hình như có con đường nào tên là bờ vịnh
em lội nắng tìm anh ngủ ngơi
trên những vệt đường đã trót u buồn từ trưa hôm trước
cộng cỏ xanh kiêu căng thách em đánh cược
anh ngồi bên này, anh nằm bên ấy
anh đi anh về con ngõ nằm ngang.²*

1.

 *tình chia tay anh nhé. Em không chờ
được nữa rồi. Mong anh luôn hạnh
phúc.”*

Thư nhét mẩu giấy cùng
với chìa khóa vào kẹt cửa nhà Quang rồi lặng bước ra
đường.

Chuông giáo đường chiểu thứ Bảy đỗ dồn. Bóng
cô liêu xiêu đi về trên lối vắng.

1. Tên một ca khúc của nhạc sĩ Châu Đăng Khoa.

2. “Sale off chiểu đi rong” - thơ Song May.

2.

Ngày thứ 1.

Thư dậy sớm vì đêm qua Thư không ngủ được.
Thư không ngủ được bởi Thư rất nhớ Quang.

Bao năm qua đã thành một thói quen khó bỏ, sáng Chủ nhật, Thư sẽ nhận được một tin nhắn rất dịu dàng, “Chuẩn bị nhen cưng, Jardin nhé!”. Và cô sẽ rộn ràng, nôn nao chọn chiếc váy có chùm thạch thảo li ti màu tím nhạt, đi tới đi lui trước gương để ngắm nghía mình. Thư vẫn muốn trong anh, cô luôn là người đẹp nhất.

Nhưng Thư nghĩ mình đã lầm, trong Quang, không hẳn lúc nào cô cũng là người đẹp nhất.

Hôm qua, Thư sang dọn nhà cho anh như thường lệ. Quang luôn viện cớ độc thân nên lúc nào cũng lung tung, bừa bãi. Đi tới đi lui, Thư thấy trên bàn có tờ tạp chí mới. Cầm lên, tấm hình của cô gái duyên dáng nào đó rơi ra. Xinh nhỉ? Dạn nhỉ? Con gái con lứa mà banh ngực cho thiên hạ chụp hình nhỉ? Mình chưa gặp cô bé này bao giờ. Mà thôi, mẫu miếng gì của Quang, Thư cũng chẳng quan tâm. Lật lật một hồi, cô thấy anh đánh dấu cẩn thận một trang báo, có bài thơ anh viết về một cô gái nào đó ở Pleiku rất ư nồng thắm. À thì ra cô gái có “nụ cười ngan ngát nắng và bầu ngực căng tròn” là đây. Chẳng biết chuyện “công tác” vừa rồi anh đã thu hoạch được bao nhiêu con mồi non tơ như thế này nhỉ?

“Em mới đọc được bài thơ trên báo của anh.”

“À, hay không?”

“Rất hay. Anh viết về ai thế?”

“Vu vơ đấy mà. Cảm hứng nhất thời về em thôi.”

“Em nào?”

“Còn ai vô nữa?”

“Vậy mà em tưởng anh viết về cô bé rất xinh, anh kẹp hình trong tạp chí chứ.”

Im lặng một đỗi khá lâu, Quang mới nhẫn tin hỏi lại.

“Em đang ở đâu?”

“Nhà anh...”

Ngày thứ 2.

Quang về nhà và thấy mẩu giấy với chìa khóa nằm ngay két cửa. Liếc sơ qua, anh bức mình vò nát. Lại giở trò. Chiều riết hú. Ghen tuông bậy bạ. Quang lầm bầm, quăng mọi thứ lên bàn rồi nằm vật vờ sau chuyền đi đường dài chụp ảnh.

“Jardin nhé!”

Không trả lời.

“Ốc Đào nhé!”

Không một lời ừ hử.

Thư giận anh thiệt rồi.

Bực mình quá đi.

3.

Ngày thứ 7.

Thư đến Jardin A'mour, ngồi ngay bàn anh và cô vẫn hay ngồi, nhìn ra hàng cơn bụi và tủ trái cây tươi trên Nguyễn Văn Tráng. Họ đã đến “Khu vườn tình yêu¹” mấy trăm lần không nhớ trong suốt những năm tháng yêu nhau. Lúc đó, quán còn đơn sơ, chưa có ghế nệm như giờ. Thức ăn, nước uống rẻ bèo, không có treo đèn, kết hoa hay trang trí theo từng mùa như thế. Quán thay nhân viên liên tục do toàn mướn các bạn sinh viên làm thời vụ, cần ít tiền cho sinh hoạt, dù thì đi. Riêng cậu thanh niên đó vẫn thủy chung bám quán, nhờ vậy đã lên làm quản lý. Cậu như chứng nhân cho cuộc tình hai đứa, yêu thương, hờn mát, giận dỗi, chia tay... tất cả cảm xúc đều không lọt qua khỏi cặp mắt tinh ranh của cậu. Không cần gọi. Mỗi lần thấy mặt họ, cậu sẽ tự động thay nhân viên mang thức uống ra mời. Cô thì ly cam vắt, anh ép bưởi không đường cộng thêm hai ly nước lọc giảm mỡ. Cả ba cười chào nhau, và cậu sẽ quay đi nhường lại không gian yên tĩnh để hai người tâm sự.

Mà thật ra Thư với Quang cũng chẳng bao giờ tâm sự. Mỗi người mỗi tờ báo, cầm đầu xuống đọc. Thỉnh thoảng mỏi mắt, khô môi, lại ngóc lên uống tí nước, nhìn nhau, cười hè hè, rồi cúi đầu đọc tiếp.

Thư cũng chẳng biết bữa nay mình đến đây một mình để làm gì. Nhớ anh ư? Mơ đi. Đây không rảnh đi

1. Jardin A'mour có nghĩa là Khu vườn tình yêu.

nhớ, đi thương con người đã phản bội mình đi là lời (thậm chí là ăn năn) với một hay nhiều cô gái khác. Thư đến vì Thư thích đến thế thôi. Mà đúng ra là do một thói quen khó bỏ.

Tự nhiên Thư thấy lành lạnh ngay sau gáy. Hình như có ai đó đang nhìn mình. Chẳng lẽ là Quang? Thư liếc bên trái, nhìn bên phải, ngược tiếp lên lầu. Quán vắng tanh, chẳng ai hết ngoài mình, cậu quản lý và vài nhân viên dum chùm ngồi tám. Đúng là khùng. Anh ta chẳng lý do gì đến đây vào giờ này khi chắc mình sẽ tới.

Ngày thứ 8.

Thật ra hôm qua Quang có ngồi ở Jardin A'mour, trên lầu, trong một góc khá khuất, đủ để nhìn thấy mặt Thư. Và hôm nay anh cũng tới đây, vì nhớ quán, một phần tại ghiên nước bưởi ép không đường chỗ này, nó giữ anh tinh táo để sửa hình gửi sớm nhất.

Thực sự thì anh rất nhớ Thư. Chỉ có điều anh không thèm cho cô biết.

Sáng hôm qua anh nhắn “Jardin nhé!” nhưng không thấy hồi âm dấu tin được “Read” lúc 8h29’. Lần thứ n trong một tuần, Thư đã từ chối một lời đề nghị vô cùng cám dỗ.

Nhưng cô đã đến Jardin một mình.

Và anh cũng đến Jardin một mình.

Thiệt sự lúc ấy Khu vườn tình yêu có hai mình.

Chỉ có điều chẳng ai thèm nói với ai điều chi hết cả.

Cậu quản lý bụng ép bưởi ra mỉm cười mời Quang, rồi quay lại quầy dán mặt vô màn hình máy tính. Điều Quang thích nhất ở cậu là chẳng bao giờ tò mò hỏi chuyện hai người. Cũng như hôm qua, anh dặn, nếu Thư có đến thì cũng đừng nói anh đang ở đây. Cậu chỉ gật đầu, còn nguyên nhân tại sao thì... mặc.

Quang ngồi ngay ghế hai người vẫn ngồi vì anh biết hôm nay Thư không đến. Anh ngó ra đường. Chị trái cây tươi vẫy vẫy mời chào. Quang lắc đầu cười, xoa bụng ra dấu em no rồi chị ạ. Anh lại nhớ Thư. Lần nào tới đây cô cũng kêu anh mua trái cây ăn. Mà chỉ mua ba thứ mận, xoài với dưa hấu thôi, còn mấy thứ khác Thư chẳng bao giờ đụng tới.

Tại chỗ này đây, cứ mỗi sáu tháng hoặc hai mươi sáu tuần, Thư hay ngồi thẳng lưng, nhìn vào đôi mắt thầm buồn của anh, hỏi nhỏ.

- Anh có yêu em không?

Quang nheo mắt tinh nghịch:

- Có. Và em sẽ đề nghị, chúng mình cưới nhau anh nhé.

- Anh sẽ trả lời, anh chưa sẵn sàng. Rồi em sẽ mỏi mòn đợi cái gật đầu từ anh như mấy năm qua.

Thư giận dỗi rời quán cà phê quen. Cậu quản lý quen ngồi ngó rồi túm tím cười. Trịnh Vĩnh Trinh sẽ tiễn chân cô bằng ca khúc cũng quen không kém “Không có em còn tôi với ai. Không có em lạnh giá

*đường vui. Không có em ngồi đứng nơi này. Không có em còn ai với ai.*¹" Quang sẽ ghé công ty vào chiều thứ Hai, chờ cô về nhà trọ, dù dỗ bằng những nụ hôn bừng bừng nóng. Thư sẽ đẩy anh ra yếu ớt, rồi nằm im, oằn người khuất phục trước đôi bàn tay anh mơn trớn trên cơ thể trần truồng khát cháy. Họ đắm chìm trong thế giới hoan lạc đến chap tối. Và chẳng biết vì lý do nào, cô sẽ lại tha thứ cho anh.

4.

Ngày thứ 14.

- Em vẫn khỏe?
- Không ấm đầu sổ mũi, đau bụng nhức răng, ăn đầy ngủ đủ là em khỏe rồi anh.
- Em vẫn còn giận?
- Mình có là gì nữa đâu mà hờn với giận?
- Cô ấy chỉ là người mẫu ảnh của anh thôi. Em quá rõ còn gì.
- Có mấy cô mẫu may mắn được anh làm thơ tặng nhỉ?
- Nếu cứ nói chuyện kiểu này nữa thà không gấp thì hơn.
- Nếu anh muốn...

Quang nhún vai, chẳng muốn tranh cãi với cô chỉ cho mệt. Anh đẩy chìa khóa về phía Thư, nhỏ nhẹ.

1. Ca khúc "Còn ai với ai" của nhạc sĩ Trịnh Công Sơn.

- Anh nghĩ em nên cầm lại nó.

Mặc kệ Thư có cầm hay không, Quang vẫn đứng dậy ra về.

Nhưng anh nghĩ là có.

5.

Ngày thứ 28.

Dù có giỏi biện hộ đến thế nào đi chăng nữa, cũng không thể bỏ qua một sự thật, Thư đang rất nhớ Quang. Đàn ông đàn ang gì thấy ghê, mới không trả lời tin nhắn hơn chục lần chứ nhiêu mà đã im lìm không hó hé gì nữa. Thấy ghét!

Hồi nay mẹ hỏi hai đứa tính chừng nào cưới. Cô già là, dạ hai năm nữa vì ảnh nói khi nào mua được nhà riêng mới tính. Hai năm nữa cô sẽ ba mươi. Con gái có thì, mỗi năm mỗi già, nếp nhăn lờ mờ hiện ra trên khóe mắt. Mỗi lần ra đường phải trét cả ký phấn dày che giấu, không cho người ta biết tuổi tác thiệt của mình. Nói hai năm cho sang chứ mẹ chưa biết mình đã chủ động chia tay Quang. Mẹ mà hay, sẽ chửi mình là đầu rối đuối ra khỏi nhà quá.

Mỗi ngày qua, với cô, dài hơn thế kỷ. Bao lâu nay ngoài gia đình, công việc, Thư chỉ biết có mỗi Quang. Cô đoạn giao gần hết những mối quan hệ bạn bè, xã hội, lẫn nhiều lời trêu ghẹo của bao gã trai đẹp quanh mình chỉ vì Quang. Cô biết mỗi mình Quang thôi,

không cần bất kỳ gã đàn ông nào khác. Thư muốn Quang chở mình đi cà phê, sau đó ghé qua quán ốc. Thư thích anh dẫn đi shopping rồi ghé mua lense, mua máy. Quang hết bàn kế hoạch đi chơi gần rồi tới chơi xa, hết Nha Trang tới Sapa, Hà Nội.

Và chính Quang là người lắc đầu từ chối lời cô hỏi cưới. Ai đời cọc lại tím trâu, đằng này mình cứ trơ trên hỏi hoài mà chả được.

Không có Quang, giống như Thư đang tự cầm dao chặt đứt sự liên kết sâu xa với thế giới bên ngoài. Không bè, chẳng bạn, không cà phê, ốc iếc, cũng chẳng phim ảnh, ca nhạc, cải lương. Mọi mối quan hệ Thư có lúc này là con số không tròn trĩnh.

Cô thất thần ngồi đợi “Ốc Đào nhé!” và sẽ gửi lại một gương mặt cười, nghĩa là đồng ý. Ba mươi phút sau anh có mặt, bóp kèn cái tí, cô ào xuống như con gió chướng, ngả đầu, ôm trọn vòng eo săn chắc của anh. Mà cũng do Thư, bữa giờ anh rủ quá trời lần, dù đang thèm thí bà nhưng cô vẫn ờm ờ từ chối. Chẳng lẽ giờ đi ăn ốc một mình? Mà thôi, mình đâu có quẩn và khùng đến vậy.

Thiệt tình là Thư đang rất nhớ Quang.

Ngày thứ 29.

Nếu hôm qua Thư đi ốc Đào, cô sẽ gặp Quang ở đó, bởi Quang cũng ghé ốc Đào Nguyễn Thái Học một

mình, một bóng. Quang chỉ ăn mỗi ốc tỏi xào bơ chấm bánh mì còn các loại ốc khác thì miễn dụng. Anh ít thích ốc Sài Gòn, bởi họ trộn quá nhiều gia vị để át đi mùi đông lạnh thay vì luộc, hấp và nướng để thưởng thức vị tươi của biển như ở quê anh. Nấy Quang gọi tới hai phần theo thói quen vì tưởng có hai người. Tại Thư thương Quang nên thường anh ăn gì, cô ăn nấy.

Trong lúc lấy bánh mì quẹt vô miếng bơ béo nguội, thiêt tình Quang có nghĩ tới Thư. Anh nhớ Thư nhưng không có nghĩa anh sẽ chủ động mời cô đi ăn lần nữa. Nhiều đó là quá đủ. Quen nhau mà cứ giận hờn hoài, thôi chia tay một lần để bớt buồn bớt khổ. Quang lắc đầu trước lời đề nghị cưới hỏi của Thư không phải vì anh không yêu Thư mà vì anh sợ. Quang không thích cuộc sống gia đình chồng vợ, sợ cô sẽ lặng lẽ ra đi theo tiếng gọi của con tim như mẹ đã làm với cha con anh ngày trước.

Năm anh học lớp hai, một chiều, bạn bè chung lớp được người nhà tới đón về hết rồi, chỉ mình Quang ngồi thất thần với cô chờ mẹ. Ba đi làm xa. Mẹ lanh ph minden đón con nhưng hôm ấy mẹ không tới. Cô giáo kiên nhẫn ngồi chờ sau khi gọi muôn cháy máy tới chỗ ba làm cách trường năm mươi cây số. Ba nhào tới trong cơn hốt hoảng. Quang không khóc. Quang lớn rồi, Quang không được khóc. Chỉ hơi sợ mà thôi.

Mẹ không về trong đêm hôm ấy. Mẹ không về trong đêm kế tiếp. Và mẹ không về trong nhiều đêm

đằng đẵng sau này. Quang không nhớ nổi bao đêm mẹ không về, chỉ biết là nhiều lắm. Đêm đầu tiên Quang có chờ. Đêm thứ hai Quang có chờ. Đêm thứ ba Quang có chờ. Chờ hoài chờ mãi không thấy mẹ về và Quang không chờ thêm nữa. Quang lớn lên bằng tình thương duy nhất của ba, bằng giọt mồ hôi miệt mài trên công trường b้อง nắng. Không nửa tiếng vân than, không một lời oán trách, ba lầm lì lo cho Quang bằng tấm lòng của gã đàn ông bị vợ bỏ. Những đêm trời nổi cơn giông gió, Quang quắt quay, mò mẫm tìm bầu vú cảng tròn và hơi ấm mẹ. Nhưng mẹ không nằm bên cạnh. Chỉ có bờ ngực vạm vỡ của ba che Quang trong đêm trường buốt giá mà thôi.

Nhiều năm sau đó mẹ vẫn không về để thăm lại nhà xưa, chẳng ghé lấy hết mớ áo quần ba để yên trong tủ (vẫn vẹn nguyên nhờ mớ long não luôn luôn thay mới). Ba không đi tìm mẹ. Quang không đi tìm mẹ. Và không ai biết mẹ đang ở phương nào, đang sống, đã chết, hay yên vui với cuộc sống gia đình hạnh phúc. Quang hỏi tại sao mẹ lại bỏ đi, ba ậm ừ không nói. Mười tám tuổi, chuẩn bị lên Sài Gòn học, Quang nói, thôi ba tìm một ai đó để gá nghĩa vợ chồng cho vui nhà vui cửa chừ ở một mình mãi hoài sao. Đó là lần duy nhất trong đời Quang thấy ba khóc. Ba thất thần ngồi bên ấm trà trước cửa, nước mắt lăn dài, xoa đầu Quang nói nhỏ, khờ quá, buồn bã gì khi ba đã có con. An tâm đi, ba tự lo cho mình được mà. Quang kêu ba lên thành phố để

cha con hủ hỉ cho vui. Ba cười, tao không quen với xe cộ dập dùi, ở quê không khí trong lành cho khỏe.

Quang nghĩ là ba nói dối. Ba vẫn lặng im chờ đợi người đàn bà trắc nết quay về sau bao ngày ruổi dong với gã đàn ông tội lỗi. Ba lo lỡ một ngày nào đó bà thất thểu trở về quê xưa xóm cũ, sẽ sống ra sao khi cảnh còn đây mà người xưa không còn bóng dạng. Ba sợ không ai bảo vệ bà khi xóm giềng quay dùi chửi rủa, con đàn bà đốn mạt, đành đoạn quăng con, bỏ chồng đi theo những phù phiếm, xa hoa.

Nhưng dù có tệ bạc thế nào đi chăng nữa thì Quang cũng không có quyền khinh khi người đàn bà lang chạ ấy. Vì bà đã rút ruột để ra Quang.

6.

Ngày thứ 35.

“Em nhớ anh!”

“Sáng mai mình gặp ở Jardin nhen anh!”

Ngày thứ 42.

“Còn giận em sao?”

“Anh hết thương em rồi hả?”

“Mình không còn là gì nữa sao anh?”

7.

Ngày thứ n.

Thư đi làm về, khép cửa phòng, chẳng chịu thay đồ, rũ rượi nằm dài trên nệm, miên man về một điều gì không thật.

... Và cô mơ...

Về một đám cưới y chang phim Hàn Quốc.

Thư mặc đầm trắng, cài hồng vàng trước ngực, sánh bước cùng một người đàn ông lạ xa chưa gặp mặt vào giáo đường. Mẹ ngồi ở hàng ghế đầu tiên, quay lại nhìn cô và lấy khăn mù xoa chùi nước mắt. Cha nhà thờ giở thánh kinh, bảo cô và người đàn ông kia lặp lại những lời Chúa dặn. “Con muốn lấy anh (giờ đó) làm chồng không?”. Thư ngập ngừng không nói, đưa mắt ngó quanh kiếm tìm vô vọng. Bất chợt, cô thấy Quang lặng yên trong góc giáo đường, nhếch mép cười theo làn khói thuốc rồi gập mình ho sù sụ. Thư chạy tới, khóc như mưa, anh đến đây làm gì khi đã bỏ rơi em chạy theo cô gái khác? Anh muốn chúc phúc cho em. Em không cần anh chúc. Em chỉ cần anh!

Quang ôm cô thiêt chặt, chùi nước mắt trên gương mặt đầy son phấn. Buộc phải xa em là điều bất khả kháng. Anh bị ung thư giai đoạn cuối, bác sĩ bảo hết phương cứu chữa rồi. Em thương làm gì kẻ sắp từ giã cõi đời, hãy hạnh phúc với cuộc tình hiện tại.

Quang ném điếu thuốc dở dang, chầm chậm bước ra khỏi giáo đường đông đúc.

Thư vứt khăn voan che mặt, vụt chạy theo anh.

Mẹ hoảng hồn. Cha cố hoảng hồn. Chú rể hoảng hồn. Hằng trăm quan khách hoảng hồn. Đi đâu đó? Đi đâu đó? Về đi Thư!

Cô giật mình tỉnh ngủ.

Giấc mơ tan.

Chẳng có đám cưới nào diễn ra hết cả. Anh không bị ung thư và Thư cũng chẳng nhớ rõ mặt người đàn ông cô chuẩn bị cưới làm chồng.

Ngày thứ n + 1.

Quang bấm chuông. Mẹ Thư ra mở cửa.

- Con vào phòng em được không bác?

- Vô đi con. Hai đứa có chuyện gì mà bữa giờ không thấy ghé?

- Dạ không có gì đâu. Giận hờn vu vơ ấy mà.

Anh đẩy cửa bước vô. Màu xanh đọt chuối sơn tường làm lòng Quang rộn rã. Gấu bông, tranh ảnh, sách vở anh tặng, cô trưng đầy phòng theo một nguyên tắc nhất định. Đã bao lần ngồi cạnh, âu yếm ôm Thư trong lòng, thân quen đến từng ngõ ngách, nhưng Quang vẫn thấy thịnh thích mỗi khi bước vào.

Mắt anh dừng lại ở mảnh giấy nhỏ, dán ngay bàn máy tính.

“The only way to make him marry you is to let him go. Let’s see. I will let you chase me.”

Quang khụng người, chợt nghĩ, mỗi lần thức dậy, ăn sáng, đi làm về, ăn tối, trước khi đi ngủ, Thư có thói quen ngồi trước laptop đọc tin, chắc chắn sẽ đọc mẫu giấy đó hàng chục, hàng trăm lần. Chắc Thư cũng buồn, tự vấn với lòng rồi khóc ngất bởi sự hờ hững của mình lầm lầm. Thế mà mấy lần gặp nhau, cô vẫn cố nói cười, tỏ vẻ bình thường, nhưng chắc trong lòng đau đớn lầm. Quang quên mất bao nhiêu năm nay ngoài gia đình thì Thư chỉ có mỗi anh là bạn, quên đi chuyện anh với Thư đã có tám năm dài gần gũi, và tất cả những gì tươi trẻ nhất của người con gái Thư đã dành trọn cho anh. Vậy mà có lúc vì nỗi sợ hãi mơ hồ mà mình đã xử sự như một thằng đàn ông đốn mạt. Quá hèn Quang ạ!

Anh chùi nước mắt, tới bàn, lấy viết đở, vẽ hai trái tim nho nhỏ dưới góc phải mảnh giấy, ngay sau dấu chấm câu. Anh nhìn sững một hồi rồi lặng lẽ đi ra. Trước khi khép cửa phòng, Quang quay lại nhìn thêm lần nữa.

Hai trái tim đo đở, xinh xinh, nổi bật trên nền xanh của căn phòng tươi tắn.

Quang cá là Thư sẽ hiểu điều mình muốn nói.
Tin anh đi.

(Tặng hai em Linh và Thảo)

1. Chỉ một cách để khiến anh ta cưới mình là để anh ấy ra đi. Để coi. Rồi anh sẽ trở lại để theo đuổi em.

Anh thuộc về ánh sáng nụ hôn khác¹

*Sài Gòn những giọt cà phê lang tang
nỗi buồn em hình phễu
thắt thót níu giữ anh cuối cuộc yêu vội vã
đắng đót lòng
anh buông hình giọt lệ tan thông qua bã cặn em².*

1.

Hân gửi xe bên trường Hòa Bình, một mình lững thững đi dọc Nhà thờ Đức Bà, tới công viên 30 tháng 4, tìm chỗ đợi Thành. Trước khi về Mỹ, anh nhắn tin muốn gặp Hân và Nguyên nói lời tạm biệt. Nguyên bận không tới được, để Hân một mình đến đây, dẫu giữa cô và Thành gặp nhau chưa quá ba lần, chẳng thể gọi là thân thiết.

1. Ý thơ Nguyễn Khoa Điềm.

2. Thơ Song May.

Không biết tự bao giờ Bé đã trở thành điểm hẹn cho các bạn trẻ không nhiều tiễn tụ tập. So với ly cà phê trăm ngàn, ngọt ngạt máy lạnh của Coffee Bean, Highland, Trung Nguyên, hay Au Parc gần đó, mười ngàn một chai Sting dâu, trái dừa, ly cà phê (Hân biết toàn bắp trộn vỏ đậu nành với thuốc ký ninh), thêm bịch đậu phộng, trái xoài, bánh tráng nướng của những người bán hàng rong từ xứ là đủ cho một buổi hò hẹn bạn bè, hay hẹn thùng bên người tình mặt còn non sữa. Để mông lên tờ báo cũ, uống ngum cà phê, giữa mây trời lộng gió, bóng cổ thụ đổ dài che mát, cảm giác nhẹ nhõm và phơi phới giữa khoảng không gian thoáng đãng, khác với Lê Duẩn và Nam Kỳ Khởi Nghĩa sầm uất ngoài kia, chẳng tiền nào mua nổi.

Hân vén mái tóc suôn dày, thơm mùi bồ kết qua bên vai, rồi chọn một chỗ ngồi khá khuất. Cô không gọi cà phê, mở giỏ lấy nước lọc ra uống một ngụm rồi mua bịch đậu phộng luộc mười ngàn vì thèm quá. Hân lột từng hột một, bỏ miệng lúm ngon lành. Phía đối diện, cậu trai mặt non choẹt đang ôm đàn khảy “Điểm xưa”. Cô bé bên cạnh giọng khàn đục, vô tư hát, quên mình đang ở giữa chốn đông đèn như hội. “Chiều nay còn mưa sao em không lại? Nhỡ mai trong cơn đau vùi. Làm sao có nhau. Hắn lên nỗi đau. Bước chân em xin về mau...”

Hân chạnh lòng nhớ Nguyên. Con đường này, góc phố ấy, thời sinh viên hai đứa đã đi qua không biết

bao nhiêu lần những chiều tan học. Nguyên đèo cô trên chiếc cub cà tàng đi hết mọi ngõ ngách ồn ào và bụi bặm. Anh hay chở cô đến Phùng Khắc Khoan rợp lá me bay và bảo đó là con đường đẹp nhất Sài Gòn. Năm tháng yêu nhau của hai sinh viên không nhiều tiền bò túi, mỗi lần rủ đi cà phê, mặt Nguyên nhăn một đống rồi lắc đầu nguầy nguậy. Hân biết nên cứ lôi đi, ngồi sau lưng, ôm eo, nhét vào túi anh vài trăm dặm bụng. Quên sao được những đêm trường tổ chức sinh nhật Trịnh, cô với Nguyên như Trịnh với Mai¹, chân đất, ôm đùn hát ở quán Văn những năm Sài Gòn khói lửa.

2.

Thành đến. Đen thui sau cả tháng cày bừa với nắng gió Việt Nam. Lần thứ ba gặp anh nhưng không hiểu sao giữa hai người có sự gần gũi khó tả. Không phải vì anh là Việt kiều mà cô bắt quàng làm họ, cũng chẳng phải anh là bạn của Nguyên nên dễ kết thân. Chắc do tính lanh mạn và tình yêu văn chương bay bổng xích hai đứa lại gần nhau. Ngày đó, nếu Thành không đi Mỹ, hai anh em đã học cùng khoa rồi còn gì.

- Anh xin lỗi vì đến trễ. Hôm qua bạn bè kéo đi bar tới gần hai giờ sáng.
- Anh đói bụng không? Em mua bánh mì ăn nhen.
- Không cần đâu. Khi nào đói anh kêu.

¹. Trịnh Công Sơn và Khánh Ly.

Thành tò mò rảo mắt nhìn quanh, và dừng lại ở nhóm “du ca” đang ngồi trước mặt.

“Lòng ta có khi tựa như vắng ai. Nhiều khi đã vui cười nhiều khi đứng riêng ngoài. Nhiều đêm muôn đi về con phố xa. Nhiều đêm muôn quay về, ngồi yên dưới mái nhà...”¹

Tự nhiên anh thấy bối rối. Đêm nay anh sẽ lại một mình giữa phi trường, rồi tự hỏi với chính lòng, không biết mình đang trở về hay sắp ra đi?

- Lần đầu tiên anh ra đây ngồi đó. Hay ghê.
- Chỗ này dành cho bọn sinh viên hay dân trí thức nghèo như em thôi, chứ anh thì chắc chẳng bao giờ tới.
- Nguyên đâu em?
- Anh ấy bảo bạn.
- Hình như Nguyên đang giận anh?
- Em không biết nữa. Hai tuần rồi em chưa gặp anh.
- Em có điều gì không vui?
- Đâu có đâu. Em bình thường mà.
- Đôi mắt này, giọng nói ấy bán đứng em rồi đấy Hân ơi.

Hân lại nhớ Nguyên. Anh hay bảo cô có đôi mắt biết nói, chẳng bao giờ giấu được cảm xúc đang diễn ra trong lòng mình.

1. “Lời thiêu thu gọi” - Trịnh Công Sơn.

- Em có cảm giác chuyện tình cảm của hai đứa không còn như xưa nữa.

Thành ngập ngừng, môi mấp máy, muốn nói cái gì đó, rồi thôi.

Nắng lên cao, cő len qua hàng cây cő thụ chiếu thẳng xuống chỗ họ ngồi. Tháng Mười, cuối mùa mưa. Nhìn nắng ráo vạy thôi chứ chiều tối là ông trời gầm gừ thấy ớn. Sài Gòn dẫu đã hơn ba trăm tuổi nhưng vẫn đong đảnh như cô gái đôi mươi cő che giấu vẻ già nua bằng bể ngoài trẻ trung, sôi động, bằng sự tươi vui của phố phường mới mẻ, nhưng vẫn thoát nắng, thoát mưa, không ai đoán được. Mà mưa giờ không như xưa nữa, nó dai dẳng, dầm dề, lê thê kiểu bong bóng bập bồng ngày xưa má hát.

Hân vỗ vai anh, coi hai bạn kia kia, giống y chang tụi em hồi đó. Nguyên hay chở em trên chiếc cub cà tàng, ngóc ngách nào của Sài Gòn cũng biết hết. Lãng mạn ghê. Thành lại chạnh lòng. Thời sinh viên xa xứ của anh chẳng có mối tình làm thuốc. Không có những chiều tan học chở nhau đi ăn kem, ăn chè, bột chiên, bò bía, rồi luýnh quýnh trốn vào két cửa lúc mưa giông. Đóng cũng như hè, bão tuyết, gió mưa gì cũng đi bộ ra bắt xe bus, ngồi mòn đít mới tới trường, học xong tiếp tục bắt bus tới chỗ làm, tranh thủ kiếm vài đồng bạc. Bốn năm trời lặp đi lặp lại hoài như thế, cho tới khi anh mua được chiếc Corolla cũ mèm, chấm dứt cuộc đời đi bus.

- Có bao giờ em nghĩ Nguyên phản bội em không?
Hân mím môi rất chặt.

- Anh muốn nói Nguyên phản bội em với một người con trai hay một người con gái?

Tới phiên Thành giật mình.

- Em... em biết hết rồi hả?
- Biết chuyện gì anh?
- Thì... Nguyên là người như vậy...

Tuần trước, Mẫn lôi Hân ra bóng gió kêu cô chia tay Nguyên đi. Thằng đó chẳng chung thủy gì cho cam. Một dạng mèo mả gà đồng, sáng đưa Tống Ngọc tối tìm Tràng Khanh á. Cô bán tín bán nghi, vặn vẹo một hồi, Mẫn nỗi điên, nói tên người Nguyên đang này nọ. Dù có lăng mạn đến cỡ nào đi chăng nữa, Hân cũng chẳng bao giờ dám nghĩ chồng sắp cưới của mình, lại đi yêu một gã đàn ông. Cả tuần nay cô sống trong nỗi bấn loạn, muốn đi gặp Nguyên hỏi cho ra chuyện mà anh tìm cách tránh né hoài. Giờ tới phiên Thành, chạm vào nỗi đau cô đang tìm hiểu mấy bữa nay bảo sao Hân bình thường cho được.

- Anh kể em nghe chuyện anh biết đi.
- Bữa trước anh ngồi cà phê với bạn thì Nguyên chạy tới đưa quà sinh nhật. Gặp bạn anh, Nguyên hoảng hồn và mặt cậu kia cũng không còn chút máu. Ngồi được ít phút, Nguyên nói có việc phải đi gấp. Thấy có gì lợn cợn nên anh dò hỏi bạn kia. Cậu ta thú

nhận cách đây không lâu hai người có một mối quan hệ yêu đương, nhưng sau khi phát hiện Nguyên rất lăng nhăng nên cậu ta chủ động chấm dứt.

Thành nói nhẹ nhàng, chậm rãi, nhưng Hân cảm giác anh đang hét rất to vào màng nhĩ mình. Có ngọn núi lửa nào mới nổ tung chát chúa, tống hàng triệu tấn tro bụi lên không trung, đuổi mặt trời đi đâu mất biệt, như muốn đưa trái đất về lại kỷ Băng hà giá buốt. Những cọng cỏ đầy sức sống chung quanh cũng rạp xuống vệ đường. Hàng cây cao oằn mình, lá tả lá rơi đầy mặt đất. Hân ngược mặt lên trời, cố hít một hơi thật dài, để oxy đi vào trong máu, đưa lên não, chứ không quy ngã mất.

Ước gì đang ở nhà, Hân sẽ chui vào phòng, đóng cửa và gào thét khóc la cho đã những dỗi hờn, uất ức. Bốn năm quen nhau, trâu cau đã mang qua nhà, đám cưới cũng cận kề trước ngõ, vậy mà mọi chuyện lại tồi tệ đến thế này đây. Thà anh ăn nằm với một cô gái nào khác, tui sẽ đến gặp mặt cô ấy và bảo hãy rời xa chồng sắp cưới của chị đi, chẳng hạnh phúc gì khi cố hướng cơm thừa canh cặn từ một người đàn bà khác. Đằng này, anh đi dọc về ngang không những với một, mà nhiều gã đàn ông vai u ngực nở. Chẳng lẽ tui lại lủi thủi tới trước mặt từng người, ấm ớ, em đừng qua lại với Nguyên nữa, hãy trả anh ấy về với cuộc sống đàn ông đích thực của mình. Hai thằng đàn ông râu ria yêu nhau thế nào cho được? Dị hợp không thể nào

tả nỗi. Anh tiếc với tui từng cái nắm tay, từng nụ hôn môi ngọt đắm. Mỗi lần gặp toàn vội vàng hôn trán, rồi chuyển qua hôn... má. Lúc nào cũng thanh cao bảo hai đứa phải giữ gìn để dành cho đời sống chăn gối sau này. Nào ngờ anh lại đem xác thân mình đi cung phụng, hiến dâng cho bao thằng đàn ông khác.

Khốn nạn!

- Em ok chứ Hân?
- Dạ không... không có gì đâu anh. Cậu bạn anh tên gì nhỉ?
- Tường.
- À. Thì ra là cậu trai trắng như bông bưởi ấy.
- Em quen cậu ấy?
- Có một điều rất lạ, Nguyên không giấu em bất kỳ một mối quan hệ bạn bè nào của anh hết.

Một tia chớp lóe ngang đầu. Trong vòng một giây, có gần hai mươi bốn gã trai bạn Nguyên như từng nhân vật cinema hiện lên mồn một. Cô xâu chuỗi họ lại thành đoạn phim âm bản trắng đen, có cốt truyện rất ly kỳ, theo ánh nắng chói chang, chiếu trên bức phông xanh màu lá¹.

Có lần, Nguyên chở Hân ra sân bay đón một anh bạn từ Hà Nội về nhà trọ. Nói được vài câu, cô lật đật đi cho kịp giờ lên lớp. Không hiểu sao trên đoạn đường

1. 24 hình/giây là tốc độ chuẩn trong các rạp chiếu phim.

vắng ấy, Hân cảm thấy có chút gì không ổn. Giác quan phụ nữ cho cô biết có chuyện động trời lầm đang diễn ra trong căn phòng mờ mịt tối, giữa hai người đàn ông vô cùng thân thiết với nhau. Tự nhiên Hân muốn quay đầu lại, chạy tới tận nơi, len lén nhìn vô ngưỡng cửa hẹp, coi thử họ đang làm gì, nói với nhau chuyện gì mà khắng khít thế? Vòng xe vẫn lăn bánh đều đều đưa Hân về phía trước với một câu hỏi bực chảng trong đầu. Tháng trước, Hân tới nhà trọ tìm Nguyên. Anh đi vắng, cô dọn dẹp phòng và phát hiện hộp bao cao su xài dở với tuýp bôi trơn để dưới lớp áo quần, trong ngăn tủ. Đang tần ngần đứng ngó, không biết Nguyên mua mấy thứ quý này để làm gì thì anh về tới. Thấy cảnh đó, Nguyên hết hồn nhào vô như bão, đóng sầm tủ lại, la chí chóe, từ nay về sau có tới thì đừng dọn dẹp chi cho mất công. Nhiều khi xáo trộn đồ đặc bạn bè anh gửi. Bọn này con trai không, quen bừa bộn rồi, dẹp dọn một hồi lúc cần anh không biết thứ đang tìm nữa. Hồi xưa thỉnh thoảng thơ anh được đăng báo, để tặng H. nào đó, với “bầu ngực rộng” và “đôi mắt to tròn”. Nguyên nói tặng cô. Hân cười, mắt cô nhỏ xíu, cười không thấy quê hương, chứ đâu có to tròn. Với lại em thuộc dạng “hai lưng” đâu ra bầu ngực rộng.

Kinh tỳ!

Điện thoại reo. Thành nhìn vào màn hình rồi ngân ngại đứng dậy. Anh phải đi. Chuyện đâu còn có đó. Tìm hiểu kỹ càng rồi quyết định nhen em.

Hẹn gặp lại Sài Gòn...

Hẹn gặp lại Sài Gòn...

Hân ôm anh từ biệt. Thành vuốt tóc cô như cách một người anh trai đang vỗ về đứa em mới lớn. Hân lại nhớ Nguyên. Ngày mới quen, anh cũng hay thầm thì vuốt tóc và dặn cô không bao giờ được cắt ngắn. Có lần Hân nổi máu... cải lương, nhổ hơn chục cọng tóc của mình, thêm vài cọng của anh, bỏ vô túi cột chặt, đưa Nguyên, bảo về cất thiệt kỹ nhen, coi như chứng nhân cho tình yêu hai đứa.

- Anh an tâm, em đủ khôn để lôi mọi chuyện ra ánh sáng mà không làm tổn thương đến bất kỳ ai.

3.

Trưa đứng bóng. Mặt trời chiếu thẳng xuống đường tạo thành những chảo dầu sùng sục sôi trên lò lửa khổng lồ, nóng bức. Bất chấp đèn xanh đỏ, bất chấp tiếng còi xe inh ỏi, thiên hạ hét la âm ī, trời ơi con điên, bộ mày chán sống rồi hả, Hân vặt tay ga, lao về phía trước. Mày ngây thơ quá Hân ơi. Bao nhiêu chuyện xảy ra rồi, vậy mà vẫn không biết, không hay, đắm đuối yêu một kẻ chẳng ra gì, đã vậy còn sắp về làm vợ, trao hết đời con gái. Nhưng không biết lúc trao đời mày, hắn có hào hứng đón nhận hay như chó chê... mỡ, ngoe đuôi nguẩy đít bỏ đi.

Gió bên đường thổi vụt vụt. Gió cắt mặt cô rát buốt. Mồ hôi dưới mũ bảo hiểm túa ra nhễ nhại. Tại

sao mình không đặt câu hỏi nghi ngờ từ sớm mà để chờ đến tận bây giờ, khi mọi thứ đã sắp an bài theo sự lèo lái của hắn? Bao nhiêu năm nay mình sống giữa Sài Gòn mà như đang ở trên ốc đảo, cắt đứt mọi mối quan hệ bè bạn, chỉ biết có công việc và hắn, để rồi giờ, mình như con cùu lẻ loi trên đồng cỏ rộng mênh mông?

Trời ơi!

Cuối cùng Hân cũng về tới nhà trong vô thức. Bố vẫn còn ở chỗ làm. Mẹ đi vắng. Nhà không có ai. May ghê, chứ không nhìn bản mặt héo queo như đứa đám của mình, mẹ sẽ gặng hỏi tòm lum, và cô không giấu được lại xì ra hết. Hân chạy thẳng vô phòng, gục mặt vào gối. Mọi thứ quanh cô vỡ tan thành trăm ngàn mảnh vụn, đảo chao trong không khí, bén ngót đâm thẳng vào tim. Cứ ngõ về tới nhà, Hân sẽ mềm như bánh tráng nhúng nước, chỉ cần năm giây ngắn ngủi, như đứa trẻ bị đòn đau, cộng với bao xót xa dồn nén trong lòng, cô sẽ òa khóc như chưa bao giờ được khóc. Nhưng nước mắt lúc này trở thành món hàng xa xỉ, vội vã bốc hơi, không đủ sức lăn dài trên mặt.

4.

Hân tỉnh giấc. Trên nệm, vương vãi những sợi tóc dài óng ả. Mới vài tiếng đồng hồ vật vã, tóc đã rụng đến thế này. Vài bữa nữa, chắc không còn cọng nào làm thuốc. Cô len lén thò đầu ra ngoài. Chiều đã rơi xuống sâu lầm rồi trước ngực. Hân chầm chậm xuống lầu, mở

tủ thờ. Bên trong, bộ quả hỏi phủ khăn đỏ và mâm rượu ngày gia đình Nguyên tới nhà dạm hỏi nằm im trang trọng. Cô đưa tay chạm vào. Lạnh buốt.

Hân nhớ sáng hôm đó, anh mặc áo trắng, quần đen, ngơ ngác như cậu học trò cấp ba, lón lén theo gia đình đi hỏi vợ. Bố chật rãi vô phòng, dắt Hân ra trong bộ áo dài trắng, tóc cài hoa lan tím, đầy nhẹ về phía Nguyên. Cả hai lóng ngóng thấy thương, quỳ trước bàn thờ lạy tổ tiên, dâng rượu cho bà con hai họ. Tay đan tay, mồ hôi ướt đẫm. Hết tất cả rồi sao anh? Không còn gì nữa sao anh? Sẽ chẳng có cái đám cưới nào vào tháng Năm hết cả. Hân sẽ chẳng được ngồi sau chiếc cub để anh chở đi khắp các tiệm áo cưới Sài Gòn xúng xính thử áo dài hồng, tiếp theo là hai váy vàng với đỏ, còn anh cứ vest đen mà mặc cho lịch sự. Hân sẽ chẳng nói bối chặt lá dừa làm cổng, gắn chữ Vu Quy thiêt to trước nhà, hái đúng đinh lủng lẳng treo giống y chang đám cưới bố mẹ hồi xưa.

Có tiếng mở cửa. Mẹ về. Hân lật đật cất quả vào tủ, chạy lên phòng. Cô kéo hộc bàn rồi thử người một đỗi. Những lá thư tay anh gửi từ quê nồng ấm yêu thương, hình hai đứa tung tăng cảm trại, đi Mùa hè xanh, và cả những bài thơ đăng báo được cất giữ cẩn thận, nhuận bút không đủ để đai bạn bè một chầu chè no bụng, còn y nguyên đó. Kỷ niệm như màn sương, lẩn khuất, lời tỏ tình còn đọng trên môi, vậy mà giờ chỉ còn dối trá.

Tại sao anh không nói thẳng ngay lần đầu gặp
 gỡ mà lại lấy tui làm bình phong giấu che những việc
 làm tàn nhẫn đó? Không yêu tui sao hỏi cưới làm gì?
 Về sống với nhau, anh sẽ đồng sàng dị mộng, nằm bên
 tui mà tơ tưởng một bờ ngực vuông trên thân hình
 vạm vỡ? Rồi tới lúc không chịu được đời sống gia đình
 ngọt ngạt, anh sẽ bỏ rơi tui chạy theo một gã trai tơ
 nào khác? Anh có xứng đáng là một thằng đàn ông
 vai u bắp thịt không? Mà tui đúng là khùng, anh nào
 phải đàn ông. Có đàn ông nào lại đi yêu một thằng
 đàn ông luôn miệng bảo chuẩn men nhưng mềm như
 lụa? Tui có đòi hỏi gì nhiều đâu, chỉ cần anh thương
 thiệt lòng là đủ. Cưới hỏi xong, tui với anh cẩm cui đi
 làm, cộng với tiền mừng cưới, khoảng một hai năm
 là cất được căn nhà nhỏ trên đất bố mẹ cho. Tui
 muốn mỗi ngày ngồi nhìn gương mặt nồng say nắng
 gió, nghe giọng nói thơm thơm mùi biển mặn, để anh
 kể tuổi thơ buồn như nước mắt, khi tiếng khóc oa oa
 đầu tiên chào cuộc đời, cũng là tiếng khóc tiễn đưa má
 anh về miền vĩnh cửu. Ba đi bước nữa. Anh ăn đòn
 của dì nhiều hơn ăn cơm với cá, phải co mình lại trước
 cuộc đời, giấu sự yếu đuối, mỏng manh bằng vẻ mặt
 lạnh lùng, vô cảm. Trời ơi. Có phải vì thế mà lúc nào
 anh cũng khát khao được chở che, bảo bọc? Khi yêu
 nhau, mình đã làm tròn trách nhiệm với anh chưa? Có
 khi nào Nguyên đưa đòi theo bè bạn rồi bị lôi vào vòng
 xoáy tình trai không lối thoát? Không... Không... Đồng

tính không phải là con người thật của Nguyên? Anh không phải như vậy. Anh không phải như vậy mà.

Sực nhớ điều gì, Hân nhồm dậy, chạy tới mở macbook. Cô vô google, gõ “*tình dục đồng giới*”. Trong vòng 0,45 giây, có 1.240.000 kết quả hiện ra. Hân tiếp tục tìm “*đồng tính luyến ái*”. Thêm 477.000 kết quả trong vòng 0,25 giây nữa. Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với thế giới này hở trời? Sao mình chậm lụt và lạc hậu đến thế? Cô dán mắt vào màn hình, cặm cụi đọc từng đường dẫn một để hiểu thêm về Nguyên và khám phá cái thế giới anh và hàng triệu gã đàn ông khác đang lặng lẽ dấn thân.

Hân buông thõng tay, trượt người, nằm ngửa trên sàn, không dám nghĩ thêm bất cứ điều gì khác nữa.

Hân vuốt tóc mình. Những sợi tóc rũ mềm như từng giọt nước, rời khỏi mái đầu, len qua kẽ tay, rớt xuống sàn nhà, bong rát.

Cái nhìn ấm áp

1.

Trang đến muộn!

Trong lúc ngồi đợi ở quán Ngò
Ta trên đường Trương Định gần công
viên Tao Đàn, Nhân đã uống hết ba ly
nước lạnh, ăn năm chiếc nem chua Ninh Hòa, bảy cái
bánh xu xê, nhai thêm bốn viên chewing-gum và gửi
hơn chục tin nhắn cho bạn bè mà thủy chung cô vẫn
chưa tới.

Anh bức bối nhìn ra đường qua tấm kính mờ
mờ ảo ảo. Mây đen che hết những tia nắng yếu ớt còn
sót lại sáng nay. Trận mưa giữa tháng Chín ùa về, xua
tan cơn nóng hầm hập của thành phố gần chục triệu
con người với hàng trăm tòa nhà chọc trời, đã chiếm
hết những mảng xanh ít ỏi còn sót lại. Nhân gọi Sài
Gòn là thành phố hình hộp, nhốt hàng triệu trái tim
cuồng nhiệt, tất bật với cuộc sống mưu sinh.

Nhân mê đắm những cơn mưa bất chợt Sài Gòn bởi có lần anh yêu cô gái có thói quen đến khách sạn tìm anh với mái tóc suôn dài sũng ướt. Họ hùng hục lao vào nhau như hai con thiêu thân lao vào ánh đèn mờ ảo. Mùi da thịt ngập ngụa khắp căn phòng chật chội, tiếng thở hổn hển át cả tiếng mưa rơi hối hả, nụ hôn vồ vập luôn làm anh ngập thở nhưng không thể dứt được ra. Sau mỗi lần làm tình, Nhân hay thì thầm vào tai cô, mưa như chứng nhân cho tình yêu hai đứa. Để rồi họ chia tay nhau cũng vào một chiều mưa tầm tã, bởi cô không tìm được ở anh sự che chở cho tháng năm còn lại của đời mình.

Vì cơn mưa chợt đến chợt đi, bởi cô gái tóc ướt mưa thơm mùi bồ kết, vì bao đứa bạn dẫu bận rộn với đời cơm áo nhưng sẵn sàng ngồi vỉa hè cùng anh lai rai vài chai bia lạnh, nên mặc nắng nóng, ô nhiễm, kẹt xe, bụi bặm, ngập lụt, người đời tị hiềm, lừa lọc (mượn tiền anh hổng trả), Nhân vẫn yêu Sài Gòn như một phần máu thịt, dẫu đó không phải nơi anh được sinh ra.

Và Trang là một trong những kỷ niệm mơ hồ, vụn vỡ ấy.

2.

- Tại mưa to dữ quá. Đừng giận em nhen.

Nhân liếc Trang. Tóc cắt ngắn, áo pull, quần jean ôm như một tomboy¹ chính hiệu. Cô gầy và xanh xao

1. Cô gái ăn mặc như con trai.

hơn lần gặp bốn năm trước. Chỉ có đôi mắt buồn xoay sâu vào tim anh bao năm vẫn chẳng đổi thay một tẹo. Đã có lần anh nghĩ, mình có thể đánh đổi mọi thứ quý giá trên đời để sở hữu người mang đôi mắt ấy, rồi nhịn ăn nhịn uống ngồi ngắm mỗi ngày, nhìn mỗi buổi. Mới thấy, suy nghĩ của tuổi đôi mươi thiệt là bất chấp và mãnh liệt. Giờ già rồi, bớt mê muội hơn xưa.

- Anh đòi chưa?

- Rã ruột đây nè. Đợi cô lâu quá nên tôi ăn hết mớ nem chua và bánh xu xê mà cũng chả thèm vào đâu cả.

- Thôi chua chát với em làm gì hoài không biết nữa. Đừng xưng hô như người xa kẻ lạ nữa mà. Heng!

Nhân đóng mặt lạnh thêm chưa tới năm giây, rồi phì cười trước khuôn mặt phúng phính vô cùng đáng yêu của cô. Thôi thôi, chẳng rảnh mà hờn giận. Không khéo một hồi anh năn nỉ lại em cũng không chừng.

Trang cười. Và Nhân thế, mười mấy năm quen biết, đi qua bao cuộc tình dài lâu hay chóng vánh, chưa người con gái nào có nụ cười hút hồn anh đến thế. Nửa miệng thôi nhưng tươi tắn, dỗi hờn nụng nịu, đã trưởng thành mà vẫn trong veo như hồi mới lớn. Nhân hất đầu về phía đóa cúc vàng cắm trên bàn. Trang nhìn hoa, rồi trề môi liếc anh, y chang hồi mười tám, ở góc sân ga buổi chiều đưa tiễn.

Năm lớp 12, Trang và vài người bạn từ Nha Trang ra thăm Nhân vào một ngày cuối năm âm lịch. Anh dắt họ đi lòng vòng thị trấn bé xíu không đèn xanh đèn đỏ, nhà cao tầng chót vót hay xe cộ dập dùi. Cả bầy ghé vô quán bún cá ven đường ăn đặc sản quê hương rồi leo lên đèo Bánh Ít ngắm thị trấn xanh ngát từ trên cao, mênh mông biển bờ xa xa, dưới ngọn Hòn Hèo rì rào sóng vỗ. Buổi chiều tiễn mọi người về phố biển, Nhân lén hái tặng cô đóa cúc đại ven đường làm kỷ niệm. Và bao năm tháng cách xa chìm nổi, hoa cúc vàng lại là “nhân chứng” cho lần tái ngộ giữa Sài Gòn một buổi trời mưa.

- Em ăn gì? Chả cuốn ở quán này ngon lắm, nước tương gần giống quê anh. Không thì bún chả cá trộn thêm sữa tươi, ngon, giòn và mát.

- Anh ăn gì em ăn nấy. Gặp nhau là vui rồi, không cần ăn cũng thấy vui.

Nhân chồm tới bẹo má cô, hồi đó hiền khô như cục bột, đánh tám búa cũng không dám nói nhiều, sao càng ngày càng “thảo mai” dữ không biết.

Trang có điện thoại. Cô xin phép ra ngoài nói chuyện. Nhân nhún vai, em cứ tự nhiên.

Phố vẫn mưa. Tí tách từng giọt rót xuống lề đường rồi văng lên cửa kính, vỡ vụn thành tia nước nhỏ bám víu gấu quần Trang, tạo thành những mảng màu tươi tắn lạ. Anh đưa mắt nhìn quanh, để thoát khỏi sự “soi mói” vào vóc dáng cao ráo của cô bạn cũ. Quán không đông lắm. Mưa to làm thiên hạ lười ra

khỏi văn phòng. Anh nhìn sang bàn kế bên khi nghe tiếng cười khúc khích. Một anh da trắng vạm vỡ đang vật lộn với đôi đũa bé xíu trong tay ra chiểu khổ sở. Cô người yêu (có lẽ thế), bẹo mũi anh âu yếm.

- You have to hold them like this. See?
- Oh my God! I can't. They are so tiny¹.

Dễ thương ghê. Lâu rồi cũng chẳng có ai ngắt má mình rồi la làng, anh ăn cái gì mà người ngợm toàn xương với da. Ráng bồi bổ vào đi, ốm quá là em không thương nữa đâu nhá!

3.

Thức ăn được dọn ra. Nhân lấy rau sống, dưa leo, xoài bỗ vào bánh tráng, kèm thêm nem nướng với chả ram, cuốn lại, đưa cô.

- Anh lo mọi việc chu toàn hết rồi chứ?
- Ủa. Cũng tạm gọi là xong. Anh không dám ở nhà, đi ra đi vô trước bàn thờ má, gấp lại những di vật cũ làm lòng đau nhói nhói. Thôi thì vác ba lô đi vài ngày để khuây khỏa nỗi buồn.
- Chuyển về lần này đột ngột và buồn quá anh ha? Lúc đọc tin nhắn em cứ thẫn thờ cả người. Cũng chẳng biết nói gì để an ủi.
- Mà có an ủi cũng chẳng được gì. Đời người ai cũng có vài lần trải qua nỗi đau xé cào gan ruột khi

1. - Anh phải cầm như thế này nè. Thấy chưa?

- Chúa ơi! Anh không thể. Chúng nhỏ quá à.

phải tiễn biệt người thân, đặc biệt là hai đấng sinh thành. Để rồi từ đó chẳng nổi đau nào có thể quật ngã người ta nữa...

Trang thấy mắt anh đỏ hoe. Nói thêm một câu nữa là anh sẽ khóc nhè ngay trong quán mì.

- Em theo dõi facebook và biết anh luôn tránh mặt em mỗi khi về Sài Gòn. Anh vẫn còn giận?

- Chuyện trẻ con thôi mà. - Nhân nhún vai.

Cô trẻ môi cả thước.

- Ba mươi mấy tuổi đâu rồi cứ giận hờn như con nít ấy.

- Chứ em coi, em nắng nặc đòi anh mua vé đi xem cô Phượng Liên hát “Nửa đời hương phấn” cho bằng được. Anh đã đi đêm trước, tuồng thì cũng thuộc từ đầu tới đuôi, nhưng chiều em anh mua thêm hai vé nữa. Ai dè phút cuối em bảo không đi mà chẳng nói rõ nguyên nhân. Em thử tìm giữa Sài Gòn này có ai trẻ đẹp cỡ anh mà đi vô rạp một mình xem nghệ sĩ cải lương xuống xem vọng cổ? Khó hơn lên trời nhé. Vậy mà đêm ấy anh phải đi một mình, để khỏi uổng cặp vé chợ đen gần triệu bạc.

- Thôi em xin lỗi. Tại... Mà thôi, anh giận hoài sẽ già và xấu ỉn cho coi.

Đi ăn cùng nhau thế này là không giận nữa rồi. Đúng là con gái, người ta đã không thèm nhắc mà cứ khơi lại hoài. Dai như dẻ rách. Nhân làu bàu.

Trang hết chu môi lại phùng má rồi nhe răng ra cười. Bộ mặt tui dính lợ nghe hả? Cô lắc đầu nguầy nguậy, đâu có, đâu có đâu. Anh đẹp trai số một.

Trang túm tỉnh quay ra đường, thấy mình thảo mai dẽ sợ. Gió thổi cái vù, cuốn cây dù ai dựng trước cửa bay ra xa típ tắp. Tự nhiên cô nhớ lại cái dáng ốm nhách của anh hồi chân ướt chân ráo vô lớp học ké văn hóa để chiều đi bồi dưỡng thi học sinh giỏi quốc gia Địa lý. Lần ấy, cô chào anh bằng nụ cười hồn hậu nhưng nhận lại là thái độ lạnh tanh như ly chè đá. Vậy mà hổng hiểu sao khuôn mặt dày dặn, khắc khổ của cậu học trò trường huyện giữa lớp ban C toàn nữ tặc, làm cô gái nhà giàu, đẹp như thánh nữ trong kinh Tân Ước xao lòng. Mười tám tuổi, tim Trang bắt đầu loạn nhịp. Cảm giác nhớ một người cứ đeo bám suốt cả ngày. Bên kia bàn, ý nghĩ có cô bạn khác phái len lén nhìn mình hoài cũng làm Nhân không điều khiển nổi tay chân. Ba tháng học chung, cả hai chỉ thập thò nhìn nhau mà hổng dám nói tiếng nào nữa hết. Nhiều lúc thừa khi vắng người, anh muốn chạy tới, nói với Trang rằng, mình thích bạn muốn khùng. Nhưng hễ nhìn thấy cô là chả hiểu sao anh lại đóng mặt lạnh. Cũng như Trang chẳng dám thì thầm khi đối diện, hai đứa mình thân hơn chút nữa đi, chứ đừng xa cách như vậy hoài, khó chịu quá.

Rồi họ... chia tay nhau. Anh theo gia đình đi Mỹ định cư bắt đầu cuộc đời mới. Cô vào Sài Gòn theo đuổi ngành Tài chính Ngân hàng. Mỗi tình học trò

chưa chớm nở đã vội tàn như sương sớm lúc ngày lên.
 Họ giữ liên lạc với nhau bằng những lá thư vượt biển.
 Quyển vở Tiếng Việt cô mượn anh ngày thi tốt nghiệp
 chẳng bao giờ về tay chủ cũ. Cũng như đóa cúc vàng
 năm nào trở thành miền nhớ khôn nguôi, nhưng chỉ
 đủ làm họ nao lòng, chứ chẳng ép phê như hồi đi học.

- Anh đã có người yêu chưa?
- Mấy năm trước bị cảm sưng. Giờ chán rồi.
 Không yêu đương gì nữa.

Trang nguýt anh một cái rõ dài.

- Thấy chưa? Ai bảo hồi đó không chịu yêu em
 làm chi để giờ như thế.

- Hồi đó nghèo quá sao dám mơ tưởng. Giờ mới
 thấy tiếc nè. Mỗi lần có dịp về lại Nha Trang, ngang
 trường Lý Tự Trọng, anh luôn nhìn vào phòng học
 ngày xưa, và tưởng tượng cảnh em rụt rè mua chiếc áo
 ấm màu xanh nhạt, tới lớp thiệt sớm, len lén nhét vỏ
 hộc bàn anh lúc mùa đông gió về giữa phố biển lạnh
 cảm.

- Hồi đó em sến ghê hồn anh nhỉ?
- Anh cũng thấy vậy. - Nhân cười to - Nhưng nhờ
 vậy mà anh mới lết qua hết mùa đông năm đó. Khi nào
 thì em cưới?
- Cưới hỏi gì anh ơi. Đời em lận đận kinh hoàng.
 Sao em đẹp mà khổ quá à.

May mà quán vắng người chứ không sẽ hàng
trăm cặp mắt quay lại nhìn vì tưởng có đứa khùng nào
vừa cười vừa ho sảng sặc.

- Trời ơi. Chịu nổi không? Chú Hớn của em đâu?
Anh chàng trông cây si em suốt mấy năm sinh viên
đấy. Anh nhớ có lần về ghé thăm, Hớn nhìn anh với
đôi mắt hình viền đạn.

- Hết lâu rồi anh. Em hành hạ anh ấy thất điên
bát đảo, rồi lảng lặng bỏ đi không nói tiếng nào.
Những anh chàng sau này cũng bị em dửng dưng như
thế. Không yêu, không thương, nhưng không thèm
nói thẳng. Em chỉ muốn có ai đó quanh mình, chiều
chuộng và tâng bốc, để em hành hạ khi chán chứ yêu
đương gì. Ác quá nên em bị trời đày nè. Năm ngoái, em
gặp một gã khách VIP, đã có vợ, hai con, đẹp trai muốn
xỉu. Suốt mấy tháng chạy dự án, hai đứa dính như sam,
gặp nhau mỗi ngày, ăn chung từ trưa tới tối. Hắn kể
em nghe nhiều về chuyện gia đình, nào là không hạnh
phúc, đang làm thủ tục ly dị, đến với cô ấy vì gia tài
khổng lồ, còn cô ấy đến với hắn vì cái mĩ đẹp trai, cao
ráo như Ben Affleck. Cuộc sống vợ chồng không tình
yêu, như địa ngục, mỗi ngày gặp mặt trơ như đá. Năm
thuở mười thì mới nhắm mắt, bịt mũi làm tình. Mà hai
phút đã xong, nằm ì ra thở. Em khuyên hắn thôi ráng
hàn gắn vì con, chứ thiếu vắng bất cứ người nào, cũng
để lại vết sẹo khó lành trong lòng tụi nhỏ. Trớ trêu

ghê, khuyên bảo thế nào không biết, em lại dính vào lưới tình của hắn. Cảm giác vụng trộm với một người đàn ông có vợ thật là đáng sợ nhưng đầy kích thích. Em như con lú bắt kể thác ghềnh, đồi dốc, cõi lao về biển rộng, muốn xóa bỏ mọi định kiến về hôn nhân, gia đình cổ hủ, chỉ muốn được gần hắn mỗi ngày, quấn quíu nhau mỗi phút mà thôi. Rồi vợ hắn phát hiện. Chị không đồng ý ly dị. Bảo chẳng đời nào để ảnh rò vào mớ tài sản khổng lồ của cô rồi cao chạy xa bay với một con đàn bà tội lỗi khác. Anh ta khóc hu hu trước mặt em như đứa con nít. Một lần nọ, chị tới công ty tìm chồng, vô phước là em đứng chung thang máy với chị ấy. Em quíu hết cả người, lảo đảo muốn té. May mà chị ta không biết em là ai chứ không chắc cào nát mặt em ra quá. Đó là một người phụ nữ không đẹp nhưng rất sang, toát ra vẻ uy quyền làm người khác phải kính nể. Em thấy tội cho anh ta, làm chồng một người đàn bà quyền thế như vậy chẳng dễ chịu chút nào. Lần đầu tiên trong đời em mới thật sự biết yêu, vậy mà...

Nhân chồm tới vỗ vai, rút khăn giấy để cô chùi nước mắt. Bao năm quen nhau, anh mới thấy Trang khóc, mà lại giữa quán xá thế này. Có lần cô viết thư gửi anh, bảo, sau mấy năm học tập và lăn lộn giữa Sài Gòn, tạo dựng sự nghiệp vững chãi bằng hai bàn tay trắng, em đã mạnh mẽ và cứng cáp hơn nhiều, không còn là con bé rụt rè, khép nép như xưa. Em muốn giống cây hoa đá, vững chãi giữa khô cằn nắng gió mà không

úa tàn hay gục chết. Nhưng Nhân biết, đó chỉ là cách cô xù lông với cuộc đời, cố giấu sự yếu đuối của mình qua vẻ ngoài lộng lẫy và đầy kiêu hãnh.

- Đừng khóc nữa. Người ta nhìn kia. Cũng là duyên phận cả thôi.

Mưa nhẹ hạt và bắt đầu tạnh hẳn. Đường phố ngày càng nhộn nhịp. Tiếng còi xe tin tí, máy nổ rầm rầm, thiên hạ ỉ ới gọi nhau... Sáu tháng xa nơi này, anh thấy mình chậm lụt hơn tẹo. Cuộc sống chậm rãi, đều đẽu, như một chương trình lập sẵn bên kia biển anh thành con rô bốt có não. Sáng đi làm, chiều về đi gym, tối lên mạng đọc tin, chơi facebook, rồi ngủ. Ngày này qua ngày khác, năm nọ xọ năm kia làm anh ù lì hẳn ra. Về lại Sài Gòn, phải mất mấy ngày anh mới hòa vào nhịp sống vội vã của bạn bè và đường phố. Thỉnh thoảng, anh vẫn ngồi góc cà phê nào đó, một mình, với cuốn sách, không bạn bè, người thân, lầm lũi như tượng đá giữa tiếng đời quanh anh sôi động, để chậm rãi nhìn từng khoảnh khắc thời gian êm ru lướt qua trước mặt. Giữa cơn mưa chợt đến chợt đi, anh hay nhớ nụ hôn mê siết của cô gái tóc ướt mưa năm nào và giọng Ngọc Lan buồn man mác, “*Cũng may Cali trời mưa ít không như Sài Gòn, nếu không tôi đã khóc một dòng sông*¹”.

- Ý định trở về năm xưa có còn thoi thúc trong anh?

1. Ca khúc “Khóc một dòng sông” của nhạc sĩ Đức Huy.

- Anh đã book vé một chiều, định về vào cuối năm nay. Ai dè má mất, anh trở tay không kịp. Chắc dời thêm vài tháng nữa quá.

- Anh có còn trẻ nữa đâu mà dời miết.

Nhân với tay uống ngum nước cuối cùng trong ly cho bót khát. Đã bao đêm anh tự hỏi, mình cô đơn ở lại đây làm gì cơ chứ? Tại sao không chịu buông bỏ bớt cho nhẹ lòng? Bên đó, anh cố làm thiệt nhiều tiền giúp đỡ gia đình, lo cho ba má tuổi già bóng xế. Giờ họ lần lượt bỏ anh đi không lời từ biệt mà anh cũng chẳng chịu quay về. Có lẽ bao năm ở xứ người, những thói quen hằng ngày như rẽ chùm, rẽ cọc, cắm sâu vào từng mạch máu, len lỏi khắp tế bào da thịt, thành một thói quen không dễ gì một sớm một chiều là rút ra được. Nhân đã hứa với cô và bạn bè sẽ trở về một vài năm làm việc, nhở xíu xiu cũng được, như đi dạy, hướng dẫn viên du lịch, hay sáng sớm mặc áo trắng quần đen, xách cặp đi làm công sở. Chẳng cần lương cao, đủ anh cà phê, ăn cơm bụi và trả tiền thuê nhà là được rồi. Chủ yếu là nhẹ lòng và tròn giấc ngủ. Vậy mà... Trang luôn khuyến khích anh trở về, cho bớt khắc khoải nhớ thương, để cô tìm lại chút khắc khổ anh đã đánh mất không bao giờ tìm lại được.

Nghĩ cũng mắc cười, giữa xứ người xa lạ, anh hiên ngang sống không sợ trời không sợ đất, nhưng lại chùng chân trên chính quê hương mình.

Nhân bóc vỏ chiếc bánh xu xê nhưn đậu xanh với dừa mời Trang.

- Ăn đi, ở quê mỗi lần đám cưới người ta hay đái bánh này lắm nè.

- Mai mốt không biết đám cưới em người ta còn đái nó không ta?

- Nếu được mời, anh sẽ đi quà bằng... hai mâm xu xê nhé!

Trang trề môi, quà chi mà kỳ lạ. Nhưng thiệt tình là cô rất khoái.

4.

Nhân đứng dậy, móc bóp tính tiền, rồi mở cửa đợi Trang xách giỏ ra trước quán. Nắng xuyên qua đám mây mù, nhảy loi choi trên mẩy giọt nước mưa đọng lại trên vỉa hè. Sài Gòn đẹp quá anh ha? Ủa. Chả trách những ai lỡ gắn bó với thành phố này mỗi khi đi xa đều quay quắt nhớ và chộn rộn muốn về, chẳng để làm gì, ngồi nhìn thôi cũng đủ.

- Anh đi bằng gì tới?

- Taxi.

- Em chỉ mang một cái nón nên không thể chở anh về kéo mấy chú công an phạt thì khổ. Mà anh còn muốn ăn gì nữa không?

- Tự nhiên anh thèm chè.

- À, gần đây có quán chè rất ngon. Để em nói chủ quán cho gửi xe ở đây rồi mình đi bộ tới.

Nhân gật đầu rồi cùng cô sóng đôi trên vỉa hè sũng nước. Gió thổi mạnh. Trang quay mặt sang anh

tránh gió. Nhân vu vơ nghĩ, nếu tóc cô dài hơn tẹo nữa thì đã phả vào mặt mình. Nếu hai đứa đi gần thêm chút nữa, môi của cô sẽ đụng vào má anh, y chang mấy bộ phim sến rện Hàn Quốc. Trời ơi, đầu óc mình có vấn đề, toàn nghĩ bậy.

- Anh đang cười gì thế?

Nhân lắc đầu không nói. Chân bước đều. Anh lơ đãnh nhét đóa cúc vàng (hồi nãy ăn trộm trong quán) vào tay Trang rồi thì thầm bên tai như gió.

- Tặng em.

Cô quay sang nhìn, có chút bất ngờ, nhưng ấm áp. Ai bảo Sài Gòn không có mùa thu cơ chứ? Đầu nơi này không se lạnh, thoang thoảng mùi hoa sữa trên từng ngã phố đông người như Hà Nội, hay đầy lá phong vàng bay trong gió nhẹ, chiều rơi giữa nắng thơm mùi bắp chín trên cánh đồng đang thu hoạch, cạnh mớ hoa dại tươi màu trên xa lộ xứ Mỹ vun vút xe bay, mùa thu Sài Gòn dùn dịu lá me rơi đầy lối vắng, sau cơn mưa nhẹ nhàng ướt tóc và đóa cúc vàng rực rỡ trong tay Trang.

Nhân lại cười, lần thứ bao nhiêu trong ngày không nhớ. Và Trang cũng chẳng thèm hỏi anh đang cười cái gì. Mà nếu có hỏi, chắc Nhân sẽ lắp liếm trả lời, anh đang nghĩ không biết hàng chè mình sắp ghé có bao nhiêu món, dù thỏa mãn cơn thèm ngọt của anh không?

(Tặng H.V.)

Lối về

Anh đi rồi

trưa nắng cũng là lời

phơi vào đêm vạt áo chưa kịp gấp

cơn gió chiều nay chợt ủ ê úp mặt

thổi đến héo tàn cả ngọn cỏ hôm qua¹.

1.

Tuyến xuống taxi, vào quán, đi thẳng ra ngoài bãi. Cô gọi trái dừa tươi, thắt thắn liếc vô điện thoại, rồi thở dài, nhìn ra biển.

Sáng mùng bốn Tết, Louisiana Brewhouse vẫn đông như mọi khi, mà đúng hơn là quán cà phê, bia tươi này chẳng lúc nào vắng khách. Nơi đây dấu thức ăn, nước uống khá mắc nhưng đã trở thành một điểm đến lý tưởng cho hàng ngàn du khách tới uống cà phê

1. Thơ Song May.

sáng, ăn cơm trưa, hay bia tươi mỗi đêm, thả hồn vào tiếng nhạc, nghe sóng vỗ và hòa mình vào sự mênh mông của biển. Ngày nắng đẹp, những chiếc ghế bô dưới hàng dù rơm được người ta thuê sạch bách. Nắng Nha Trang luôn khát cháy, thích hợp cho khách phương Tây thỏa thích nằm dài nhuộm da thành màu nâu đồng bóng rẫy.

Dưới bóng dừa cao vút, Tuyền căng ngực hít vị mặn của biển, rong rêu và cát trắng. Cô yêu thành phố này hơn bao giờ hết, luôn xem nó như một phần cơ thể mình. Mỗi lần chán nản, không muốn đối diện với ký ức buồn thương, muốn rời bỏ phố phường, chạy tới một nơi lạ xa, chẳng ai biết mình, không người thân thuộc, Tuyền lại quay quắt nhớ sóng và gió, vội tắt tersed trở về, ngồi góc bàn này, tìm một chút bình tâm trong tâm hồn đầy bão nổi.

Tin nhắn được “Read¹” lúc 7h33’. Đã hai tiếng đồng hồ nặng nhọc trôi qua, nhưng thủy chung vẫn không một lời thăm hỏi.

Giờ này Mạnh đang làm gì ở Phila²? Chắc đã ăn xong bữa tối, đang phụ cô vợ hờ không hôn thú dọn dẹp nhà cửa, chơi đùa với con, rồi cả ba chuẩn bị lên giường ôm nhau ngủ. Anh mặc áo màu gì? Có choàng

1. Đã đọc (chức năng báo thời điểm đọc tin nhắn của iMessage).

2. Philadelphia, thành phố lớn nhất của tiểu bang Pennsylvania, nằm ở Đông Bắc Hoa Kỳ.

chiếc khăn trắng mình đan gửi qua, hay đã quăng nó vào một xó xỉnh? Bạn rộn thế thì làm gì có thời gian nhớ tới mình cơ chứ? Vậy mà mình ngồi đây chán ngán nghĩ tới sự êm ấm của người ta rồi thấy tủi thấy đau. Không ai khùng hơn mày hết Tuyền à.

Cuộc sống của Tuyền có lẽ đã bình yên hơn, mỗi ngày có lẽ đã thành thoi hơn, và biển Nha Trang sẽ êm ái hơn nếu ngày kia cô không tò mò chơi... facebook. Minh một hai lôi cô vào trang lớp C1 để tìm gặp bạn bè cũ, coi mấy tấm hình của mày đầu xù, tóc rối như con diên hai mươi năm trước nó gớm ói ra sao. Và Tuyền gặp lại Mạnh, anh chàng lớp phó học giỏi, ôm như cây sào, có giọng nói ấm như mặt trời sắp mọc trong buổi sáng mùa đông trên bãi vắng. Bao ký ức phút chốc ùa về như dòng suối mát, ngày hai đứa ngồi cùng bàn, về chung lối, chia nhau từng miếng bánh, ly chè cứu đói của tháng năm bao cấp. Ngày ấy, Tuyền thầm yêu anh với chút ngưỡng mộ, tôn sùng, nhưng đó là tình cảm học trò lặng lẽ, dịu thầm chứ không ồn ào và sôi động như lớp trẻ bây giờ. Chẳng biết Mạnh có tình ý gì với cô không, nhưng Tuyền cảm nhận được chút dịu dàng trong từng cử chỉ ân cần của anh ấy.

Một ngày Mạnh không đến lớp. Một tuần Mạnh không đến lớp. Hai tuần Mạnh không đến lớp. Mọi người râm ran đồn anh vượt biên, lênh đênh trên con tàu cá rách nát tìm đời sống mới. Tuyền khóc ngất cho mỗi tình đầu chưa chớm nở đã vội úa tàn. Khóc cho lời

ân cần chưa kịp trao đã vội ra đi không lời từ biệt. Hai mươi năm nay, đôi lần Tuyền vẫn hay tự hỏi không biết Mạnh hiện đang ở đâu? Đã an nhiên cuộc đời ấm áp ở quê người xứ lạ, hay lang bạt đâu đó trên đất nước này khi vượt biên không thành, vào tù, ra khám, hoặc đã bỏ mình giữa trùng khơi bát ngát, làm mồi cho lũ cá dữ khơi xa? Thoắt nhớ, thoắt quên, bóng dáng Mạnh cũng mịt mờ như phố phường ngày sương giáng.

Thế nên lúc gặp anh trên facebook, Tuyền bùn rùn chân tay, mừng như lượm được cục vàng bự chảng. Cô nhẫn tin cho anh, và chưa đầy một ngày sau, Mạnh trả lời lại. Hai mươi năm đâu bẽ mà ngỡ như mới hôm qua. Anh vượt biên. Sau cả tuần lênh đênh trên biển. Đói, khát, mệt là cả người, ranh giới giữa sự sống và cái chết mỏng manh như hơi thở mỏng, chỉ cần cơn gió nhẹ thổi qua là trăm người sẽ thành những linh hồn xấu số giữa trùng dương sóng dữ không siêu thoát cả đời. Tất cả chỉ biết phó mặc số phận cho Trời, cho Phật, cho Chúa, cho Đức mẹ đồng trinh cứu rỗi. Và trời không phụ lòng người, ghe anh được một tàu chở hàng cứu thoát. Mất hơn hai năm sống trong trại tị nạn ở Hồng Kông, anh sang Mỹ, lang bạt từ Tây sang Đông, Nam xuống Bắc, từ California tới Minnesota, rồi Texas, Maryland, Wyoming, Vermont, và cuối cùng dừng lại ở Phila. Cuộc hành trình hai mươi năm dăng dẳng được anh gói gọn trong một ngày. Tuyền say mê theo bước chân anh trên những ngả đường Mỹ quốc, thót tim theo cuộc sống nổi

trôi, rày đây mai đó, và cười hạnh phúc trước sự thành đạt của anh. Mạnh vẫn độc thân, trải qua vài mối tình với các cô gái Việt, Mỹ, Phi, rồi cũng một mình đơn lẻ. Cách đây hai năm, trong một lần sang Cali thăm người quen, anh gặp lại cô bạn cũ. Gá nghĩa, sanh được một thằng cu khú khỉnh, chứ chẳng hôn thê hôn thú gì cho mệt. Cả đời vẫn mãi đi tìm một bóng hình xưa cũ, để lắp đầy khoảng trống trái tim anh.

Tuyền òa khóc. Nước mắt nước mũi lăn dài như ngày biết tin anh đi vượt biên mà không lời nhắn gửi. Khóc như cô gái mười tám quay quắt với mối tình đầu chưa thổ lộ đã dở dang. Sao hoàn cảnh anh giống mình đến thế? Sao cả hai phải chấp nhận chung chạ với người không tình cảm. Tại sao hai đứa không tìm đến với nhau để hàn gắn những êm đềm ngày xưa đã mất? Những cuộc gọi đường dài, tin nhắn ngọt ngào kéo hai người xích lại gần hơn. Khoảng cách mười mấy ngàn dặm xa của nửa vòng trái đất không là gì cả. Lúc nào Tuyền cũng thấy Mạnh ở cạnh mình, vỗ về, an ủi, được anh yêu thương, chiều chuộng. Năm sau Mạnh sẽ về. Anh sẽ dắt cô đi Hà Nội, Sapa, Hạ Long, rồi vô Sài Gòn, Cần Thơ, Cà Mau, lên tận cao nguyên Đà Lạt. Sẽ cùng đi giữa cánh đồng dã quỳ vàng rực rỡ, được anh ôm thật chặt trong cơn se sắt lạnh của gió cao nguyên và môi sẽ quấn vào nhau cho thỏa nỗi nhớ nhung, cách trở.

Và trong sự lúy túy của men say tình ái, Tuyền thất thần nghĩ tới cuộc sống vợ chồng mình đang dần bước.

2.

Mười bốn năm nay, cô coi Tuấn như một ân nhân hơn là một người chồng chia bùi sẻ ngọt. Cái ơn anh bỏ tiền cứu gia đình cô qua cơn hoạn nạn Tuyền vẫn chưa quên. Ngày chấp nhận về làm vợ anh, người có lần cô gọi bằng chú vì sự chênh lệch mười bảy năm tuổi tác, cô từng nói thẳng, đó là sự trả ơn trả nghĩa, em sẽ thay người vợ vẫn số nuôi bé Khả nên người và sẽ ra đi khi anh tìm được tình yêu mới. Tuấn gật đầu chấp nhận, bởi anh nghĩ lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Một khi đã là vợ chồng ăn đời ở kiếp, sự ngọt ngào, lo lắng của anh sẽ làm nảy sinh tình cảm, và chuyện đâu cũng vào đấy cả thôi. Nhưng Tuấn đã lầm. Sự gần gũi chiếu giường, chung đụng mâm chén vẫn không lay chuyển được trái tim lạnh buốt của Tuyền. Nó vẫn cứ trơ trơ như ngày cô bước vào nhà và Khả đưa mắt ngó với cái nhìn lạ lẫm. Khi mang thai Quân, cảm giác ái ân trong Tuyền cũng nguội lạnh dần. Quân mười tuổi, đồng nghĩa với hơn mười năm nay, phòng ai nấy ngủ, việc ai nấy lo, mạnh ai nấy sống. Xác thịt trở thành một tôn giáo cấm kỵ trong nhà này. Tuấn là cha cố trầm tĩnh và cô là nữ tu trẻ đẹp, cả hai cầu Chúa ban phước lành mỗi ngày, rồi nhìn nhau mà sống chứ chẳng làm gì khác nữa.

Tuyền vẫn cho mình là con đàn bà đốn mạt bởi chẳng mang lại được chút hạnh phúc nào cho anh, chẳng ngọt ngào như cách một người vợ chiều chuộng

chồng vốn dĩ. Thà anh chửi bới, đánh đập, Tuyền sẽ thấy nhẹ nhõm hơn. Đằng này Tuấn vẫn từ tốn làm tròn trách nhiệm của người chồng, người cha, về nhà đúng giờ cơm tối. Gần sáu mươi, nhưng nhu cầu dục tình của Tuấn đâu thể nào biến mất. Đôi khi nghĩ tới cảnh anh đè nén ngọn lửa ngùn ngụt cháy mỗi ngày làm Tuyền phát hoảng. Có lần vô tình thấy anh thủ dâm trong toilet, Tuyền lặng lẽ vô phòng, gục đầu trên gối. Cô tự nhủ mình sẽ thay đổi, sẽ trở lại như hồi mới cưới, dẫu không yêu nhưng vẫn cho Tuấn chạm vào người và cô sẽ nồng nhiệt, trân悯m hưởng ứng từng nhịp thở của anh. Nhưng nghĩ tới cảnh hai người trần truồng ấp ôm, Tuấn sẽ hôn khắp cơ thể lõa lồ, rồi dê mê đi vào bên trong là Tuyền thấy gớm. Cảm giác ớn, ghê ghê chạy dọc khắp người, và cô muốn ói một trận cho sạch bụng. Cách đây mấy tháng, Tuyền thuê một cô bé trẻ măng, tươi xinh về giúp việc. Cô mua cho cổ những bộ cánh hở hang hết cỡ, bảo em phải mặc mỗi ngày, để kích thích chồng chị. Vậy mà Tuấn vẫn im ru gà rù như một gã đàn ông bất lực.

Nhiều lần Tuyền đề nghị chia tay, đường ai nấy bước. Cô sẽ ra đi với hai bàn tay trắng, không cần bắt cứ thứ gì ngoài Quân. Hai mẹ con sẽ gầy dựng lại cuộc đời, Tuyền sẽ trả Tuấn về với khoảng trời riêng lộng gió, để anh tự do tìm một người đàn bà anh yêu (tất nhiên cô ấy cũng yêu anh) về làm vợ. Đổi lại chỉ là cái lắc đầu lạnh lùng của Tuấn. Anh vẫn cần có Tuyền và

Quân, Khả cần một người mẹ. Chúng mình vẫn cần
một mái ấm gia đình, dẫu vô cùng lợt lạt.

3.

Minh đến. Chân ở đầu quán mà tiếng nói đã vọng
tít ra ngoài biển.

- È con điên. Bệnh tật hay sao mà mặt mũi bơ
phờ thấy ghê vậy?

- Đâu có đâu, tao vẫn bình thường.

- Dẹp cái bản mặt đưa đám này đi. Tết nhất đó
nhen con. Uống lệ giùm tao cái rồi còn đi họp lớp.

- Mày đi một mình đi, tự nhiên tao thấy không
có hứng.

- Hứng với chả thú? Muốn tụi nó chửi cho tà đầu
hở? Sao, chuyện gì, nói tao nghe coi?

- Trăng sao gì? Nỗi buồn tiềm mãn kinh đó mà.

- Mãn cái đầu mày. Nhìn tao nè, hừng hực phát
ham. Chuyện lão Mạnh nữa phải hông?

Chẳng gì có thể giấu được cắp mắt hí của Minh.
Tuyền nhoèn miệng cười, ờ, cứ cho là vậy.

- Tao đã nói hàng trăm hàng ngàn lần với mày rồi,
thời buổi này mà còn yêu qua mạng thì chết mất. Mày
cũng đâu phải con gái mười chín đôi mươi mà nhẫn
tin nhớ nhung sâu não mỗi ngày qua skype, facebook.
Rồi lỡ hứng lên thì sao? Hai đứa mở facetime lên chat
sex hả? Tĩnh hồn lại giùm con đi bà nội. Hai chục năm
nay mày có gặp Mạnh đâu mà biết tâm tính thằng ra

sao. Hồi đó lão hiền lành thiệt nhưng lỡ giờ đổi tính, thành phường đầu môi chót lưỡi, mèo mả gà đồng thì mày thúi cả đời nhen con.

- Nói đủ chưa?

- Chưa.

- Vậy nói tiếp đi. Ôn ào như mụ bán cá.

- Tao... tao lấy dao băm đầu mày như băm đầu cá bây giờ. Mày có tin là tao sẽ vả mày một cái môi đường môi, răng đường răng, miệng ói ra một ngụm máu không con diên? Thân thiết tao mới nói vậy, còn không hả, đây không có rảnh mà hao hơi tổn tiếng nhé. Mà thôi, nói cũng bằng thừa. Mày nhiễm độc hoa tình hay bị thằng bỏ bùa mê thuốc lá rồi. Lậm lầm rồi. Muốn làm gì thì làm. Tao không rảnh mà nói với một con diên như mày nữa.

Đang muốn yên ổn một mình tự nhiên con bạn trời đánh chạy tới làm mất hứng. Muốn chửi ghê. Mà con quỷ này nói đâu có sai, thốt câu nào đúng hết câu đó. Tuyền chột dạ, không lẽ mình nhiễm hoa tình thiệt nên mới dính vô cái lưới nhện rối nùi như canh hẹ. Chỉ cần một môi lửa, đúng rồi, một môi lửa bùng bừng, mình sẽ thoát khỏi cái đống tơ vò này. Mà lửa gì có sức mạnh siêu nhiên bây giờ? Hồng lê lại là lửa... tình. Tìm một lão nào ở gần đây lao vô rồi... chết tiếp?

Chẳng kịp cản ngăn, Minh đã kêu phục vụ tính tiền, lôi cô ra xe để chạy tới nhà Lam họp lớp.

3.

Hồi chia tay, lớp quyết định chọn mùng bốn Tết làm ngày họp mặt ôn lại kỷ niệm xưa. Có năm hai chục đứa, có năm ẽ lòi chưa tới mười mạng. Nhưng kệ. Có nhiêu họp nhiêu chứ bỏ lại thấy buồn. Nhiều khi mấy đứa ở Anh, Mỹ cũng ráng bon chen facetime, skype về góp mặt cho vui. Hầu như đứa nào cũng thành đạt, ra dáng ông này bà nọ, nhà cao cửa rộng, xe hơi đời mới quá trời. Có đứa lên sui gia, làm ông nội, bà ngoại đao mạo ghê lắm. Vậy mà tụ lại, ba bốn câu xâ giao, là bắt đầu la hét, ôn ào như cái chợ chồm hổm. Chuyện nhỏ, chuyện to năm nào năm nào cũng lôi ra kể lễ không sót mảy may. Với tụi này, dường như năm tháng và tuổi tác không xóa nhòa được tình bạn trong veo thời trung học.

- Ăn đi, ăn cho tràn họng đi mấy con quỷ. Tao trúng số ba chân nên đãi tụi bây một bữa. Năm nay khỏi hùn hạp gì nhen.

- Thích vậy? Sao không nói sớm để tao dẫn chồng con tới ăn cho đã.

- Chồng con chi ít vậy con ranh, dẫn cả dòng họ mày tới có sướng hơn không?

- È, tí nữa đi karaoke mày có bao luôn hông?

- Chuyện nhỏ. Tao bao ăn, bao hát, nhưng không bao ôm đâu nhen. Cái đó tự lo.

- Thôi, toàn một lũ thò bà. Ôm xong có nước về quỷ gối xơ mít, úp mặt vô tường mà tự vấn.

Tuyền cười như điên dại trước miệng mồm của lũ bạn ôn dịch này. May mà hồi nãy Minh lôi mình đi, chứ không lại tiếc hùi hụi.

- Ủa Diễm, tao nghe đồn mà có gì gì với Mạnh còi hả?

- Mạnh còi nào tao quên mất rồi mậy?

- Thì thằng Mạnh ốm như cây sào, lớp phó học tập đó.

Tuyền giật mình cái tung khi nghe nhắc đến “người trong mộng”.

- À tao nhớ thằng quỷ ốm đói đó rồi. Hồi đó nó vượt biên qua Mỹ, hai mươi năm nay không thấy tăm hơi, tưởng chết ở đâu rồi chứ.

- Miệng mồm mà ăn mắm ăn muối quá. Tết nhất đó con. Tu bớt đi để đức lại cho con cháu.

- Mà gì gì là gì gì hả? Con quỷ Diễm nói tao nghe cái coi.

Phía đối diện, Diễm đỏ hồng cúi mặt. Gần bốn mươi nhưng vẫn duyên dáng và thẹn thùng như gái mới lớn.

- Có gì đâu? Thì lão nhẫn tin, bảo thương tao từ năm lớp mười. Hai mươi năm không gặp, hồng ngời tao vẫn còn trẻ đẹp như xưa. Lão bảo đầu năm sau về thăm

tao rồi tính tiếp. Mà lão có vợ rồi mà ơi, không cưới hỏi nhưng có một đứa con. Góp gạo thổi cơm chung chứ không có tình nghĩa chi hết.

Giọng nói chua lè của Diễm như tiếng ma da chốn sông sâu nửa đêm leo lên bờ khóc than lạnh giá. Tiếng cười la rắn rắn của bè bạn như tiếng ngạ quỷ a tỳ réo tru đòi mạng. Hình như có dòng điện cả ngàn kilowatt chạy từ đầu tới chân, đâm thẳng vào tim, rồi lên tới mắt làm Tuyền bùn rùn chân tay, hồn vía bay đi mất hết. Biết có chuyện chẳng lành, Minh lật đật quay qua, nắm tay Tuyền, kề tai hỏi nhỏ. Có sao không? Vẽ, vẽ, tao dắt mày về nhen. Có thiệt thế không Minh? Diễm có nói xạo không? Mà không, chuyện nhà của ánh Diễm rõ như ban ngày mà. Tao... tao... chết mất Minh ơi.

Tiếng thều thào của Tuyền lọt thỏm giữa tiếng nói cười, chửi bới, hét la của bè bạn. Tuyền lảo đảo như cây non trước bão, mặt mũi tái nhợt không còn tí máu. Tụi mày ngồi chơi nhen, tao về nhà trước có chuyện. Mày sao vậy? Đau bụng hả? Trúng gió hả? Hay tới tháng, ra nhiều quá nên mặt mũi thấy ghê? Không, không gì đâu, tao thấy mệt trong người chút thôi. Minh đứng dậy chạy theo, để tao chờ mày về. Không cần, cứ ngồi đây với tụi nó đi, tao ổn mà.

4.

Tuyền lên taxi, đi đâu hả chị? Biển. Cô nói được một từ duy nhất rồi ngả đầu lên ghế, nhắm nghiền mắt

lại. Trước mặt Tuyền mọi thứ tối đen như đêm ba mươi trừ tịch. Nhưng đó không phải là đêm sâu u ám, cũng không phải khoảng trống mênh mông mờ mịt, mà là một lỗ đen to ngòm, thăm thẳm giữa vũ trụ bao la. Và cô như ngôi sao không còn ánh sáng, yếu ớt trôi vào lỗ sâu hun hút. Không một lần chống cự. Không một cái niú tay giữ lại đời mình. Trôi tuôn tuột. Nói xạo với tôi làm gì? Gạt lửa tôi làm gì? Sung sướng lắm phải không? Anh đã quá thành công trong ván cờ này rồi đó.

Tới nơi rồi chị.

Biển, đúng là biển của mình rồi.

Tuyền mở mắt. Cô ngửi được vị mặn của sóng, tiếng hải âu quang quác gọi bấy, và những hạt cát li ti bay vào mắt. Tình yêu bỏ rơi cô. Sự sống bỏ rơi cô. Chỉ có biển vẫn thủy chung nằm đó, ấm áp đưa mắt dõi nhìn, săn sàng ôm Tuyền vào lòng, cất lời ru dịu ngọt.

Xảo trá. Điểm đàng. Tất cả chỉ là lớp đường mật ngọt, phết lên miếng bánh ôi thiu lâu ngày không ai nhòm ngó tới. Tại sao mình lại cả tin như vậy? Tại sao mình dễ dàng đặt信任 lòng yêu một người hai mươi năm chưa gặp? Tại sao bốn mươi rồi mà còn dại dột như đứa con gái chập chững vào đời?

Biển vẫn rì rầm. Bãi cát trắng phau đang ôm con sóng bạc đầu ùa vào tình tự. Chung quanh Tuyền im ắng lạ, nhưng sao cô thấy mây xám phủ đầy trời, giông gió đang thét gào, tru réo. Hình như có trận cuồng

phong sắp tràn vào bờ, cuồn mọi thứ đi phăng phăng không cản nổi. Sóng, sóng, mày vào đây đi, lôi tất cả ra khơi đi. Tao năn nỉ mày mà. Ơi sóng...

Tuyền ơi, mày có còn là con người nữa không? Mày có đầu óc để suy nghĩ hay không? Tại sao lại chui đầu vào một cái hang thăm sâu không lối thoát?

Cô không cảm nhận được cử động của đôi tay, lẩn bàn chân mình. Máu đang ngừng chảy. Hàng tý tế bào đang dần chết lịm. Hình như sự sống đang dần dần bỏ rời cơ thể. Tuyền thấy mình nhẹ như bọt biển, bồng bềnh, lâng lâng trôi chầm chậm. Cô nhắm mắt, lặng im trên mặt nước, để sóng cuốn ra xa tí tắp. Vài phút nữa thôi, mình sẽ không bao giờ trở dậy. Những đớn đau, muộn phiền của cuộc đời này sẽ tan ra thành ngàn mảnh vụn, hòa vào dòng nước mặn, cuộn trào về muôn hướng khơi xa. Chết. Trong đầu lúc này chỉ quanh quẩn một từ duy nhất. Chết. Sống để làm gì khi người mình đặt trọng niềm tin yêu đang tâm lừa dối? Rồi ngày mai hay ngày mốt, sẽ phải đối diện với sự thật sờ sờ ra trước mắt như thế nào cho bình thản với lương tâm?

Chiều xuống dần. Mặt trời tìm về phía dãy núi xa, phủ lên Nha Trang lớp màu đỏ vàng, óng ả. Tuyền ngồi im như tượng đá. Từng lớp sóng vỗ nhẹ vào bờ, chạm vào người cô. Lạnh quá!

“Mẹ đang ở đâu? Về ăn cơm với con đi. Ba đi nhậu với bạn, còn chị Hai đi chơi chưa về. Nhà vắng teo, con sợ quá.”

Tuyền sực tỉnh, tin nhắn của Quân níu cô về với thực tại phũ phàng.

Về, về với con. Ít ra mình còn một mái ấm để quay về, còn một người ngóng trông mỗi bữa. Vẫn còn một người chân thành đêm đêm gục đầu lên vai, len lén mân mê bầu ngực bồng. Tuyền ngắt mũi, Quân lớn rồi mà còn ham vú mẹ, mai mốt có bồ mẹ sẽ kể thiệt nhiều để cổ cười Quân thúi mũi cho coi. Đúng rồi, chỉ có gã trai ấy không bao giờ phản bội Tuyền như những gã đàn ông khác, sẽ chẳng bỏ rơi cô chạy theo một bóng hình xa lạ, ít nhất trong lúc đớn đau này.

Tuyền đứng dậy, phủi những hạt cát trắng phau bám trên quần, lê từng bước nặng nhọc về phía phố phường nhộn nhịp.

Sau lưng Tuyền, sóng len lén chồm lên bờ, tung bọt trắng hồng, ôm trọn dấu chân cô, cuốn ra ngoài biển cả.

(Tặng chị Th.)

Hai nửa yêu thương

*Giá mà tôi chết tạm được một ngày
để thôi thấy mây bay, mưa rơi
và thấy anh cười như hôm qua đã thấy¹*

1.

1

h sáng.

Khải tiễn Vân tới tận cổng nhà, thì thầm vào tai nói lời tạm biệt. Anh nổ máy, quẹo phải rồi phóng vút ra đường. Cô tra khóa vào ổ, hơi ngạc nhiên vì giờ này nhà còn mở đèn dù lúc đi có dặn má lo cho Hòa ngủ sớm, đừng đợi chờ chi hết.

Trong phòng khách, Hòa đang ngồi chơi game trên iPad, chẳng thèm ngước mặt nhìn khi Vân bước vào.

- Sao con không ngủ?

1. Thơ Song May.

- Dạ con chờ má.
- Còn bà ngoại đâu?
- Dạ ngủ trước rồi.
- Thôi tắt máy đi ngủ. Mai còn dậy sớm học bơi nữa.
- Má đi đâu mà giờ này mới về?
- Má đi với bạn.
- Đi với thầy Khải hả?

Vân giật mình. Tính đánh trống lảng qua chuyện khác. Mà thôi, có muốn giấu cũng không được nữa rồi. Dù sao cũng đã tới lúc phải nói chuyện thẳng thắn con. Cô tới ngồi cạnh, vén mấn cọng tóc lòe xòa trên trán Hòa rồi âu yếm hỏi.

- Hòa năm nay bao nhiêu tuổi rồi ha?
- Dạ mười.
- Nghĩa là đủ lớn để má có thể nói chuyện đàng hoàng rồi nhỉ? Con thích thầy Khải không?

Hòa vẫn chúi mặt vào iPad, những ngón tay rẽ trên màn hình không theo một nguyên tắc nào hết nào cả, cũng chẳng buồn ngược lên nhìn và trả lời câu hỏi của Vân. Ngột ngạt quá. Bao nhiêu năm đẻ sanh, ẵm bồng và nuôi con nênh nhênh nênh vóc, hai mẹ con đã giàn đứa không biết bao nhiêu bạn, nhưng chưa bao giờ Vân thấy khó mở lời như lúc này. Dường như có một hố sâu

vô hình giữa tình mẹ con ngõ đâu bến vũng. Vân nghe rõ nhịp tim của mình. Vân đếm được từng hơi thở của con. Nhưng Vân không nghe nổi tiếng tích tắc đồng hồ như thể thời gian đang ngừng lại. Nó là con mình mà, đâu phải ai xa lạ mà không mở lời được cơ chứ?

- Mèo ăn lưỡi của con rồi hả Hòa?
- Má thương thay Khải hả?
- Ủa.

Hòa ngược lên, nước mắt ràn rụa chảy tràn trên mặt. Vân cũng không kềm nổi lòng mình, òa khóc.

- Nếu má thương thay Khải thì làm đám cưới với thay đi, nhưng đừng dẫn con theo. Con sẽ ở đây với ngoại.

2.

Vân bật đèn, vén rèm cửa sổ, lơ đãng nhìn ra ngoài cho nhẹ nhõm. Đêm mười bảy, trăng thượng tuần tròn như cái thúng, lơ lửng trên nóc những tòa cao ốc ngoài kia. Từ khung cửa sổ chật hẹp này, trong căn nhà nhỏ nằm sâu trong hẻm, mua được sau những ngày miệt mài với đống giấy tờ, sổ sách kế toán của tập đoàn và mấy công ty con ngoài giờ, Vân hay ngắm đêm với cái nhìn khắc khoải. Sài Gòn không phải là quê hương xứ sở, nhưng mảnh đất này đã nâng niu, che chở, ôm trọn cô vào lòng sau cuộc hôn nhân không trọn vẹn. Mỗi lần nghe ai nhắc tới chữ quê là nỗi xót

xa vây lấy hồn mình. Nhưng lâu lăm rồi Vân không về quê nữa. Có bao xa đâu, ngồi xe đò vài tiếng là tới Châu Thành. Vậy mà đi hoài vẫn chưa bao giờ tới. Có ai muốn mãi làm kẻ lữ thú trên đường đời mà không một chốn dừng chân, không một nơi gọi là gốc rễ? Có ai muốn mình mãi là kẻ vong gia thất thố, có xứ mà chẳng thể về? Nhưng về làm gì khi phải đối diện với bao ký ức tủi buồn như nước mắt, mọi thứ chung quanh xa lạ trơ mắt ngó mình, rồi sống làm sao được với những lời đàm tiếu. Thôi ráng kềm lòng. Thỉnh thoảng gặm nhấm nỗi nhớ quê bằng tiếng thở dài ảo náo.

Cái đêm Vân thấy Gái lõa lồ trong vòng tay Dũng giữa căn chòi ngoài cánh đồng đầy gió, cô mụ mị cả người, bùn rùn tay chân, không hắt ra nổi một tiếng oán hờn. Trong đầu cô lúc ấy, ai đó xúi giục, mày phải xắn quần, xắn áo, mặt xanh nanh đỏ, lồng lộn chạy tới bắt tại trận đôi gian phu dâm phụ, đá thằng đó lọt xuống mương và lôi đầu con đĩ chó đó đi xênh xệch vô làng, cạo đầu bôi vôi, và cho nát cái mặt đẹp, mặt xinh, mà đi lấy chồng người mới hả dạ. Nhưng Vân không làm vậy, Gái là em họ mình và Dũng là chồng mới cưới. Âm ī lên chẳng đẹp mặt gì nhau. Vân chết lặng trong đêm thanh vắng, giữa tiếng côn trùng rỉ rả, hoang hoải tiếng hùng hục, rỉ rên cuồng loạn của hai kẻ mình quý, mình yêu. Dũng ơi, mình cưới nhau được bao tháng đâu, sao anh đang tâm phản bội? Gái à, mày thất bất xang bang, không chốn tựa nương, tao mang

về bảo bọc, chứ đâu phải để mày cướp chồng tao giữa
đêm trăng vàng vặc? Hai người có còn là con người
nữa không hay chỉ là hai con thú hoang không kềm
nỗi cơn khát hèn dục vọng? Rồi mai sáng gặp tui, hai
người sẽ nói cười hỉ hả, coi như không chuyện gì xảy
ra hết hay sao?

Vân lê chân nặng nhọc về nhà, xé bỏ hết những
mảnh hoa giấy còn vương trên tường, giãm nát album
hình cưới, lặng lẽ xách gói về nhà mình với cái bào
thai bắt đầu tượng hình trong bụng. Cô bỏ xứ ra đi
ngay sáng hôm sau trong tiếng nghẹn ngào của má.
Vân muốn rời xa cái chốn tùi hờn ngay tức khắc, không
muốn đối diện với hai kẻ nhớ nhơ ấy thêm lần nào
nữa hết. Tiễn con đi rồi, bà Sáu hốt những mảnh xương
còn sót lại của chồng, thiêu thành tro, bỏ vào hũ, mang
lên Sài Gòn, dắt díu cùng con trong căn nhà trọ ọp ẹp
với người em gái.

Thời gian như cơn gió thổi tràn qua biển rộng,
cuốn đi lớp cát mỏng tanh đi từ phương tám hướng,
nhưng vết thương chí mạng trong Vân chỉ mới vừa
liền sẹo. Đêm đêm, Vân vẫn thấy quặn đau, khó thở.
Giữa ánh trăng vàng vặc sáng, hình ảnh hai kẻ lõa lồ
quắn quíu, hì hục, đan vào nhau hiện ra trước mặt.
Mới hay, Vân trốn quê, lìa xứ, nhưng không thể đoạn
tuyệt cái quá khứ đau thương ra khỏi tâm tưởng mình.
Có lần Dũng tìm tới tận nhà quỳ xin cô thứ tha lỗi lầm
ngày cũ và cho anh được nhìn mặt con. Vân không nói,

không rằng, chỉ lặng lẽ nhìn anh và khóc. Đó là lần duy nhất trong đời Dũng tới tìm cô. Đó là lần duy nhất trong đời Dũng sờ lên mặt đứa con thơ chưa tròn hai tuổi. Không ai biết sau cơn say ngần ngật ấy, chân thấp chân cao về nhà từ chòi vịt, Dũng chết lặng hôn khi nhìn cảnh tượng hoang tàn trước mặt. Anh sụp xuống như cây sầu đâu mục rũng bên bến sông xa. Ăn năn, hối hận cũng đã muộn màng. Dũng bỏ Châu Thành đi đâu mất biệt. Không ai rõ anh ở đâu trong vòm trời rộng lớn. Chẳng ai biết tại sao anh lại trốn chạy cuộc đời. Nhưng không ai dám nghĩ anh đã vùi thây mình ở xứ lạ, quê xa.

Mười năm từ cái đêm kinh hoàng đó, Vân khép cánh cửa lòng mình lại, chưa bao giờ nghĩ mình sẽ lại để con tim rung lên lần nữa, khi Hòa là tất cả những gì quý báu nhất đời cô. Cho đến ngày Vân gặp Khải khi đến trường tìm thầy dạy kèm Anh văn cho con. Đôi mắt này, tiếng cười ấy, giọng nói ngọt như ru đưa Vân tới một miền trời nào khác, thăm thẳm xa, nhưng cứ ngỡ gần nhau trong gang tấc. Vân đã gặp anh đâu đó trong những giấc mơ chắp vá. Đã đôi lần đưa tay chạm vào rồi, nhưng cứ vụt xa, biến đi, không để lại vết hình, dấu dạng. Khải ngượng nghịu bước vào đời Vân như cơn gió tháng Mười hai thổi qua miền tối sáng, mang theo hơi se se lạnh giữa đêm thưa vắng bóng người. Khe khẽ cầm tay cô áp lên má mình trong đêm đầu hò hẹn trên bến Bạch Đằng lộng gió. Cũng ánh trăng

như đêm bên chòi vịt, nhưng nó không xé nát tim Vân thành trăm mảnh vụn, mà hóa ngàn sợi chỉ mỏng, và víu hồn cô trong nụ hôn say ngẩn ngật của anh.

Vân muốn hiến dâng tất cả đời mình cho Khải. Muốn anh như con ong cần mẫn, hút hết những tinh hoa đẹp nhất của người đàn bà vừa bước qua ngưỡng cửa ba mươi, mười năm giữ gìn, không trao gửi xác thân cho bất kỳ gã đàn ông nào khác. Vân muốn Khải thuộc về mình vĩnh viễn, cũng như cô mãi mãi là tài sản vô giá của anh, không một người nào có thể rút ra được.

Nhưng đôi khi cuộc đời không như cuốn tiểu thuyết diễm tình lăng mạn. Những lời nói ban nãy của Hòa như thành lũy cuối cùng ngăn chia hai người ra hai chiến tuyến, xa xăm.

3.

- Ngày mai có nhiều bài tập không con?

- Nhiều.

Khải quay lại, nhìn thẳng vào mặt cậu học trò với ánh mắt không bằng lòng cho lắm. Hòa cúi gầm mặt xuống bàn, tránh vẻ mặt khó chịu chen chút bất ngờ của Khải.

- Con vừa mới nói gì?

- Dạ nhiều.

- Ok. Con mở sách, hôm nay mình bắt đầu vào Chapter 3.

Hòa dùng dằng để mạnh sách lên bàn. Khải quay xuống lần thứ hai trong buổi học chiều nay. Lần này, Hòa không tránh ánh mắt khó chịu giấu dằng sau đôi kính cận của Khải nữa.

- Lần sau con lật sách nhẹ nhàng một chút nhé.

Hòa không ừ chảng hử, mặt lạnh tanh không thể hiện tí cảm xúc gì. Cậu lật Chapter 3 ra, ngược mặt lên trơ mắt nhìn thầy. Khải nhún vai, chảng chấp nê con nít làm gì cho mệt. Anh vừa quay lên bảng, chép vội vài dòng, đã nghe Hòa lầm bầm trong miệng, đủ để anh nghe không sót một từ nào.

- Thầy chứ đâu phải ba đâu mà làm thầy ghê.

Không giữ nổi bình tĩnh, anh bước xuống chỗ Hòa ngồi, mặt đỏ gay, nhưng vẫn cố giữ giọng ôn tồn vốn dĩ.

- Con vừa nói gì, lặp lại cho thầy nghe thử?

Hòa đứng dậy, đầu ngang ngực anh, mặt ngược nhìn thầy, la lớn.

- Con nói thầy chứ đâu phải ba mà làm thầy ghê!

Khải giơ tay định tát Hòa một cái rõ mạnh, cho chưa hành động thiếu lễ phép đó. Chợt chùng tay. Nó chỉ là thằng bé mười tuổi, mình đôi co với nó đã không phải, giờ còn đánh nữa thì chả hay ho gì. Anh cười nhẹ, thu xếp sách vở vô cắp. Không nói không răng, Khải

bước ra khỏi phòng, khép cửa lại. Vân đứng dựa lưng vào cửa bếp, mím môi, tay run lẩy bẩy.

- Anh về. Mình gặp lại sau.

Khải dắt xe ra cổng, nổ máy, lao vút ra đường, không ngoái đầu nhìn lại. Vân vỡ òa trong tiếng khóc nghẹn ngào.

3.

Đêm sao tĩnh mịch quá. Tiếng rao bánh mì diết da đi đâu mất biệt. Hàng cháo sườn đầu hẻm cũng nghỉ mất rồi. Máy chú ba gác, xích lô cũng chẳng gầy sòng tiến lên rồi hét hò, ăn nhậu. Năm ba cô gái thập thành không môi xanh, mỏ đỏ, ờm ờ đứng dựa gốc cây mời gọi khách làng chơi. Đường như cả trăm người trong cái xóm trọ ồn ào này tự nhiên trúng số được một đống tiền rồi cuốn áo cuốn quần đi nghỉ dưỡng. Chỉ còn cô và má, ngồi lặng lẽ bên nhau.

- Mai đi chợ mua ít đồ về làm mâm cơm cúng dì Bảy nhen Vân?

- Trời. Con tệ quá. Má không nhắc thì con quên mất.

- Không có dì ấy thì má con bà cháu mình cũng chẳng sống nổi tới giờ. Coi vậy mà dĩ bạc phuỚc...

Bà vén áo chùi nước mắt. Vân lại sụt sùi khóc theo.

Bà Sáu thở dài hiu hắt, mẹ con mình ăn ở cung
 đâu có ác nhơn thất đức, hổng hiểu sao ông trời cứ mãi
 hoài đày đọa. Hai mươi mấy năm trước, lúc chồng nhắm
 mắt lìa đời sau cơn bạo bệnh, Vân mới bảy tuổi đầu, bà
 gần bốn chục, một mình vò vĩnh nuôi con. Bà không quên
 nổi cái đêm Vân chân thấp chân cao chạy về trong nước
 mắt. Hai mẹ con ôm nhau khóc ngất khi rõ sự tình.
 Con đòi bỏ xứ đi, khuyên can mãi cũng chẳng được
 gì, bà đành gật đầu chấp nhận. Không có dì Bảy dang
 rộng tay cứu mang, có lẽ giờ này, ba mẹ con Vân thành
 kẻ không nhà, lang thang tứ xứ, đùm túm ăn mày, chờ
 vơ đầu đường, xó chợ, hay có chút đỉnh tiền làm khách
 thương hồ, lênh đênh trên những chuyến hàng đầy ắp,
 bồng bế sóng nước Cửu Long. Vậy mà khi Vân có
 chút đỉnh tiền đủ lo cho cả nhà, thì dì nhắm mắt, xuôi
 tay, bỏ đi không một lời từ biệt. Nỗi trống vắng tiếng
 cười ha hả, đáng đi phục phịch nhưng phúc hậu, chẳng
 có gì thay thế nổi trong căn nhà ọpẹp này.

- Bảy nói chuyện lại với thằng Khải chưa?

- Dạ ảnh tránh mặt con bữa giờ.

- Thôi để ngày mai má nhỏ to với Hòa rồi kêu nó
 tới vòng tay xin lỗi Khải.

- Dạ không cần đâu má. Cứ im lặng ít bữa đi, con
 sẽ tìm cách nói chuyện với nó.

- Bảy nói sao thì tao nghe vậy. Lỗi cũng ở tao,
 chiều nó quá riết hú.

4.

Vân đến chõ hẹn lúc bảy giờ hơn. Khải ngồi đó tự bao giờ, tĩnh lặng như bức tượng đồng giữa bốn bề gió lộng. Anh đợi em có lâu không? Xin lỗi anh, em chuẩn bị về thì khách hàng gọi. Ngày mai họ có audit¹ nên cũng hơi lo. Khải nhoẻn miệng cười buồn, không sao đâu. Lâu lắm rồi mình mới ra đây ngồi ngắm Sài Gòn Vân nhỉ? Cô gật đầu không nói, dõi mắt nhìn về phía bờ sông giữa lập lòe đèn đêm lóng lánh. Trăng lưỡi liềm bén ngót, thập thò giữa đám mây đen bồng bênh trôi nổi. Máy đoàn tàu chở khách vụt qua, chiếu sáng một góc sông sâu.

Cả hai ngồi bên nhau mà ngỡ có bức tường vô hình nào ngăn cách. Cái nắm tay ngày nào hối hả giờ thành ra lóng ngóng, ngập ngừng. Nụ hôn hôm trước quá đỗi đê mê, đêm nay cứ thận thùng, bờ mi không khép nổi. Vân muốn ngả qua, dựa đầu vào vai Khải, muốn cầm tay anh áp lên má mình bỏng cháy. Vậy mà... xa lạ đến ngỡ ngàng.

Bỗng trời gầm gừ, nhanh như chớp, cơn mưa nặng hạt trút xuống làm nhòa đi tất cả. Cái dù nhỏ xíu không ngăn nổi mưa tạt lên người. Khải co giò trên ghế bố. Vân co chân lên ghế bố. Đá tan đều trong ly cam vắt, thành một thứ nước vàng khó tả, giữa tích tắc mưa rơi. Sài Gòn đêm nay mưa lê thê, dầm dề, chứ không

1. Kiểm kê sổ sách kế toán.

phải là những cơn mưa chợt đến, chợt đi như nhiều năm trước, ngày bốn bà cháu ôm nhau khóc giữa căn nhà trọ tồi tàn, trong hẻm thăm thẳm sâu, thum thùm mùi kênh Nhiêu Lộc.

Vân quay ra sau, dòng xe cộ thưa vắng lăm rỗi. Ai cũng hối hả chạy về nhà hay tìm nơi trú ngụ.

- Em xin lỗi anh về chuyện của Hòa bữa trước.
- Không sao đâu em. Thằng bé vẫn ok chứ?
- Dạ nó bình thường. Hai mẹ con nói chuyện với nhau. Hòa cũng đã hiểu chuyện và muốn gặp anh để xin lỗi.

Khải trầm ngâm, bưng ly cam hớp ngụm nhỏ, lơ đãng nhìn cơn mưa ướt sũng ngoài kia.

- Mai anh tiếp tục dạy nó chứ?
- Anh nghĩ không nên em à. Và anh nghĩ chuyện của tụi mình cũng nên dừng lại. Anh không phủ nhận mỗi lần hai đứa gần nhau anh hạnh phúc vô cùng. Tụi mình ai cũng đủ lớn, trải đời, và đi qua đó để biết được mình muốn cái gì trong mối quan hệ này. Nhưng trong hoàn cảnh này, cả anh, em và Hòa nữa, cần nhiều thời gian hơn để chấp nhận một người xa lạ bước vào đời sống vốn đã quen thuộc của chính mình mà không bị sốc. Không hẳn chỉ cần mình yêu là đến được với nhau. Hai đứa tạm xa một thời gian nhen em. Anh muốn hỏi lại lòng coi thử mình có thật sự cần nhau

không? Anh muốn hỏi lại trời coi thử hai đứa mình sinh ra có phải để dành cho nhau không?

5.

Khải về lâu lăm rồi mà Vân vẫn ngồi đây, một mình, giữa cơn mưa Sài Gòn không lấy gì êm ả. Nước từ trên trời rơi xuống, tạo thành những bong bóng mỏng manh, vỡ òa, tan ra, chảy vào lòng sông rộng. Văng vẳng bên tai, câu hát ngày xưa má ru cô ngủ vang lên monarch, “*Trời mưa bong bóng pháp phồng. Má đi lấy chồng con ở với ai?*” như một vết xước rõ dài, hằn lên những cơ tim yếu ớt.

Vân đứng dậy rời quán, băng qua lòng đường vắng hẵn bóng người và xe cộ.

Mưa vẫn rơi không ngớt, gột rửa hết những bụi bặm, ồn ào, trả lại cho Sài Gòn chút tĩnh lặng giữa đêm khuya.

(Tặng em L.)

Nỗi buồn rực rỡ

1.

Vỹ lên xe, ngồi hàng ghế số hai, lim dim chợp mắt sau cả đêm lang thang một mình giữa tiết trời se lạnh xứ Langbiang, ngày cuối năm âm lịch.

Đã hai mươi hai năm anh mới trở lại thăm Đà Lạt. Hồi 1992, Vỹ thi chuyển cấp lớp Năm được 18.5 điểm nên nhà trường thưởng anh chuyển đi chơi với hai bạn khác. Nhà nghèo đến nỗi, má cho đâu sáu ngàn dăm túi để trả tiền chụp hình, tiêu xài lặt vặt bởi ăn uống ngủ nghỉ đã có thẩy cô lo chu tất. Đà Lạt mùa hè đầy thông xanh, trăng hoa đua nở, núi đồi mướt lạnh sương khuya. Lần đầu xa nhà, các cô gái, cậu trai mười mấy tuổi, co ro trong tấm áo dày, ho sù sụ, sổ mũi tùm lum, ói lòi mật xanh mật đỏ khi xe vượt đèo Xông Pha ngoằn ngoèo, hiểm trở. Bốn ngày ở phố núi, bữa nào cũng ăn cơm với canh bắp cải, chấm mắm toàn muối pha nước lạnh. Vỹ được đi thăm dinh Bảo Đại, Thung

lุง tình yêu, thác Camly, nhưng không được ghé hồ Than Thở vì còn nhỏ quá, đi làm gì bởi chưa biết yêu đương. Đêm nâm co ro trong khách sạn, nghe thấy cô la hét rần trời khi các chú lính chì Đan Mạch đánh bại Đức trong trận chung kết Euro 92. Ngày cuối cùng, cả đoàn ghé chợ, Vỹ mua chai mứt dâu về tặng má, để được bà xoa dầu, chu cha ơi, có thằng con vô cùng hiếu thảo, đi xa về có quà cho má.

Hai mươi mấy năm trôi vùn vụt, mỗi lần có dịp về thăm nhà, Vỹ cũng muốn trở lại phố xưa, đi dọc đoạn đường dốc đồi không đèn xanh đèn đỏ, ngắm ngàn thông reo rì rào trong gió, ngõ ngách trước dã quỳ vàng rực rõ núi đồi, ăn bánh căn phở núi, bánh tráng nướng đầy tôm với hành, thêm dĩa gỏi thịt gà, uống ly đậu nành ấm bụng. Dặn với mình hoài, nhưng hình như duyên chưa tới.

Mãi đến hôm nay.

Ở tuổi ngoài ba mươi, khi đã đi qua nhiều thăng trầm, mắt mát, Vỹ bắt đầu sống những ngày thích gì làm nấy, muốn chi mua nấy, thèm gì ăn nấy. Anh lên kế hoạch hoàn thành những ước nguyện chưa thực hiện được. Và chỉ một ngày ngắn ngủi, Vỹ lên Đà Lạt, quanh quẩn ngó nghiêng, tìm lại bóng dáng cậu bé nghèo và bạn bè năm cũ. Anh đi với tâm trạng vô cùng hờ hững, tới những chỗ cần đến, ăn hết những món ngày xưa (cả ngày nay) mong đợi. Chiều về, anh ghé hồ Than Thở,

bên Đồi thông hai mộ, ngắm sương mù bảng lảng trên mặt hồ, nghe người ta kể chuyện tình dở dang của hai người yêu nhau dạo ấy. Vỹ ghé chợ mua chai mứt dâu xuôi về miền biển, và chạnh lòng không biết tặng ai, khi má đã thành người của năm cũ thiêng thu, một lần đi không hẹn lại ngày về.

Mười mấy khách ít ỏi ngồi đúng số ghế của mình. Anh tài xế và phụ xe chào hỏi mọi người, rồi nổ máy, rời Đà Lạt. Tạm biệt phố núi buổi trưa nắng dịu, tạm biệt hoa đào phơn phớt sắc hồng, tạm biệt quán cà phê tím mộng tím mơ, anh về với Ninh Hòa nắng gió, hẹn một ngày tháng Mười trở lại, ngắm dã quỳ vàng rực núi đồi.

2.

Xe lắc lư. Hành khách lắc lư. Vỹ vừa lắc lư vừa ngắn ngặt ngủ. Bất chợt xe thăng gấp. Anh đổ nhào về phía trước, rồi ngả sang bên phải theo quán tính. Có bàn tay nào níu anh trở lại chứ không giờ này đã nằm chỏng gọn dưới sàn xe rồi. Mọi người nhốn nháo, chồm ra cửa coi chuyện gì đang xảy ra. Tài xế hét lớn.

- Mẹ kiếp. Đường đèo mà chạy như quần. Muốn chết trước khi ăn Tết hả con?

Hai vợ chồng (có lẽ vậy) lúi húi dựng xe máy đứng dậy, ra chiều hối lỗi. May mà chưa tung vô xe, chứ không giờ này ăn cho hết. Lạy Trời lạy Phật.

- Are you ok?

- I'm fine. Thanks for holding me safe.

Cậu trai vạm vỡ như ông hộ pháp bên cạnh tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe Vy nói tiếng Anh lưu loát.

- I'm Andy. What's your name?

- I'm Vy. Are you from England?

- How can you know?

- Your very cute accent tells me so. By the way, I'm Viet but living in the States.

- Do you work here or just come to visit?

- I'm a traveller. This is my 5th country after Australia, Thailand, Cambodia, and Laos, in my round-the-world trip¹.

Nếu có tấm gương trước mặt hay có ai quay phim lại chắc Vy chẳng dám coi thêm lần nữa vì mặt mũi anh vô cùng kỳ dị. Mắt mờ to, miệng há hốc, chân mày giàn hết cỡ, toàn bộ cơ mặt căng ra vì ngạc nhiên chen lẫn

1. - Anh ổn không?

- Tôi bình thường. Cảm ơn bạn đã giữ tôi lại an toàn.

- Tôi tên Andy, còn anh?

- Tôi tên Vy. Bạn đến từ nước Anh hả?

- Sao anh biết?

- Cái giọng Anh rất dễ thương của bạn đã nói cho tôi biết. Tôi người Việt, nhưng sống ở Mỹ. Bạn làm việc ở đây hay đi du lịch?

- Tôi đi du lịch. Đây là đất nước thứ năm tôi ghé sau Úc, Thái Lan, Campuchia và Lào trong cuộc hành trình vòng quanh thế giới của mình.

sự ngưỡng mộ không ngờ. Đơn giản, lời thú nhận hết sức chân thành của Andy chạm sâu vào ước mơ Vỹ ấp ôm bấy lâu nay, bắt đầu từ bài giảng Địa lý của thầy cô về năm châu, bốn biển, những đại dương bao la không bờ bến, đồng cỏ, savan châu Phi, sa mạc trải dài từ Mỹ qua Á, rồi lục địa già châu Âu cổ kính, đến sự huyền bí của rừng rậm Amazon, và nền văn minh Lưỡng Hà bên sông Nile huyền thoại... Vỹ từng mong một ngày được đi vòng quanh thế giới, ghé thăm những cảnh sắc tuyệt vời này, nếm hàng ngàn món ngon truyền thống, và biết đâu, anh sẽ là người đầu tiên đặt chân tới một vùng đất chưa ai khám phá, và sẽ nổi tiếng trong sử sách như Columbus hay Marco Polo vĩ đại năm nào.

Andy bắt đầu câu chuyện đời mình từ căn nhà nhỏ giữa thủ đô London, trong một gia đình chẳng lấy gì làm khá giả. Tốt nghiệp đại học chuyên ngành Kế toán, cậu làm cho một công ty xuyên quốc gia, thuê nhà trọ ở chung với vài người bạn. Mọi thứ cứ đều đẽo trôi qua như thế cho tới một sáng nọ, Andy thay đồ chuẩn bị đi làm, anh mở cửa sổ căn hộ bé như lỗ mũi, nhìn ra những tòa nhà chọc trời ngất ngưởng, và tự hỏi mình đang làm quái quỷ gì trong không gian tù túng, ngộp ngạt này. Tại sao không thoát ly, đi khám phá cuộc sống rộng lớn, kỳ bí ngoài kia, thay vì cắm đầu mãi vào máy tính, văn phòng, những đêm say lúy túy trong pub¹ và mơ về một vùng trời chỉ được thấy

1. Quán rượu kiểu Anh.

trong tivi, bản đồ, hay phim ảnh. Andy gom góp hết tiền tiết kiệm, được hai mươi ngàn bảng, viết đơn nghỉ việc, vạch lộ trình, lên mạng tìm vé rẻ cho cuộc hành trình vòng quanh thế giới của mình.

- Anh biết không, hai mươi sáu tuổi, tôi đủ lớn để hiểu mình đang làm gì nhưng quả thật cũng hơi chùng chuncan vì từ nhỏ tới giờ tôi chưa đi đâu ra khỏi vương quốc Anh hết. Tôi đem chuyện này nói với bố mẹ, họ vỗ vai thằng con trai duy nhất, cứ đi đi, khi nào hết tiền thì nhẫn tin về, bố mẹ sẽ cho thêm. Thôi thì cứ đi, Chúa dẫn đường mình vậy. Tôi đến Úc ba tuần, ở Sydney, Melbourne, và Darwin. Tôi không thích Úc lắm, chắc tại nó không có gì khác biệt so với cuộc sống ở Anh và mọi thứ cũng mắc ngang ngửa bên nhà. Tôi ghé Thái Lan, Campuchia và Lào, mỗi nơi vỏn vẹn hai tuần nhưng thấy quá đù. Tôi định ở Sài Gòn cũng cõi ấy rồi ra Hà Nội, qua Trung Quốc, tìm đường đi Tây Tạng. Nhưng không hiểu sao Sài Gòn có sức hút vô cùng mãnh liệt. Thành phố đẹp và sôi động một cách ngỡ ngàng. Nói ở hai tuần vậy mà ba tháng vẫn chưa muốn rời chân. Cuối cùng nghe mọi người nói nhiều về không khí ấm áp những ngày cuối năm âm lịch, nên tôi mới rời Sài Gòn, đón xe đi dọc chiều dài Việt Nam xem thử người ta đón Tết thế nào đó chứ.

- Andy may mắn lắm mới có cơ hội thưởng thức Tết suốt ba miền. Tôi là người Việt mà còn chưa có cơ hội đó. Những người xa quê như chúng tôi, năm nào

cũng chỉ trong ngóng dịp này để về với người thân ruột thịt nên không còn nhiều thời gian để đi đâu hết. Tết ở Mỹ rơi vào cuối tuần còn đỡ, đi chùa lễ Phật, nấu ăn, cúng ông bà, ghé thăm bè bạn. Chứ trong tuần thì có nghỉ làm cũng chỉ được một ngày, rồi hôm sau tiếp tục lao thân kiếm sống.

- Tôi biết mình may mắn lắm. Có lúc tôi định sẽ dừng cuộc hành trình của mình ở Sài Gòn, tìm một trường dạy học, hay làm việc gì đó, không cần lương nhiều, ít trăm đô thôi là đủ sống thoải mái rồi. Nhưng sợ sau này lại hối tiếc cho mục tiêu chưa trọn vẹn.

- Tiếc quá, tôi cũng ở Sài Gòn tuần rồi. Nếu biết sớm, mình đã lai rai vài chai. Andy làm gì trong suốt ba tháng qua?

- Tôi không làm gì to tát hết, mướn khách sạn rẻ tiền ở Phạm Ngũ Lão, sáng bánh mì, cà phê vỉa hè, trưa mướn xe đi long nhong, tối ra Bùi Viện uống bia, chuyện trò với bạn bè mới quen, những đứa như tôi, chán cuộc sống tù túng, vác ba lô đi chơi với túi tiền eo hẹp.

- Còn chuyện kia thì sao?

- Chuyện kia là chuyện gì?

- Thì... - Vỹ nháy mắt tinh nghịch. Và anh thoảng thấy trên khuôn mặt khá trẻ con của Andy đỏ ửng, ra chiều mắc cỡ. Andy nhún vai, nở một nụ cười tinh quái.

- À, đi đến đâu tôi có người yêu đến đấy. Những mối tình một đêm, hai đêm, dài lăm là một tuần với mấy cô gái đến từ Anh, Đức, Pháp, Hàn Quốc, Nhật Bản... Tôi thích con gái Việt. Anh biết không, họ vừa nữ tính, dịu dàng, vừa có nét sexy khó tả. Tôi chỉ nói những người đàng hoàng thôii nhen, còn mấy cô má đỏ, môi nâu lòng vòng kiềm khách trong quán bar, và hy vọng có một gã Tây giàu sang để mắt tới rồi đổi đời thì miễn. Bọn tôi mà có nhiêu tiền, ở khách sạn bốn năm sao, vô casino đánh bạc, lên rooftop¹ nhảy nhót, chứ đâu thèm tới mấy quán bar chật chội, đông đúc này. Hai tháng trước, tôi thương một cô gái Việt bán cà phê ở phố Tây. Quen nhau thôii, không có chuyện kia xảy ra đâu, ngoài đôi lần cô ấy cho tôi nắm tay và hôn nhẹ lên má. Nga dẵn tôi về nhà ăn cơm tối. Đang ăn ngon lành, ba má cỗ đề cập tới chuyện hôn nhân. Chúa ơi! Tôi sợ quá, rót đôi đũa xuống đất. Tôi lánh mặt cô ấy cả tuần, sau đó nhớ quá, lại mò ra uống cà phê, xin lỗi vì mình chưa sẵn sàng. Tôi chỉ là một thằng không nhiều tiền bạc, chẳng có sự nghiệp tương lai, vác ba lô trên vai dọc đường gió bụi. Tôi không muốn yêu và cưới Nga rồi một ngày nào đó lại lặng lẽ bỏ đi, khi chưa hoàn thành ước nguyện. Cổ khóc hu hu giữa phố, tôi dỗ mãi mới chịu thôii. Sau đó tới phiên Nga chơi trò trốn tìm, nghỉ bán, tắt điện thoại. Tôi đâu dám tới nhà tìm, sợ ông bà già cầm gậy rượt đánh.

1. Quán bar trên tầng thượng.

Vỹ vừa mắng cười, vừa thấy buồn buồn bởi câu chuyện có phần trẻ con của cậu ấy.

- Sau đó thì sao?

- Nga quay lại bán sau mười ngày trốn tránh. Tôi mừng muốn chết. Gặp mặt, cô ấy pha một ly cà phê to bằng cái tô, bảo anh uống hết đi, em mời. Em hết buồn rồi. Xin lỗi đã làm anh hoảng sợ. Báo hại hôm đó tôi say cà phê, tim đập thình thịch, lảo đảo muốn xỉu ngay giữa Bùi Viện.

Vỹ không kìm được tiếng cười sảng sặc. Andy cũng hết mình phụ họa. Tài xế và vài người khách quay lại nhìn, họ chẳng biết hai thằng điên này cười chuyện gì, bởi không hiểu hết mớ tiếng Anh xí xô xí xào tụi tôi đang nói.

3.

Xe băng băng đổ đèo rầm rập. Hàng thông xanh đặc trưng của Đà Lạt lùi lại phía sau, chỉ còn rừng cây không rõ tên ven đường, mọc đầy thung lũng mênh mông bên dưới. Vỹ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, sau lớp sương mờ mịt, tự nhiên thấy len lén buồn. Lúc mới tốt nghiệp ra trường, anh cũng nghĩ như Andy, sẽ đi làm vài năm, kiếm tí vốn lận lưng, rồi như bọn Mỹ, vác ba lô roadtrip dọc ngang nước Mỹ, về Việt Nam, đi từ Nam chí Bắc, thăm tất cả những thắng cảnh thuở ấu thơ chỉ được biết trong sách vở, hay đi vòng quanh thế

giới, khám phá những nơi sâu thẳm của loài người¹. Nhưng cuộc đời đôi khi không vẹn toàn như anh nghĩ, hễ có chút thời gian rảnh, Vỹ book vé bay về nhà ở vài ngày với ba rồi tất tả ra đi theo đời sống áo cơm bên xứ người lạc lõng. Nỗi buồn ngày má mắt anh không về vuốt mặt tiễn đưa, bao năm vẫn ám ảnh trong đầu, chập chờn hiện về giữa cơn mê chấp vá. Vỹ thèm những bữa cơm nhà đến đuối lòng, nhớ chén cơm, dĩa mắm, tô canh chị nấu, thèm những buổi sáng đẹp trời, bình thản giữa tiếng chim ca, gió hát, ngồi vẫn vơ với ba trước hiên nhà, uống ly cà phê, nhấp miếng trà, ậm ừ trả lời vài câu hỏi.

Nửa đời phiêu bạt, Vỹ vẫn đong đầy những chuyến đi - về như thế. Có những thứ không hẳn là sự ràng buộc trong đời, nhưng anh nghĩ, mình cũng cần có chút trách nhiệm với người thân ruột thịt.

- Tôi có gọi về nhà, bố mẹ vẫn bình thường. Họ bảo thỉnh thoảng có nhớ và không biết tôi đang ở đâu, làm gì, nhưng mừng vì tôi đang sống cuộc đời đáng sống. Bạn bè đứa nào cũng khỏe, công việc vẫn như xưa, khác chăng là mấy tháng rồi tôi chưa hùn đóng tiền nhà với tụi nó. Riêng bản thân, tôi thấy có nhiều

1. Người phương Tây có một khái niệm gọi là "gap year" chủ yếu dành cho học sinh mới tốt nghiệp phổ thông. Trước khi vào đại học, cha mẹ luôn khuyến khích con cái nghỉ một năm để đi du lịch, tham gia các chương trình thiện nguyện, hay giao lưu, học hỏi ở nhiều nơi trên thế giới nhằm chuẩn bị cho mình một cái nhìn chín chắn hơn trước khi bước vào đời sống sinh viên.

thay đổi tích cực. Tôi đi khắp nơi, tiếp xúc nhiều nền văn hóa mới, ăn hàng trăm món ngon và gặp vô số bạn bè. Chứ bám mãi ở London, tôi chẳng bao giờ biết được cuộc sống quanh mình đẹp và thú vị ra sao.

- Hồi còn trẻ, tôi cũng từng muốn vác ba lô đi khắp địa cầu, nhưng có nhiều thứ không cho phép. Quanh đi quẩn lại, tôi già mất rồi.

Andy nhìn Vỹ một hồi, rồi phá lên cười rũ rượi.

- Nghe anh nói mà tôi tưởng đang ngồi trước mặt bố tôi chứ. Chúa ơi, mới có ba mươi à, anh còn trẻ lắm, chưa gọi là già đâu. Anh cứ quăng bỏ hết mọi thứ và làm những gì mình thích đi. Đừng để nỗi sợ hãi níu kéo chân mình. Anh sống ở Mỹ mà không học được tánh phóng khoáng, tự do của dân phương Tây chúng tôi chút nào hết.

Vỹ gãi đầu, ừa, thì sống ở trời Tây, nhưng dù sao mình cũng là một chàng trai Việt, muối mắm, dưa cà nó ăn sâu vào máu, niềm luôn cái tính ôm đodom, cả lo, chuyện bữa nay chưa xong đã thắt thần nghĩ tới ngày mai mờ mịt.

4.

Xe lao về phía trước, băng qua những đoạn đèo chữ Z khúc khuỷu, bỏ lại thung lũng hun hút sâu với hàng ngàn, hàng triệu bông cây thấp thoáng dưới sương mờ bảng lảng. Đồi núi thấp dần, thấp dần, và đồng

bằng hiện ra trước mặt. Quán hàng, chợ chồm hổm bắt đầu tấp nập. Người dân da đen nhèm, vai mang gùi, xúng xính áo quần đi chợ, xí xô xí xào coi hoa, mua cá thịt về ăn Tết, làm rộn hết buổi chiều từ từ phủ bóng lên non nước Khánh Hòa.

Điện thoại reo. Vỹ mở máy. Tiếng ba trầm ấm.

- Bây đang ở đâu? Sao giờ này chưa chịu về nữa?
- Dạ sắp tới Nha Trang rồi. Con sẽ về trong tối nay.
- Nói về thăm nhà, thăm tao mà bây bỏ đi hoài. Tao nhớ.

Vỹ khụng người trước lời hờn mát của ba. Tự nhiên anh thấy mình thiệt tệ.

- Nhà mua bông chưa ba?
- Chưa. Tui nó nói đợi bây về mua luôn thế.
- Ba muốn ăn gì không?
- Mua tao con vịt quay nhen, bữa nay thấy thèm.
- Dạ.

Vỹ tắt máy. Ngồi thử ra một đỗi.

- Ai thế?
- Ba tôi. Ông già nhớ nên kêu về sớm.
- Khi nào anh qua lại bên kia?
- Một tuần nữa.
- Nhanh thế?

- Tôi xin nghỉ có ba tuần à. Tôi về trước Tết hai tuần để làm giỗ má. Nhiều năm rồi tôi không về giỗ bà. Chỉ có thể làm mâm cơm nhỏ, nấu những món ngày xưa bà thích rồi hai con ăn chung giữa trời lạnh xứ người.

- Tôi xin lỗi vì đã gợi lại chuyện buồn trong anh.

Vỹ nhún vai. Không sao đâu. Cũng phai nhạt bớt rồi. Nói vậy thôi chứ thiệt ra anh đang dối lòng. Mười mấy năm chia xa, ký ức về giọng cười, tiếng nói, mùi mồ hôi, hơi ấm của má vẫn cứ quanh quẩn trong đầu. Vỹ luôn sợ mấy ngày giáp Tết. Nó gợi trong anh những kỷ niệm cũ xưa đã không còn hiện hữu. Mà kỷ niệm vốn ít khi vui, toàn là nỗi đau và những lần thất bại.

- Sao anh không ở lại thêm vài tuần nữa.

- Công việc bên kia bộn bề quá.

- Kệ. Không có anh họ cũng gánh vác nổi mà. Chẳng chết đâu mà sợ.

- Để tôi tính xem sao.

- Đừng tính gì hết cả. Nghe lời tôi đi. Thích thì làm, thế thôi.

Vỹ nháy mắt với Andy kiểu ok, tôi sẽ làm theo lời cậu nói.

- Andy có chỗ nào để trọ ở Nha Trang chưa?

- Chưa anh ạ. Xuống đó tôi sẽ tìm.

- Ok. Tôi sẽ dẫn Andy đi. Đừng lo.

- Cảm ơn anh. Có anh là dân local¹ thì tôi chả sợ bị gạt. Anh chỉ cho tôi vài chỗ ăn chơi ở Nha Trang đi.

- Sáng sớm Andy nhớ uống cà phê vỉa hè. Sau đó thì ra Louisiane mướn ghế bô bốn mươi ngàn năm tắm nắng cả ngày. Chiều tới Tháp Bà ăn hải sản, bánh xèo, bún cá. Đó là con đường ăn hàng rộn ràng nhất Nha Trang. Tối đi Sailing lai rai vài chai bia ngắm biển. Không biết đường thì Andy cứ đi taxi hay xe ôm. Người Nha Trang thân thiện, hiền lành, nói tiếng Anh cũng khá. Không chặt chém đâu mà sợ.

5.

Xe qua Diên Khánh, bắt đầu vô Nha Trang. Vỉa hè chật kín cúc vàng, thỉnh thoảng có vài cậu vạn thỏ, thược dược, và kìa, mân đình hồng, loại hoa tưởng đã chìm sâu vào ký ức, giờ nằm hiên ngang trên phố. Xe nhích từng chút một, cố len lỏi giữa dòng người đông như kiến. Hành khách xuống dọc đường gần hết rồi, chỉ còn tài xế, phụ xe, Andy, anh và một chị đang ôm con nhỏ. Vỹ chõm tới kéo cửa kiếng xuống cho gió mát từ biển thổi vào, để anh nghe tiếng đời lao xao, chôn rộn. Thoang thoảng trong gió biển mằn mặn, mùi vạn thỏ, cúc vàng, bánh mứt, nhang đèn thơm không thể nào tả nổi.

Xe dừng lại bến. Tài xế chào tạm biệt và chúc năm mới bình an. Andy vác cái ba lô nhẹ hếu lên lưng. Quay

1. Bản địa.

qua, bật cười rồi lật đật phân bua trước ánh mắt ngạc nhiên của Vỹ. Tôi đem theo có mười bộ đồ à. Nhưng an tâm, lúc nào cũng thơm tho hết. Vỹ dắt Andy đi bộ một quãng, tới mấy khách sạn trên đường Trần Phú hỏi phòng. Không còn phòng trống. Mà cũng đúng, mùa này Nha Trang hút khách kinh hồn. Vẽ lo lắng đã bắt đầu hiện lên trên mặt cả hai. Chẳng lẽ mình phải ngủ lề đường hay trên ghế đá công viên? Hay là mình dắt cậu ấy về Ninh Hòa ở cho đỡ tốn, chứ đâu bỏ giữa đường cho được.

Đi một hồi, Vỹ cũng tìm được một khách sạn còn phòng nằm sâu trong hẻm. Nhưng chỉ trống tới trưa mùng hai Tết thôi nhen. Sau đó anh phải tìm chỗ khác. Nhiều đây cũng được rồi, có thể lúc đó tôi đi Hội An cũng không chừng. Sợ ở đây lâu quá lại quyến luyến.

- Tối nay anh ở lại Nha Trang, ra Sailing uống với tôi một chai bia chứ?

- Xin lỗi tôi phải về với gia đình. Đêm nay và đêm mai nữa là bước sang năm mới.

- Cảm ơn anh về tất cả.

- Tôi phải cảm ơn Andy mới đúng chứ.

- Tại sao lại cảm ơn tôi?

- Bí mật.

- Đây là email và số điện thoại của tôi. Hẹn gặp lại.

- Giữ liên lạc nhé. Hẹn gặp lại.

Andy vẫy tay, luyến tiếc chào rồi kéo vali lên phòng. Vỹ bước ra ngoài. Gió biển thổi bù xù mờ tóc. Vỹ vẫy taxi. Đi đâu hả anh? Ninh Hòa nhé.

Taxi chầm chậm giữa phố xá đông nghẹt người bán mua, kì kèo trả giá. Dưa hấu, thơm, dừa, mận, chuối, cúc, vạn thọ, hành ngò, củ kiệu, bánh mứt tràn hết ra đường. Tết nhất nên chả ai chú ý gì tới an ninh, trật tự.

Vỹ biết, Tết đã đến rất gần, gần lắm rồi.

6.

Taxi ra Quốc lộ 1A, lướt ngang qua vùng biển thăm sâu, rì rào sóng vỗ. Xa xa ánh đèn chớp nhá của người đi biển, cỗ câu cho xong mẻ mực, mẻ cá cuối cùng, kiểm thêm chút tiền về ăn Tết. Xe lao qua đồng lúa mênh mông, hun hút sâu giữa đêm cuối năm không trăng sao mờ mịt. Đèn pha trước mặt chiếu vào. Hàng chục, hàng trăm xe chầm chậm nối đuôi, chờ bao đứa con tha hương nôn nao về với gia đình đón Tết.

Vỹ lấy điện thoại, gửi cho sếp một tin nhắn. “Tôi sẽ ở lại Việt Nam thêm hai tuần nữa. Xin lỗi, tôi sẽ giải thích thêm sau khi về bên ấy.”

Taxi vô thị xã Ninh Hòa. Vỹ kéo kiếng, thò đầu ra ngoài hít một hơi thật dài, để ruộng đồng thoang thoảng mùi bùn, mùi nhang trầm nhà dì Sáu lâm râm

khấn vái, thơm thơm bánh tét nhà ai đang nấu giữa ánh lửa bập bùng, mùi mứt dừa, mứt gừng, mứt me chui tọt vào lồng ngực rộng.

Quê của mình đây rồi!

Nhà của mình đây rồi!

Vỹ thấy chộn rộn một cách vô cùng kỳ lạ. Anh ra hiệu taxi dừng lại. Trả tiền. Lóng ngóng xuống xe, hòa vào dòng người chen chân mua sắm vật dụng cho ba ngày Tết.

Đứng trên đất cát quê mình, Vỹ bỗng cồn cào nhớ má. Mười mấy năm xa quê, đây là lần thứ hai anh về ăn Tết. Hồi còn sống, năm nào má cũng gọi qua hỏi, Tết này bây có về không? Anh luôn nghẹn lòng trước câu hỏi đó. Vỹ hẹn lần, hẹn lựa, năm sau con sẽ về. Tới năm sau lại hẹn năm sau nữa sẽ về để má con mình đi chợ sắm đồ, mua cúc, mua mai chưng đầy trước ngõ. Bao cái Tết không về, cũng là bao lần không cùng gia đình rộn ràng sắm sửa. Sau rằm tháng Chạp, dù có bận trăm công ngàn việc nhưng ít nhiều ba má cũng lo cho gia đình một cái Tết ấm êm. Ba lui cui sai hết thằng này dọn mạng nhẹ, quét vôi tường, tới đứa kia đi xin khế, hốt tro, kì cọ chân đèn sáng bóng. Má sai chị ra chợ mua me lột sẵn, lựa trái thiệt mập, căng tròn, đem ngâm đường cát sống chứ không ngâm vô nước đường nấu nguội bởi me sẽ ra nhót nhanh, không để được lâu. Thêm vài ký kiệu, phơi héo, cắt rễ, lột vỏ, ngâm

trong nước tro cho trắng, lèn vỏ thầu, pha giấm, muối, đường, hong nắng làm kiệu chua. Đu đủ với cà rốt gọt vỏ, lấy dao cắt miếng cỡ đầu ngón tay, phơi hai nắng rồi bóc thầu làm dưa món. Mua mứt dừa, gừng, mứt dẻo, hột dưa, thầu bánh thửng, mẩy đòn bánh tét về để trong bếp, cúng ông bà và đai khách. Má than lưng tao đạo này yếu quá, ngồi lâu nó mỏi, nhưng mới vừa đưa ông Táo về trời, đã lo mua nếp về trữ đầy bồ, hai tám hối con ngâm nếp, rọc lá chuối, tuốt sống lá kỹ càng, lăng xăng ướp thịt mỡ với tiêu hành, vò đậu xanh, đậu phộng, sáng hai chín ngồi nửa ngày gói mẩy chục đòn bánh tét. Nửa đêm, nhà chục người quây quần bên bếp lửa, nghe má kể đủ chuyện trên đời, thời Bảo Đại đi Tây mới về, tới hồi ba bảy mươi, rù quến tao vì mớ tóc dài thon thả... Tờ mờ sáng, bánh chín đều, thơm khắp cùng làng ngõ xóm.

Một đôi lần trễ hẹn, giờ ân hận đến ngàn năm.

Vỹ dặm chân, nhìn chai mứt dâu, rồi luống cuống đưa tay chùi nước mắt.

Bên kia đường, mẩy chậu cúc ánh lên sắc vàng kiêu hãnh, đợi ai đó mua về, thắp sáng những ngày xuân.

(Tặng em Huyền Trang)

Mục lục

Chuyện của người tình và cù hành phiêu bạt.....	7
Hồ Khánh Vân	
Khi bắt đầu những năm ba mươi.....	15
Ngồi đây ngóng phố	21
Ba người trước cổng giáo đường.....	37
Buổi chiều màu hoa diên vĩ	49
Bên kia con sóng.....	61
Những mảnh vỡ chìm trôi	79
Bay trên đôi cánh sắt	91
Đêm dài đô thị.....	99
Mưa rơi trên phiến tình ta	111
Anh thuộc về ánh sáng nụ hôn khác	127
Cái nhìn ấm áp.....	141
Lối về	155
Hai nửa yêu thương	171
Nỗi buồn rực rỡ	185

SÀI GÒN/ *yêu đi em!*

TẬP TRUYỆN NGẮN

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ TP. HCM
88 - 90 Ký Con, P. Nguyễn Thái Bình, Quận 1 - TP. HCM
ĐT: (08) 38216009 - 39142419 - Fax: (08) 39142890
Email: nxbvhnvn@nxbvanhoavannghe.org.vn
nxbvanhoavannghe@yahoo.com.vn
Website và bán sách trực tuyến:
www.nxbvanhoavannghe.org.vn

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Huỳnh Thị Xuân Hạnh

Biên tập: Vương Hoài Lâm
Sửa bản in: Xuân Tiến
Trình bày: Tường Văn
Bìa: Đặng Huy

Liên kết xuất bản: Tác giả

In lần thứ nhất. Số lượng 2.000 cuốn. Khổ 13x20,5cm
Tại Công ty Cổ phần In Khuyến Học Phía Nam
Địa chỉ: Số 09-11 đường CN1 (KCN Tân Bình),
P.Sơn Kỳ, Q.Tân Phú, Tp. Hồ Chí Minh
Số đăng ký KHXB: 69-2015/CXBIPH/07-01/VHVN
QĐXB số: 43/QĐ-NXBVHN ngày 30/01/2015
In xong và nộp lưu chiểu quý I/2015.

“... Gần mươi lăm năm dài sống đời viễn xứ, đôi chân tôi đã liêu xiêu đi qua nhiều làng mạc, phố phường khắp nơi trên thế giới. Vậy mà có lúc lại thèm đến diên lên được khoảnh khắc chậm rãi, một mình, bên ly cà phê sữa đá, với cuốn sách dở dang ở Coffee Bean trước Nhà thờ Đức Bà, ngắm bao cuộc đời chìm nổi. Tôi chỉ là gã trai phong trần với hẵn trang đong đầy những chuyến thiên di, đã bước qua những năm tháng ba mươi, ngưỡng cửa sung mãn và đẹp nhất đời người, luôn thích dần thân vào cuộc chơi với ánh đèn lấp lánh nhiều màu sắc, nhưng vẫn phải đi - về khi nhớ. Đôi khi thăm hỏi, có nên dừng chân ở một sân ga nào đó, xốc lại đời mình, xa cái tính lóng bồng không từ bỏ được khi đã quen mùi sương gió. Để đêm về không còn cảnh cuộn tròn trong chiếc vỏ bọc mà ngủ với những nỗi ám ảnh của cuộc đời, lẫn thao thức sợ ma.

Và mỗi đêm trước khi lên giường ngủ, không còn cồn cào ước, sáng hôm sau thức dậy, mở mắt thấy Sài Gòn...”

Nguyễn Hữu Tài

ISBN: 978-604-68-1738-3

9 786046 817383

Giá: 70.000 đồng